

Izvoare de timp sub trunchi de vremuri

Dan Orghici

Dan Orghici

Dzvoare de timp sub trunchi de oremuri

Invocare de timp sub trunchi de vremuri

Celei ce-mi este aproape, Cristina...

Dan Orghici

Dan Orghici

**IZVOARE DE TIMP
SUB TRUNCHI DE VREMURI**

EDITURA "Emma" 2009

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Redactare computerizată : Dan Orghici

Coperta : Ileana-Lucia Floran

Foto: Vladimir Brylynskei

Tipărit : Tipografia " EMMA "

e-mail : office@emma.ro; Tel./fax: 0254.241246

<http://www.edituraemma.ro>

ISBN: 978-973-1866-21-5

- format electronic -

Textul care frige pe timp de îngheț

În căutările sale gnoseologice, autorul își găsește echilibrul în brațele credinței, aceasta devenindu-i sursă de viață și îndemn. După îndelunga zbatere și intensă trăire, rămâne pur și imaculat în fața vicisitudinilor, perfecțiunea spre care tinde neafectându-i însă instinctul de autoapărare, care-l ajută să treacă prin jungla formată din semenii săi.

Sublimul și grotescul care formează lumea înconjurătoare, sunt percepute exact, sunt diferențiate și disecate, autorul dorindu-și să găsească și găsind efectiv un panaceum universal pentru salvarea tuturor sufletelor: creștinismul.

Pentru a fi scriitor, există o condiție sine qua non: să poți să-ți transformi gândurile, emoțiile și trăirile în cuvinte. Iar Dani face acest lucru într-un mod desăvârșit. El nu caută cuvintele potrivite, ele îi apar fără efort, crescând ca un bulgăre de zăpadă, maturizându-se rapid și atingând apogeul.

De aceea, nu întâmplător, volumul începe cu eseul „Cuvântul”: *„La început era cuvântul, (o spune chiar de la început Apostolul Ioan) iar omul (creație divină și cel lăsat să stăpânească), a luat cuvântul și l-a pus pe o tăbliță. Așa s-a născut scrisul!”*

.....
„Cuvântul rămâne cuvânt și nu va putea nimeni și nimic să-l oprească din al lui curs. El frate e cu timpul, ne este dat odată cu prima suflare, iar totodată cu ultima ne este luat”.

Călătorind prin lumea imaginară a viselor, scriitorul

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

constată că uneori nu visele devin realitate ci realitatea devine atât de incredibilă încât ușor poate fi confundată cu visul, iar clipele vieții devin „clipe de rumeguș - *trăire sau drum regăsit*”.

Chiar dacă, dăruindu-ne din propria-i viață, autorul ajunge uneori să exclame: „*Mă simt gol și sărac, atât de gol și de sărac, săracă goliciune!*”, se regăsește în noianul de întrebări ce-l înconjoară și revenind pe pământul fertil al cunoașterii de sine își simte iarăși *"sufletul, acea parte stranie ce-ți dă aripi, iubire sau ură"*.

Iar sufletul său este deschis pentru bucuriile și durerile tuturor: „*nu vreau să fiu altceva decât sunt și să știi că deși mă dor durerile altora, eu tot am să scriu despre ele atât cât oi mai fi*”.

Ca să scrii despre opera lui Dan Orghici trebuie s-o citești, s-o recitești și apoi să ai curajul să încerci să te ridici la nivelul scrierilor sale, deoarece el a primit un dar pe care nu l-au primit mulți: spiritualizarea.

Nu mi se pare nimic mai concludent decât propriile-i cuvinte:

"Trăiesc cu crezul că suntem compuși din aceleași materii ca stelele, doar că noi nu știm cum să ardem.

Uneori caut, alteori găsesc".

Ileana-Lucia Floran
editor

Dan Orghici

Pomul ce nu se cunoaște

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Cuvântul

Cuvânt; fantastică definiție a tot și a toate, plenară definiție a orice are nume, oricare element, orice ființă sau lucru este remarcată și demarcată de un cuvânt unit sau separat. Cuvântul este alfa și omega început și sfârșit la tot și la toate. Mă tot întreb ce vrea să spună bebelușul când gângurește, iar întrebarea-mi rămâne fără răspuns. Ce a spus bolnavul în ultima clipă, atunci când pare că îngână ceva? Poate o rugă sau poate...

Început ori sfârșit de cuvinte, trăim zilnic cu ele, în ele. Puțini sunt aceia ce se pot despărți de ele, foarte puțini sunt aceia ce reușesc să nu fie muți, dar să nu vorbească. Cochilie ce închide în ea melcul definirii, zicerea. Vorbe vorbite, zise uneori de dragul de a te face auzit, fără a spune oareșceva. Comunicare?

În locul lor (cuvintelor spuse în van), prefer tăcerea pustnicilor. Exemplul viu de liniște grăitoare, ruga lor tăcută umple pământul și-l salvează de la moartea pe care cei ce grăiesc o creează. Tăcerea lor creează fapte, faptele lor făcând mai mult decât toate cuvintele spuse. Cuvânt.

Minunată și încărcată definiție a tot ce ne înconjoară, minunat și perpetuu cuvânt scris. Început, zic unii cu primele tăblițe, iar alții de la Seth până în prezent, cuvintele au avut și vor avea câte ceva de transmis. De la legi până la gânduri, de la planuri de piramide până la fâlfâitul unei aripi, de la circuite integrate până la jocuri de copii. Totul și toate pot fi transmise prin cuvânt. Scris ori vorbit, cuvântul unește doi sau mai mulți oameni. Pentru că un om vorbind singur pe o stradă pustie, este considerat de cei mai mulți drept nebun. La fel și cel ce singur stă scriind, pe o tăbliță de lut, bucată de piatră, pe un

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

papirus, mai nou pe hârtie reciclată, tot nebun este. Dar totuși frumos nebun. Sau nu vă plac nebuniile poezilor? Dar cele scrise de marii prozatori? Nici nebunia contabilă (deși este scrisă mai mult cu cifre), nu cred că displace tuturor; frumusețea matematică vă displace?

La început era cuvântul, (o spune chiar de la început Apostolul Ioan) iar omul (creație divină și cel lăsat să stăpânească), a luat cuvântul și l-a pus pe o tăbliță. Așa s-a născut scrisul! Scrisul, formidabil lucru, a luat-o la vale cătinel, s-a rostogolit, a devenit rotund și... iacătă, versul! Astfel, cred eu, venit-au pe lume poezii, prozatorii și alți intruși în analele divinității.

Poezii au tot vorbit (cum la început era cuvântul) și prins-au rima. Alții, dat-au cu presupusul, iar nerimat fiind, scris-au proză, mai rău, unii gândind, scris-au filosofie. Dar cei mai mulți și cei mai cuminiți dintre toți au rămas la cuvântul vorbit, rezervându-se doar să citească din cele ce ceilalți au scris. De nu le-a plăcut, făcut-au pe criticii cuvintelor.

Cuvânt sau cuvinte, spuse sau scrise. Unesc ori divid, depinde de cum și unde, în ce ton sau gamă sunt folosite. Tratatate de pace sau de război, au fost, sunt, și vor fi modul cel mai firesc de a transmite mesaje de un fel sau altul.

Au fost și sunt început, sfârșit și la mijloc spuse cuvinte. Scrise sau povestite. Rotund în rimă. Liniar, pătrat, sau dulce curgător. Dur, moale sau altcumva depinzând doar de ipostaza sau genurile literare în care este pus. Cuvântul se deschide tuturor, dar oarecum rămâne totuși închis.

Cuvânt plecat de nu știu unde, prins de oarece ori poate de cineva, în mreje de pescar cu pană-n mână, el nu numai că zidește dar și ridică celor ce-l citesc, palate de cleștar, redând încrederea în propriile forțe.

Rotund, pătrat, obtuz (în vorbe de ocară). Cuvântul

Dan Orghici

rămâne cuvânt și nu va putea nimeni și nimic să-l oprească din al lui curs. El frate e cu timpul, ne este dat odată cu prima suflare, iar totodată cu ultima ne este luat. Dar divin fiind, cuvântul nu pleacă (fantastică proprietate), cuvântul le rămâne și celor ce vor urma, iar ei la rândul lor nu-l vor putea opri. Și lor, ca și nouă deodată cu nașterea le este dat. Vorbă duioasă, aprig strigăt, cald, umil, simplu, compus, fioros. Cuvântul rămâne cuvânt. El poate și chiar definește a noastră trecere, al nostru trecut, prezent, viitor cuvânt. Cochilie de cu totul altceva, "închis-deschisă" zicere în scris.

Învăcare de timp sub trunchi de vremuri

Castanul meu

Pe strada mea, cândva creștea un castan. I-am urmărit viața, i-am numărat florile, culesu-i-am roadele. Cu toate că fructele lui nu îmi folosesc la mai nimic. Nu că nu ar putea fi folosite, dar nu le mai dorește nimeni în zilele noastre.

Castanul meu era mare și rămuros, doar vântul i se juca printre frunze. Ascultam simfonii nemaiauzite de nimeni, cântate de adierile de seară, simfonii scrise doar pentru orchestra frunzelor sale.

Mă iertați, dar am uitat să vă spun că sunt orb și surd, iar pe strada mea "cresc" doar pietre plantate cu picamărul de edili. Sunt pomi de piatră ce nu fac nici flori nici frunze, nu au niciun rost, cu atât mai puțin un rod. Castanul meu este pomul dinăuntru, este acel "ceva" nebănuț pe care nu îl putem găsi decât în vis. El este acel pom din fructele căruia au gustat Adam și Eva în grădina Edenului.

Fructele castanului meu nu-mi folosesc, deoarece cei ce văd și aud nefiind infirmi ca și mine, nu dau nimic pe ele, neluându-le în seamă, nu dau un ban, un amărât de ban pe ele, lăsându-le să putrezească.

De ce ar da ? Cum ar putea să dea, când acele fructe se numesc: Onoare, Cinste, Dreptate, iar cel mai amar dintre ele și cel mai urât dintre toate: Adevăr?

Cine mai vrea astăzi asemenea fructe, când "a minți" este cel mai conjugat verb de pe pământ, cinstea fiind doar pentru proști, iar adevărul umblă legat la ochi, pe căi doar de el știute, nebănuț de zdrențuit, rupt de toți maidanezii lumii?

Castanul meu a fost tăiat, edili (viselor vor pune capăt și în realitate) vor pune în curând o jardinieră în acel loc și în ea vor pune flori. Acele urâte flori ale discordiei și ale urii.

Dan Orghici

Florile ce vor înflori fără să aibă miros, fără să aibă vreo formă. Din castanul meu, poate cineva va face scânduri, iar un altcineva un pat va face. Ca și în poveste, împăratul dormi-va în acel pat, în somnul lui auzi-va glasul castanului; și tot ca în poveste, trezindu-se, dreptate va face, sădind la loc castanul pe strada mea. Jucase-va iar vântul în frunzele lui, flori multe și frumoase va face, fructele lui, da, ale lui fructe vor fi din nou căutate.

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Cercul cu colțuri

Oare, de ce ?

Interogație uzuală, cotidiană formă de a întreba. Murphyo-logică antologie a figurinelor geometrice, cuprinsul unei banale propoziții, supoziție banală ? Uneori nechezol de cunoaștere. Substituirea formei verbului *a face*.

Oare, când ?

Când ce ?

Nimicuri ce fac starea de amorțeală, improprie. Ieșire din tipare (impuse de alții) ce dă clar nonsensului sens. Concluzionând, banalitatea vorbirii degeaba, logos în vânt. Cuvinte-nșirate, mărgăritare depozitate la un loc cu biluțe colorate. Folie de plastic suprapusă brutal deasupra unui diamant. Acel spațiu în care te tot poți roti, fără ca regula de a merge înainte să fie încălcată, giratoriu sens poli-mili-țist pus pe fugă de atâtea învârtiri ale mașinii de pus întrebări. Custode al muzeului ineptiilor, definiții ale nedefinitului neînsemnat. Să fie înțelepciunea?

Cuvințele de retori impuse. Viață ce sparge cu ale ei talazuri, diguri impuse. Boabe de pietre semi-prețioase puse în blid, banal pilaf? Anatomia bicicletei medicinale, pătrate roți. Colțuroase cercuri neconcentrice, vieți în care primează interogația cât costă, ne având timp de cum sau de ce?

Sferă de cristal în care zace deshidratat gândul cel bun. Închis acolo de pătrătoasa limbă mecanică, cuvinte de lemn. Pătrat sau dreptunghi merit locuirii. Piatră-cărămidă, ciment var, nisip-apă, alte materiale până și țiglă. Laolaltă puse una peste alta, doar așa ca să mă facă să cred în confortul interior. Locuri numite și case. Absurditatea nimicului ridicat la grad de necesitate cu o sută de camere prin care doar vântul se plimbă.

Dan Orghici

Amăgitor cerc ce închide ciclul redeschizând spirala neconcentrică a căii spre o altă viață, un alt drum de cercuri. Pătrunderi ale mulțimii de culori, unire amestecată, dar totuși cuminte, așezată între definițiile alb și negru. Osmoză sau poate simbioză.

Cerc colțuros. În numele monstruoșității ce nu-mi încapă în cutiuța cu maimuțe, protestez !!! Totodată legiferez în mine și pentru persoana ce scrie aceste rânduri, următorul edict: proclam: Cercul este rotund și are colțuri. Viața este eternă precum spiritul.

Alte figuri geometrice.

Le las pe altă dată sau le împing ușor către alții, lăsându-i să se împungă și ei în colțurile impuse de ale altora geometrice legi. Coduri impus pătrătoase. Nu mai vreau să mai sar unghiuri, mai bine fac un π la puterea a doua și mă tot duc.

Nu de alta, dar nu-mi plac versanții drepți, greu accesibili, nici hăurile abisal de adânci, mai bune sunt dealurile, iar la câmpie, de este posibil, mai vreau și coline, ondulatoriul îmi dă acea senzație de confort, starea de bine.

Concentrică mi-e lumea, cuvinte în formă de cerc. Închidere în ceea ce spun și ce fac. O fi logos, o fi arta de a-mi vorbi ? Nu, nu cred, mai degrabă arta de a spune. Deoarece cu vorbe multe poți năuci, fără a spune nimic, ori dimpotrivă poți clădi definiții clare cu care poți să-ți consolidezi teoria, poți crea și susține de crezi în ceea ce spui. Speranța poate zidi în sine cu cuvinte frumoase, rotunde cuvinte. Dar și poți nărui cu unghiul vorbei, acel ceva ce face diferența dintre circular și liniar. Forme rotund bătute, oral construite dar forme ce totuși cândva se închid (nu la plus sau minus infinit). Spirală ce urcă, închidere vitală dar nu confucianistă, cuvinte rotunjite de ondulatoria curgere, apă. Deoarece nu spun ceva

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

ca celălalt să uite, nu arăt doar pentru a fi reținut și nici nu
implic doar pentru a mă face înțeleș.

Și totuși..

Am încercat deunăzi lozinca „Gândesc, deci exist”. Am încercat-o într-un alt fel decât până acum. Am vrut să văd dacă doar gândesc, exist? Dar pentru a gândi trebuia să-mi gădesc o temă la care să meditez. Amplă scurtcircuitare de creier ce mirosea deja a afumat. Așa că am lăsat mintea să-mi fugă haotic, da de o găsi o temă la care să gândesc o zi.

Aveam teme, viața-mi oferă în fiecă clipă una, dar socoteam că cotidianul este prea uzual, astfel căutam altceva nedefinit. Prea sătul de anost, voiam ceva nou. Temă preferată de reflecție mi-ar fi fost religia. Cum vine „Postul Mare”, Crucificarea Mântuitorului Isus îmi părea prea la îndemână, așa că am renunțat și de data aceasta. Drept, nu ușor și nici la fel de simplu ca la cotidian, dar voiam altceva.

Am luat-o razna prin natură simțind într-adevăr că exist (o durere de cap cumplită reamintindu-mi aceasta). Aveam parcă plumb în cap și în picioare dar am continuat în căutare. Ce căutam parcă nici nu mai conta, totul devenise pentru mine doar căutare, cu rost sau fără, asta nici nu mă mai interesa. Încercam să definesc ceva, dar nici măcar nu voiam parcă să gădesc acel ceva de definit, un de-a brambura total se încropise în „cutiuța-mi cu jucării” (numită de unii și cap) încât cred că-mi lăsasem toate păsăricile să zboare. Erau stoluri, de parcă la mine-și făcuseră toate loc pentru iernat. Migratoare existențe, deci gândesc. La ce? Asta era chiar întrebarea de la care am plecat așa că.... La ce?

Totul până când datu-mi-am seama că nu doar pentru a gândi trăiesc (îmi era foame). O altfel de senzație, o altfel de foame, eram flămând de a ști, nu de a gândi, deoarece foamea de știință îți dă aripi să poți zbura spre gândire.

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Dar cine poate împleni cununa ce o poartă gânditorul? Cine altul de nu Cel ce înainte de a ști eu, **EI A Gândit și A Făcut**. Nu îmi doream cu tot dinadinsul să revin la Creator. Observ că chintesența gândirii pentru mine este totuși puntea ce mă duce de **EI**. Astfel, las gându-mi să zburde liber nemaidorind să mă chinui, concluzionez.

Da, omul este ființă rațională. Drept consecință, trăiește doar dacă gândul îl poartă mereu la **Părintele său**. Da omul trăiește atâta timp cât gândește, dar este un „mort viu” cât folosește ce știe doar ca laudă a sinelui, făcându-se că uită cine l-a înzestrat cu voința, ca apoi să poată acționa în consecința gândirii sale, fără a-l constrânge cu nimic. Da, omul gândește, deci trăiește, dar nu acționează fără consecința faptelor. Conștiința faptelor.

Consecința lor (pe care nimeni nu o întrevede) se răsfrânge asupra celor din jur făcând astfel din individ comunitate. Comuniunea de care depinzi mai mult sau mai puțin, dar în care exiști (dacă nu ai de gând să devii pustnic), în care trăiești, apoi după ce termini cu gânditul, te duci și te tot duci până la locul pe care cu gândul împliniri ți l-ai pregătit (fapta sau vorba fiind împlinirea gândului). Cine oare îmi cizelează gândurile, cine m-a învățat cum și ce să gândesc?

Mă întreb, deoarece am deplina libertate să gândesc apoi să pun în practică, tot ce am gândit, fie bun, fie rău...

Cine-mi conduce pași gândirii?

Unii vor spune:

- De ești creștin, ai cele zece porunci. Pe care Isus le-a redus la două.

1. Să-L iubești de Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot cugetul și cu toată ființa ta.
2. Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

Dan Orghici

Alții : - Păi tocmai pentru asta sunt legi, coduri penale și civile, codurile bunelor maniere, școli și multe altele.

Mai simplu îmi pare să-i urmez pe primii dar... Nu tot ce pare simplu este și ușor. Iar simplitatea are acel ceva ce nu lasă loc la întrebări. Deci nu-mi mai pot manifesta gândirea în acel sens pe care eu îl doresc. Deci sunt îngădit să gândesc; fără îndoială, atunci voi fi îngădit și să exist.

Fals. Deoarece Creatorul simplității este și Creatorul celorlalte. El a creat totul și toate dându-le apoi omului ca să le stăpânească. Dar el, nesăbuitul, nu s-a stăpânit nici pe el (asta fiind deja altă mârșăvie umană petrecută tocmai în Eden).

Aș urma calea celor din a doua tabără. Dar cine să se încumete să învețe atâtea tomuri? Să fim serioși, nici cei ce le aplică nu le cunosc așa că...?

Dar stai, îmi vine acum în fața ochilor, dinăuntru, bunicul cu sfaturile lui (râdeam de ele oarecând).

- Prunc, zicea el, măi prunc, în viață să faci acel lucru sau acea faptă de care ești sigur că peste ani nu îți va fi rușine. Vorba să-ți fie faptă, iar fapta să nu nedreptățească nicicând pe cineva, două măsuri să n-ai, nici două vorbe; de ai de unde, dă și celui ce-ți cere, de nu, tăc dă-i, că de unde dai și vei primi. Stăpân pe ce-i al tău să fii, dar nu sluji la alți doi. Femeia ți-o cinstește, astfel ea copiii în frică și-i crește, dar nu de Dumnezeu, ci doar de tine. De drumul lung și omul rău să fugi mâncând pământul, și de nu poți, atunci te du pe cale-ți, dar de la calea dreaptă fă bine să nu te abați. Unde nu știi, nu-i rușine a întreba și de știi oarece și nu spui celui de-ntrebă ești nimuruc. De dragoste primești, iubire să întorci, pe bolnav să-l grijești, străin de-i fi să nu uiți de unde ai plecat. Apoi de toate tu să știi, că acela n-o fo' om, de-un pom în viața lui n-o pus, o' n-o făcut o casă.

Izvoare de timp sub trunchi de vremuri

Și eu căutam reguli, mă gândeam că trăiesc doar dacă gândesc.

- Nu Moș, nu vâjul meu cel drag, eu nu trăiesc decât în **Dumnezeu**. De acolo îmi iau seva, la fel pomului pe care tu l-ai sădit în mine. Astea îmi sunt gândurile, oricât am fugit de ele, la ele m-am întors. Deoarece și râul de la izvoare pleacă, iar curgerea lui poate înfrumuseța orice piatră, fără ca piatra să spună vreodată că șlefuirea apei ar fi durut-o. Gânduri ce aș dori să fie pământ; ce frumos se modelează în voia Creatorului! Maleabil fel de a trăi.

Întrebări

Îmi pun adesea o mulțime de întrebări. Mă întreb când plouă, de ce plouă? când este cald, de ce arde soarele? mă mai întreb, când ninge, de unde vine atâta frig? Am o mulțime de întrebări, atât pentru mine cât și pentru alții, dar mai mult pentru ceilalți, am întrebări grămadă, cum ar fi:

Pentru comercianți: - cum le merge deverul ?

Pentru copii: - cum e cu școla ?

Pentru primari: - ce fac cu comunitățile pe care le conduc ?

Pentru doctori: - dacă sunt sănătoși atunci când scriu rețete de inimă unuia care va muri de cancer la gât?

Dar mai ales, pe cei aleși în Senat sau la Camera Deputaților i-aș întreba cum pot dormi atât de bine când știu că țara arde? Mai mult, pe domnii miniștri, de ce dau cu bâta în baltă de se udă toți cei ce stau în jurul lor și nu numai ei?

Cum aș putea să nu-mi pun întrebări, când văd cum doi bărâni plâng lângă casa dusă de ape, cum toată munca lor de-o viață s-a dus pe apa sâmbetei? Cum pot să tac, să fiu indiferent, când un copil se spânzură la 13 ani de dorul mamei plecate la muncă în țări străine? Da, întrebări. Cu răspuns sau fără, rămân tot întrebări, interogații, în interogatoriul mușilor, al acelor muți ce nici nu aud.

Asaltat sunt de întrebări fără răspuns. Nu am să-mi pot răspunde la ele, nu de alta, numai și pentru simplul fapt că nu sunt cel ce ar trebui să răspund. Pot doar să îmi răspund la întrebările puse mie, de către mine sau de ceilalți. Pot doar să-i compătinesc pe cei ce au dreptate, în justiția pământeană și pleacă să și-o găsească doar la Justițiarul Divin. Mă asaltează întrebarea pusă de bolnavii din fața farmaciilor, asteptând compensatele. Mă doare întrebarea

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

nepusă de copilul ce s-a sinucis de dorul mamei plecată să-și câștige pâinea în țări străine, fără să știe dacă se mai întoarce la casa de acasă.

Am întrebat odată un parlamentar, de ce colegii lui nu văd ce se întâmplă în țara asta, de ce corupții fac legea, de ce și cum se poate să stai degeaba și să câștigi mai mult decât șapte, de nu zece, din cei care lucrează? Răspunsul lui a fost:- Amice, ți se pare, noi lucrăm, dar la cooperativa munca în zadar, tocmai de aceea vouă vi se pare că noi nu facem nimic. Ori, crezi amice, că vei vedea nimicul ce nu este de văzut. Salariile nu sunt atât de mari pe cât credeți voi, mai mari sunt celelalte sporuri, de care tu nu știi...La așa întrebare, așa răspuns!

Amar gust al interogației, pe care mai bine nu o făceam.

Am afat și răspunsuri. Veți vrea să știți de unde? Vă spun, fără să aștept interogația. Răspunsul mi-a venit de la Creator. Doar El răspunde atunci când știi și vrei cu toată ființa ta și știi să ceri răspuns.

File de rumeguș

Salutul meu ție, celui ce vei citi aceste rânduri; te salut și te compătimesc. Salutul meu îți este adresat, deoarece salutar este faptul că mai vrei să și citești, totodată, te compătimesc pentru că, nu cred că vei găsi ce cauți, în scrierea aceasta.

Aș vrea de pot, să mă descriu, dar nu știu cum. Nu voi să las pe alții să strâmbe ori să îndrepte imaginea mea. Nu mă înțeleg eu pe mine însumi, așa că nu văd cum m-ar înțelege ceilalți? În mine trăiesc mai mulți *alții*, mai multe vieți trăite sau nu, conviețuiesc în mine; cred că nu sunt singurul ce simte așa, dar cum zicea oarecine "în mine conviețuiesc și alții asemănători mie, (doar fizic) dar fiecare are un cu totul alt mod de a gândi, un cu totul alt caracter". Adevărat vă scriu, nu împărtășesc teoria, dar practic, numai așa pot să descriu cum sunt și ce simt. Numai așa pot face inteligibilă trecerea bruscă de la vorbe sau fapte mai puțin ortodoxe, la aceleași vorbe sau fapte, lucruri sau gânduri în care devin mai catolic decât orice papă. Numai astfel pot înțelege și totodată pot face înțelese contrariile dinăuntru meu, sau cele aparente.

Diferențe. Ori, cum aș putea numi trecerea bruscă de la visarea cu ochii deschiși, la realitatea ce uneori (și în ultima vreme tot mai des) este foarte crudă? Cum altfel aș putea înțelege diferența între *mine*, cel ce dă celui ce cere, ajută pe cel neajutorat și *mine*, cel ce dă cu sudalme după cerșetorul din colț. Cum aș putea face înțeleasă lenea la un tip energetic, căruia nu îi plac lucrurile făcute doar pe jumătate? Numai conlocuirea nefirească a mai multor "Dani" într-unul singur mă poate face să înțeleg cum pot trăi atâtea stări diametral opuse una față de cealaltă. Numai așa pot să înțeleg cum încap

Învăoare de timp sub trunchi de vremuri

Într-un singur om dragostea și ura. Doar așa pot trăi așa numitele "clipe de rumeguș", clipe ce schimbă esența faptelor, secunde, minute, ore, chiar ani, ce formează un tot unitar o "clipă de rumeguș" - trăire sau drum regăsit. Acele clipe ce mă pot face să înțeleg și să trăiesc, mai multe sentimente deodată, mai multe schije din bomba numită trăire, frânturi din mine, suflet bucăți, fărâme de viață. Sunt fluidul din suflet. Mesianică alunecare (deoarece Mesia se traduce prin *cel uns*) spre viața dinăuntru, gânduri ce bat la poarta cea mică a minții, urmând calea cea strâmtă. Clipe ce se scurg rapid la fel rumegușului la gater, la fel nisipului printre degetele mâinii, lăsând în locul sentimentului, faptei, lucrului, trăiri care denotă ură și răutate. Bunătate, iubire și tot ce arată a faptă bună.

Stranie fire schimbătoare, ce mă poate înălța așa cum zicea un bătrân moț odată: - "să trăiesc în fiecare zi o clipă de rai", ca apoi tot acea fire vulcanică să mă facă să pot trăi restul zilei iadul cotidian. Înălțătoare cădere, generoasă avariție, miloasă ură și alte astfel de trăiri îmi fac viața să nu fie banală. Sunt prost uneori, atât de prost de nu știu cum de nu dau în toate gropile lumii acesteia, iar alteori am prezență de spirit, idei și alte giumbușlucuri. Toate aceste trăite într-un singur trup, dar în alte stări, în cu totul alte clipe. Oare or fi de rumeguș?

Recunosc, sunt la limită cu toate, practic extremele, trăiesc zilnic un sport extrem, cu toate că nu îmi prea place, dar nici nu îmi doresc calea de mijloc, acea cărare bătută de cei mai mulți. Nu pot și nu îmi doresc să trăiesc în mediocritate. Nu fug după ele dar îmi plac "clipele de rumeguș", acele clipe ce se scurg rapid ducându-mă dintr-o extremă în alta. Clipă trăită împreună cu un cuc care cântă și cântă: cu-cu, cu-cu, cu-cu... poate primul cuc a tăcut demult, un altul răspunde, apoi un altul și altul și altul... și tot așa.

Dan Orghici

Număr anii ce vor să vină: unu, doi, trei...zece...o sută...o mie...sunt tânăr și voi trăi... la infinit...zice cucul, cucii? Nu pot să le disting glasul, nu sunt ornitolog, dar clipa îmi place, are acel iz aparte de nesfârșit, mirosul deosebit al "clipei de rumeguș". Eternitate? Extremă? Trecere între una și alta. Trecere bruscă între a fi și a nu fi. Spații și timpi, teleportate între animal și mine. Diferență între caiet și scândură, între scândură și pom, între pom și arbustul ce cândva va fi pom și pomul la rândul lui nu va fi om. Imposibilă unire între mine și plantă. De "rumeguș clipă".

Esența trăirii, restrânsa diferență....

Levitație

Suit-am pe o scară înaltă, apoi am coborât. De sus am văzut oamenii așa cum sunt: "furnici bipede"; ei nu mă observau, nu au oamenii moderni timp să își ridice privirea spre furnica ce cocoțată în vârf de scară îi urmărea. Unii nu au văzut nici scara, astfel împiedicatu-s-or de ea, prea dezinteresați să vadă pe unde merg.

În furnicarul uman nu am văzut regina, matca. Cu toate că am tot cătat cu privirea de acolo de sus. Deci am tras următoarea concluzie :-„în mușuroiul uman nu există matcă”, dar asta de-abia după ce am coborât, revenind iar furnică la locul ce-mi fusese hărăzit în mușuroi, lucrătoare la fel ca....

Am plutit printre nori (fără ajutor tehnic), iar acolo am dat aripa dreaptă (numită pe Terra mână) cu aripi de vultur ce-n abisuri zburau. Am descoperit pe lângă frumusețea văzută de sus a norilor, oamenii. Păreau niște fire de praf, praf adunat de pe șoseaua pe care gonește nebun mașinăria distrugerii. Totodată observasem de acolo de sus, de unde vulturul zboară, cum firele de praf jucându-se parcă-ntr-o haotică horă a neființei redevin oameni fără de chip. Doar niște mici puncte aureolate ce străluceau în milioane de culori spărgând în tot atâtea milioane de ciobulețe fantastica noapte a vulturului ce zboară. Coborând din spațiul vulturului, am revăzut fețele umane și am înțeles multitudinea culorilor din noaptea vulturului. Oamenii aveau tot atâtea chipuri câte aure colorate văzusem eu de sus și cu nici una parcă nu semănau.

Am coborât pe o scară mare sub pământ, iar de acolo nu am văzut nimic pe pământ. Singura-mi observație de acolo a fost că scheletele sunt tot schelete, fără aure frumos colorate și fără de chipuri.

Am coborât mai apoi să înot în adâncuri de oceane la

Dan Orghici

fel ca-n văzduh, tot lipsit de orice tehnică. Din acele abisuri albastre, nu am mai văzut deloc suprafața. Apa spală până și cele mai negre pete, apa are beneficul efect de a curăța. Acolo m-a însoțit un pește ce m-a întrebat: „dar cum rămâne cu matca, cu sufletul, cui îl lăsați?”

Început de sfârșit, astfel pot numi locul în care acum zbor cufundându-mă, acest loc de continuă transformare ce este atomul. Minusculă parte din tot și din toate, el este cel ce se mișcă-ncontinuu chiar când totul stă. Înălțimi sau abisuri de cuget, locuri în virtual, create de un suflet ce toate și le dorește. Apoi, neînțeleasa autodistrugere. Amar răs ca o declarație de dragoste făcută pe peronul unei gări între două trenuri. Găsești poate cui să-ți declari iubirea, poate că o faci chiar curat, dar ce șanse ai de a-ți fi împărtășită de doamna pe care o ai drept muză? E doar străina pe care acum două clipe ai zărit-o. Niciuna sau poate...

Dar, atenție la spini, deoarece trandafirii îi au întotdeauna. Atunci ce rămâne? Nimic altceva decât miliarde de suflete, locuri făcute de noi cum voim. Aici sau dincolo, sau material, miliarde de atomi.

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Nud interior

Mă simt ca o cutie de conservă goală, cineva a luat conținutul hrănindu-se cu el, sau poate i-a hrănit pe alții, apoi a aruncat cutia la tomberonul de afară, fără măcar să-i închidă capacul, dând posibilitatea milioanei de musculițe să se hrănească la rândul lor din acele resturi. Ca la urmă să-și depună ouăle.

Mă simt atât de gol că-mi vine să scormonesc în zăpada de afară în căutarea unei frunze sau mai multe, cu care să mă acopăr, să nu-mi mai văd goliciunea. Nu că mi-ar fi rușine de trupu-mi gol, dar acum trupul meu are un acel ceva ce creează greață celor ce-l văd; nu numai lor, dar și mie, culori nedefinite de mucegai, cât și zdrențe de piele atârând șiruri, dinăuntru-mi par ieșite ca niște plăgi supurând.

Văd negru-mi faptelor rele pe fruntea-mi încruntată și nu pot să-l acopăr, mi-ar trebui o frunză mare de brustur cu care să-mi învelesc capu-mi hâd.

Sărac. Sunt prea sărac în lacrimi ce ar trebui să le vărs pentru durerea mea, nu numai a mea dar și a celor din jur, nu mai am nici o coajă de lacrimă cu care pot plânge jalnica mea stare, nu mai am nici o fărâmbă de oftat cu care să-mi hrănesc trupul flămând de durere, am risipit totul aruncând în cele patru zări munți de lacrimi și mări de oftaturi, dar în zadar; și totul pentru alții, mie rămasu-mi-au doar două mărgăritare ce pot să le arunc la porci, ca să-și rupă în ele dinții, apoi să moară că nu se vor mai putea hrăni, neuitând că pentru porci mâncarea este totul, trăiesc doar să halească știind că și ei la rândul lor vor fi haliți.

Mă simt gol și sărac, atât de gol și de sărac, săracă goliciune!

Simt durere, durerea mea împreună cu durerea

Dan Orghici

semenilor mei, mă dor toate, mă doare până și durerea din inima ta. Nemărginite dureri mă fac să urlu la pixul din mână care la rându-i, strigă la foile pe care scrie, puterea durerii ce se înalță spre cer, odă mută. Îngeresc cânt pe care și cei morți (care atât de ușor sunt uitați) îl vor auzi. Iar durerea aceasta nu o resimt fizic, deoarece fizic nu sunt în stare să mai simt nimic. Durerea mea, vine dinăuntru, din acel loc în care sălășluiește sufletul, acea parte stranie ce-ți dă aripi, iubire sau ură, din acel loc de unde spun cei ce cred că știi, pleacă câteva sute sau zeci sau chiar grame atunci când mori.

Mă doare, sunt sărac și gol în suflet. Își fac veacul uragane prin al meu interior, rafale ce sparg și rup în alte părți, în mine nu au de ce se lovi, totul este ca o mare de sticlă, cum ai putea să faci valuri?

Caut un calmant, măcar durerea să o alin, dar nu știi de alchimistul, sau de farmacistul o avea vreun leac pentru durerea atâtor câți mă dor pe mine. Găsi-va oare vreun „algotamin sufletesc”?

Scriu, scriu, despre Icarul cel jalnic ce a zburat cu aripi de ceară spre soarele fierbinte de vară. Mai scriu despre bobul de grâu ce va renaște, dar nu acum, doar colo-n primăvară.

Mai scriu și iarăși scriu despre copilul din mine ce vrea să se dezvolte într-un fel, un altul, cred eu. Spune că nu mai vrea goliciune, preferă o haină în locul frunzei din nea. Îmi mai spune să pun capacul conservei că s-a săturat să tot umble muștele în noi. Mai spune, fătul din mine (al conștiinței embrion, ori poate doar al științei), că lumea ar putea fi mai bună, și-mi strigă la fel ca pixul din mână ce scrie pe albe foi :

- „Bă, nenea, tu crezi că este bine să faci pe cel ce nu ești?

Iar eu, umil îi răspund: „nu vreau să fiu altceva decât sunt și să știi că deși mă dor durerile altora, eu tot am să scriu

Învoare de timp sub trunchi de vremuri

despre ele atât cât oi mai fi. Bine?” Și aș mai vrea să știe că voi căuta prin omătul de afară o hăinuță mai mică, mai trei-sferturi, numai bună de el, dar să aibă răbdare.

La sfârșit, dar nu în cele din urmă îi spun că și el trăiește tot atât timp cât trăiesc și eu, iar pe urmă, de o mai fi un pe urmă... om mai vedea.

Rouă de clipe

Privită de sus, lumea pare atât de mică încât cele mai grave probleme par mărunte, totul are o altă dimensiune. Dar asta, privind de sus. Revenind sau căzând, depinde de forma de coborâre pe care vrei să o folosești, vezi realul și vrei să-ți spui poate: „Acolo sus clipa devine rouă, rouă de timp. Picături de secundă ce se topesc ca mărgăritarele de rouă în strălucirile de raze diafane ale soarelui unei noi dimineți. Clipe ce se usucă la căldura uitării de sine, dulce rourând, clipă uitând.

Din rouă uscată de clipă apare dimineața în care sufletul se înalță urcând parcă Golgota. Cu cruce sau fără, batjocorit sau aclamat, spiritual urcă sau mai degrabă e ajutat să urce, ca apoi să coboare acel munte ce definește, arătând calea ce duce spre dincolo de altceva.

Spiritual, orice om, măcar o dată-n viață urcă Calvarul alături de Isus. Dar nu toți suntem Simeon să avem privilegiul de a purta acea cruce ce mântuiește. Primim toți privilegiul de a o purta dar...

Unii o lasă în roua clipei de la poarta lui Pilat, alții, puțin mai viteji, o duc până la un sfert sau jumătate din drum. Stăpâni pe sine acei ce-și stăpânesc gândul și fapta cerând ajutorul mântuitor, o duc până la trei sferturi sau cu greu până la capăt. Dar nici unul, nici unul, nu mai poate fi tâlharul răstignit odată cu Isus. Și totuși, nimic nu este imposibil.

Strop de timp ce poate preface durerea ce renaște bucuria. Eva căderii sau mai bine ar fi cuvânt, Cuvânt împlinitor dintr-un început. Căci Domnul a zis și s-a făcut.

Clipă uscând, rouă trecând, secunde de rouă. Frânturi uscate de căldura din suflet sau vânt arid ce nu răcorește, nu încălzește, doar usucă. Rouă de timp ce strâns împreună dă

Invoare de timp sub trunchi de vremuri

fluviul de minute, luni, ani. Treceri. Trecător sunt, deci vin și mă duc cotând doar ce rămâne în urmă-mi. Poate roua ce ajută să răsară sămânța de muștar sau poate vântul ce uscă, depinde doar...!

Roua din secunda ce vine.

Eu stau

Am stat și m-am întrebat: care este diferența dintre tâlharul de pe cruce, ce se căia, în ultimul moment al vieții și "eu", acel "eu" al meu ce nu mă lasă în pace?

Redeschid acest caiet de mai bine de o lună, scurtă lună, Făurar, nume numit și anumit pus lunii ce nu-i plină ci este mai mult semi. Lună plină Februar. Vechi și totuși nou nume. O lună - calendaristic a trecut de când nu am mai redeschis caietul. O fac acum cu "Ana"-n gând și mă gândesc la a mea mamă. Mă duc la "zorii se varsă, vreme e să merg acasă", care casă, care masă? Care, dacă nu cea de pe care scriu acum. Tâlhar, dar nu pe cruce. Scrisul mă fură și mă duce-n alte dimensiuni, dimensiunea sa o află, distanță între cele două luni. Două lumi, două... între zorii se varsă. Totuși hoțul este hoțului, hoț și dacă nu fură din casă, de pe masă, fură din gând și pune pe bucata de hârtie, aceleași diferențe dintre două luni, lumi, luni, lumi, I..., una plină și alta cu coarnele-n sus, ca vârful opincii Anei ce nu mă lasă. "Vreme e să merg acasă, la copii și la nevastă", Ană zorii unei noi primăveri, se varsă.

Hoț nebun, ai ajuns la culmea hoției, nu mai ai ce fura! Am pus pe hârtie tot ce vroiai să furi!!!? Na, sânc, iar tu vii, nu și nu, îmi spui: - Dă și o ultimă bucată de suflet la întors că poate o vei găsi acolo pe mama Ana, zorii se varsă, și varsă pe rana proaspăt deschisă, de tâlhar. Varsă în rana samavolnică a faptelor de ieri, și de toată luna trecută, nu de alta, dar nu pot să-mi dau seama de ai luat doar ce am avut de dat. Să dau și din ce a rămas, o bucată de suflet, ce hoțul nu fură, focul nu arde, și totuși ceva ce poate fi de tâlharul de pe cruce - luat. Ana nu poate și nici nu vrea să ia, ea a rămas cu cântecul din gând, cu farmecul unei noi zile și fără hoțul din

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

vis, cu iarna ce se agață și dă în primăvară.

Eu am rămas viu, dar nu întreg la suflet, mic dar nu cât tâlharul de pe cruce, viu, dar nu cântat ca Ana, vremuri noi se varsă, primăvara intră-n casă. Am rămas cu mine, mic și cu iarna în suflet, cu ce hoțul nu a vrut să ia. Ană, zorile...

Timpuri

Timpuri și timpuri, distanțe între aproape și departe, puncte de reper ale vieții, început, prezent și în cele din urmă trecut. Îmbătrânesc cu zi ce trece (o simt din cauza reumatismului și a durerilor de cap), totodată mă bucur; înțelepciunea acumulată și respectul pentru ceilalți îmi dau fericirea.

Timp trecut și fără cale de întoarcere, melancolică clipă și de neînlocuit.

O, dar mă poate acuza cineva pentru faptul că mai frumos îmi pare trecutul? Pentru că în viitor aș vrea să-mi fie bine îmbinată o parte din frumosul trecut? Nu sunt cel ce pune stăvilor timpului, nu vreau și chiar dacă aș vrea nu pot, așa că-l las să curgă ca pe o apă ce urcă-n amonte în loc să coboare să se reverse la locul ei. Nu pot să-l opresc. Nu fac parte dintre acei ce ar străbate distanțe lungi cu diligența în locul mașinii și nici nu cred că un porumbel ajunge mai repede decât e-mailul. Mai cred că o luptă dreaptă (dacă pot coexista noțiunea de luptă cu noțiunea de dreptate într-o singură frază), este mai dreaptă când se duce în *tête-à-tête* și nu din birouri somptuoase apăsând un buton ce poate distruge mai mult decât ar fi făcut 1.000.000 de luptători.

Și totuși...Dar să(-mi) revin la timp și timpuri, la totul și la absolut nimic. Am întâlnit odată un om ce era angajat la o firmă și câștiga bani buni pentru asta, deoarece era specialist în estomparea timpilor morți. Hotărât, energic, era tipul, îmi explica cu mii de argumente cum distruge dânsul, aducând aproape de zero acești timpuri, cum îi poate elimina. Oare? Și totuși...nu am înțeles cum? Eu am rămas tâmp la noțiunea de "timp mort", deoarece pentru mine, moartea înseamnă o nouă etapă, o nouă viață, nicidecum ceva la care m-am oprit, un

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

stop etern. Am înțeles că omul se referea la timpul pierdut în procesul tehnologic, dar nu am putut înțelege nici ce, nici cum...

Cum poți să pierzi timpul? Timp cu minus în față sau minus timp. Noțiune pe care de mult timp încercă să o definească S.F.-iștii, mai nou și mai încoace, matematicienii, fizicienii și alții ca ei. Filozofii și astrologii caută acest minus de foarte mult timp. La mine nu a prins încă, pe mine nu m-a prins. Poate nici nu-l vreau și nici nu-l caut; de ce? nu știu. Nu am văzut niciodată timpi în care să nu faci nimic.

Nu am avut astfel de timpi, poate de aceea nu îi accept. Nu am văzut niciodată *timpi morți* sau *timpi zero*, nu cred în aceste feluri de timpi, nu mi-a înghețat niciodată timpul deși afară erau -50°C . Timpul mi-a rămas statornic trecerii lui, minut de minut, secundă de secundă.

Nu poți să pierzi (ori să omori) ceea ce nu ai, nu poți să dai din ceea ce nu ai avut, doar poți să speri că vei avea vreodată. La asta doar scriitorii de S.F. se pricep. Eu nu am creat nici o secundă, dar tu făcut-ai vreuna? Timp sau timpi mai mult sau mai puțin morți. Cum ar fi timpul în ianuarie când afară sunt 30°C, sau care sunt timpii câștigătorului? Timp, timpi, nuanțe. Trecut, de ce devii nostalgic, de ce nu mă lași să trăiesc în prezent? Dar totuși, sunt un nostalgic, îmi plac poveștile cu cavaleri, îmi place cuvântul onoare, respect eternul adevăr. Trăiesc în prezent, dar totuși prezent este și ziua de ieri, căci fără de ea nu știu ce va fi mâine, fără trecut nu există viitor!

Știu că totul e ciclic, totul revine la forma de început; recunosc, duc o altfel de viață, nu se aseamănă cu aceea din trecut. Dar totul se-nchide, totul e cerc, revenind la forma inițială; piramidele nu fac altceva decât să-mi dea dreptate; cred în ziua de mâine dar asta nu înseamnă nimic fără ziua de

Dan Orghici

ieri. De aceea nu cred că poate să fie vreodată un timp pierdut. Viitor, te salut eu, bob de trecut! Te simt că vii și odată cu trecerea timpului, presimt viitorul cum vine. Simt cum trecutul îmi trece crud și acid prin vene.

Timp și timpi, alergați prea repede, uitând de tot și de toate. Lăsați-mă în trecut, nu vreau să trăiesc într-o lume ce nu vrea să știe că timpul nu-i aparține, că nu poate să piardă, să vândă sau să cumpere nici o secundă, darămite o oră de adevăr și dreptate, că nu are și nici nu poate avea nimic din ceea ce nu a făcut sau nu va face. În numele trecutului, vă salut pe voi cei ce veniți; salut în voi și prin voi, viitorul! Vă dau dreptate în tot ceea ce veți face fără să știu ce - pentru că sper - veți ști ce faceți și nu veți trece-n viteză pe lângă trecut. Sper că veți mai avea timp și de o carte, un film vizionat la cinema, veți mai vedea natura. Din toată inima mă rog să nu salut un viitor fără trecut, că nu veți ști cât e de greu să reinventezi roata. Vă urez să nu uitați gustul ciorbei de legume proaspete din grădină și nici plăcerea matinală de a face cafea la ibric. Sper să nu am ocazia să salut un viitor din care nu vreau să fac parte...

Timp și timpi; prezență trecută în viitor, te salut!

Învăoare de timp sub trunchi de vremuri

Zbor

Astă noapte m-am identificat pe bolta astrală cu un meteorit ce-și urma spargerea stelei de baștină spre alte zări. Am văzut cum îmi curge timpul prin vene, altfel de vene, un altfel de timp. Aveam parcă vene de piatră și timpul îmi pulsa prin ele ca niște ciocane ce bat pe o nicovală, zvâcnete-n bătai astfel părea, precum ziceam, un altfel de timp părând fluid, dar un fluid ce se scurge la fel uleiului, un timp fluid-vârtos.

Am măsurat astă noapte distanțe ce în realitate nu ar fi existat. Dar totuși, astă noapte am măsurat distanța la care au căzut față de mine doi nori. Au fost aproape de soare și asta am măsurat.

Au fost doi și aceasta este bine de știut deoarece la fiecare în parte le-am urât bun revenit în zenit atunci când după cădere au revenit acolo sus, în spargerea de stele în câmpul de meteoriți. Contopiți în vise, parcă ei m-au întrebat dacă știu locul în care căzuseră, deoarece uitaseră-n acel loc din buzunare o umbră de rouă, de care nu că nu s-ar putea despărți de ea dar, poate altă dată, mai au nevoie și nu se știe niciodată când mai poți și unde să cazi.

Noapte fără stele, noapte fără lună, noapte în care cad fulgi din aripi de îngeri, dar nu și din ale acelor îngeri căzuți din Eden.

Frântură de vis în care te-nalți și cobori, devenind piatră ruptă din stele ce se rup, care la rându-i cade sau se înalță. Plimbându-se hai-hui prin sistemul solar. Ca apoi, plictisindu-se să plece să-și facă aceeași plimbare în alt sistem și tot așa, ca la urmă să nu-i mai ajungă galaxiile, până când.....

Treceri alene și fără sens pe lângă stele ce încă nu au

Dan Orghici

avut chef să se spargă sau mai știi...poate că nici nu s-au gândit vreodată la asta.

Astă noapte m-am identificat cu o fărâmă de praf stelar ce urma nefirescul cortegiu format din doi îngeri ce urmăreau un altul, dar acesta din urmă făcea parte din tagma celui căzut. Am văzut trecându-mi prin față „Carul Mare” la care „Taurus” înjugat se opintea, iar mai încolo am zărit un „Leo” nervos cu boabe de sudoare mari pe frunte de la împinsul spre alte locuri a „Carului Mic”.

Galaxii ce păreau ființe sau lucruri. Galaxii amalgamate, amestec de stele ce nu va fi nicicând, și iar stele, mixate între ele. Toate la un loc sfere de foc ce nu s-au mai întâlnit laolaltă de la „marele Bum”. De la începutul Creației.

Exacerbată veșnicie, dar așa cum scria cineva „doar de o secundă” sau poate chiar mai puțin. Atât cât a durat un vis de o noapte sau mai bine zis atât cât am putut reține din el. Dorințe de zi, vise de noapte, diferența între ce ai vrea să fii și ce ești. Acesta ar fi fost visu-mi, trezire dintr-o lume ireală dar totuși palpabilă, într-una reală dar parcă de neatins și totuși realitatea cotidiană este mai dureroasă, uneori chiar mai ireală, uneori mai nepalpabilă decât un vis, banal vis.

Cădere de jos în sus. Destrămări de stele ce se nasc apoi dispar dar nedistrugând ci implozând, explozie interioară ce totuși sfârșește ceva, deoarece toate exploziile au rolul de a fărâmița. Sfârșit. Am făcut o plimbare de vis printre stele visând ca mâine, poimâine, poate altădată, să vii și tu.

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Contrarii

Uneori, aş strânge toată lumea în braţe, alteori nu mă împac nici cu mine şi strig la toţi să tacă, să nu aud decât natura vorbind. Diferenţe. De ce? de zile, de ore? Atunci îmi vine să le spun la toţi (se poartă cu un "n" intercalat): -"Vă urăsc"!

Uneori dau tot ce am celui ce-mi cere pomană, alteori îmi vine să iau şi de la cel ce nu are.

Uneori dăruiesc părţi mari din suflet, alteori spun cuvinte care rănesc.

Sunt om?

Făcut din contrarii şi ca toate să-mi dea dreptate contradictoriu trăiesc. Totuşi contradicţiile clădesc, din contradicţii se nasc marile idei; Concluzionând : - da, sunt om! Uneori.

Uneori .

Gândesc că scriitorul nu mai are nevoie de spovadă, el se spovedeşte cu fiecare vers, cu fiecare poem, cu fiecă rînd scris, în fiecă frază. Doar aşa, scriitorul poate pune bucaţi mari din spiritul său în ceea ce scrie. El se spovedeşte cu fiecare şi în fiecare. O face public, neaşteptînd iertarea. Doar din dorinţa de a împărtăşi ceea ce simte. Fără ca, de cele mai multe ori, spovedania lor să fie bine primită, neaşteptînd să fie împărtăşit.

Mărturisindu-se fără putinţa de a se cumineca, unindu-se cu tot, fiind în toate, primind în schimb mila sau ura celor ce spovada i-au citit...Aşteptînd apoi liniştea din 'năuntru, lăuntricele gânduri, muza, ca să o poată lua de la capăt, respovedindu-se iarăşi în scris.

Uneori gândesc, alteori şed.

Uneori stau, alteori gândesc.

Dan Orghici

Uneori, alteori uneor,...alteor,...une,...alte,...u,...a,...
dar totuși....?

Uneori cotrazic, alteori dau dreptate.

Uneori râd, alteori plâng.

Uneori...

Uneori, contradicții clădesc negândind. Celorlalți sau
mie.

Uneori, scriu lozinci sau slogane, alteori spun ce alții
n-au gândit. Răspicat îmi strig iubirea sau ura; ieșiri din
șabloane? Nu alteori, nu uneori.

Uneori plâng, alteori râd.

Uneori spun adevărul cel mai crud, alteori mint de
bonton.

Uneori cred că scriitorul nu mai are nevoie de spovadă,
el se mărturisește prin ceea ce face, în ceea ce scrie. Găsind
adevărul acolo în cel mai întunecos cotlon, aproape gol, doar
în zdrențele umilinței. Ca apoi, alteori, să-l aducă pe fila cu
pete de cerneală, în fața celor mulți așa cum el, cel ce scrie,
cu ochii dinăuntru l-a văzut.

Contradicții, contrare firii, ieșiri din stas-uri impuse ori
pe care tu singur ți le impui. Mărturia trecerii năvalnicei firii.
Om.

Uneori caut, alteori găsesc.

Călcând în străchinile minții

Așezat frumos în pagină, un mic anunț îmi dă dureri de cap. Poate era doar un anunț așa, de umplutură, un loc gol pe pagină, ce trebuia să nu apară astfel dar...și cum întotdeauna la mine intervine iremediabil *dar*-ul, am făcut ireparabila greșeală de a-l citi. De ce? Cum? Parcă mai are rost să-mi pun acum aceste întrebări...Este un fapt consumat și gata, l-am citit!

Ce spunea articolul cu pricina am să redau pe scurt (după mine și așa prea lung) și nu de alta dar să nu sufăr singur durerile-mi de cap: „Cercetătorii unei distinse universități de nu știu unde, au descoperit leacul minune împotriva stresului canin”. Și chiar că nu știi până atunci de stresul canin. Am mai citit de stresul stăpânilor de câini, dar de cel al frumoaselor și...(aici puteți pune ce calități sau dimpotrivă noncalități voiți), patrupele nu mai auzisem. Așa că apucatu-m-au durerile de cap.

Socoteli ce nu intră-n tiparele „cutiuței mele cu maimuțe”, așa că m-am apucat de descusut problema; astfel, mi-am amintit una din predici în care părintele spune că dacă stelele ar apărea o dată la o mie de ani, câți nu ar fi aceia ce s-ar minuna de frumusețea lor. Minunea stelelor ce strălucesc în schimb fiind cotidiană, pe câți îi mai încântă? Pentru câți stelele răsar doar așa, că așa trebuie să fie? Ce mare taină?

La fel și cu câinii, după ce stresul macină tot ce poate în ființa umană, de ce nu ar face dânsul, stresul, saltul și la patrupele, că doar câinii sunt devotați omului așa că... avem un stres molipsitor. Cine să mai vadă stelele ce au răsărit, doar suntem orbi la minunea cotidiană...Orbire, dar nu fizică, dimpotrivă, văd dânșii foarte bine, dar au orbit spiritual și nu mai vor să vadă omul de atâția căței.

Dan Orghici

Dar, cum bine zicea cineva: „Talentul dansează, dansatoarea țopăie”. Așa și cu domnii ce găsit-au câini stresați, ei țopăie pe banii cuiva și de ai plătit, vrei să și vezi *pestacol* (deoarece spectacolul îl dau talentele). Că doar de acea ai dat bani frumoși, să stai în față (din greșeală de taste era să scriu față dar parcă nu era nicio diferență, ei sunt infantili și fără față-făță).

Ce am cu știrea? Păi, parcă prea seamănă cu știrile în care un anumit căpitan de vas uită că nu el este căpitanul oceanului, pentru că, cu siguranță pe oceanul acela naviga-va întotdeauna un alt vas cu un alt căpitan. Și cum nimeni nu este de neînlocuit...E, vezi, de aici se trage stresul la câini, bietele patrupede...

Trăiesc cu crezul că suntem compuși din aceleași materii ca stelele, doar că noi nu știm cum să ardem. Depinzând doar de trăirile proprii dacă vrem să strălucim sau dorim doar să fim văzuți de ceilalți. După naștere de obicei unui copil i se dă un prenume doar de el depinzând apoi renumele cu care vrea, sau nu, să strălucească. Dar mai ales, de vrea să fie un simplu meteorit, sau o stea. Dacă dorește să rămână cu focul căderii ce arde deodată trecerea prin atmosferă, ori să rămână pe firmamentul boltei înstelate.

Depinde de fiecare, ce formă de stres alege. Uman, sau acea formă pe care ziaristul o tratează pe scurt în gazetă. Depinderi pe care, drept este, le înveți în tinerețe, dar ți le educi de vrei. Fiindcă suntem oameni și omul este trecător, deci toți vin și se duc contând doar ce rămâne în urmă.

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Remember

Amintirile-mi vin și pleacă, prin ele rememorez clipe trăite mai recent sau mai demult. Amintirile-mi redau stări pe care cândva le-am trăit, refăcând în șiragul de mărgele a timpului, zilele vieții.

Amintiri, stări, trăiri, viață condensat trăită într-o clipă. Clipă trăită dar reamintită pe parcursul anilor. An trăit și repovestit pe parcursul unui minut, unei ore, unei zile, toate decurg cum vreau ele sau (de cele mai multe ori) cum nu vreau eu. Cândva clipa, minutul, ora, îmi vor deveni amintire. Iar așa cum bine zicea un înțelept, oare când ar fi bine “să-mi pot trăi în așa fel viața, încât să nu regret nici o amintire”?

Totuși îmi pot pune amintirile pe masă, (la fel unui jucător împătimit de poker, cărțile câștigătoare) fără a regreta nimic?

Regret, dar nu, nu pot, cu tot dinadinsul mi-aș fi dorit să fie așa. Dar am trăit uneori clipa, ca și cum ar fi fost ultima, iar ziua avea pentru mine însemnătatea unui tren care vine și pleacă. Nu pot să nu regret sărutul din gară (ultimul), dăruit iubitei care frumos mă mințise că ne vom revedea. Nu pot uita palma dată celui ce m-a crescut. Mă doare amintirea anilor petrecuți în inconștiența aburilor bahici. Mă roade viermele cuvântului spus uneori în plus, vorbă aruncată, care de cele mai multe ori lovește mai puternic decât pumnul.

Astfel de amintiri mă macină, dureri de genul acesta încerc, atunci când îmi reamintesc de iubirea omisă, prietenia pierdută, mâna întinsă întru ajutor lovită, tinerețea-mi lăsată să treacă pe lângă mine, încrederea înșelată. Condensul din suflet ce arată rugina, nu patina din vechiul gând. Regret anii de școală, pașii pierduți pe alei, tăcerea celor plecați dintre noi ce nu mai pot să-mi vorbească. Îmi strânge inima cu o mână

Dan Orghici

de fier, uitarea vechilor prietenii; durerea amintirilor captive-n puroiul din suflet cangrenează și simt că trebuie extirpată, scoasă afară cu cleștele ca o măsea cariată. Apoi, curățat locul și cauterizat cu biciul de foc al regretului tardiv, moment în care am curajul să cer iertare și să iert lumea întreagă, apoi să strig cât mă țin bojocii: "iertate, v-am greșit!"

Remember funebru dar nu fără rost. Cortegiu de gânduri ce duc la înmormântare greșelile toate, punând în groapă pe cel ce se face că uită și nu o chiar face, pe cel ce doar gândește și nu pune în practică. Utilă fiindu-mi aducerea aminte a greșelilor, deoarece numai așa îmi poate fi ireversibilă durerea pe care, retrăind amintirile, o simt. În loc renăscând nu uitare, dimpotrivă, iertare, pentru că doar iertarea poate vindeca rănilor din suflet, doar iertarea este antibioticul ce cicatrizează plaga făcută de mine în mine.

Reamintire a trecutului devenit căprior ce zburdă prin codru, doar până în fața puștii. Frumos cerb! Ori, mai bine zis, a fost cel mai frumos cerb! Remember a ce a fost înainte de cartuș.

Amintiri ale copilăriei zburdalnice, adolescență cu suav miros de fân proaspăt cosit, maturizare rapidă la care tânjeam. Maturitate sau ani în care dori-mi-aș uneori să fiu iar copil. Concentricitate.

Amintiri care nu se șterg, dar care uneori mi-aș fi dorit să nu le fi trăit, dor. Secundă minut, oră, an, trăire intensă.

Intensitate ce mă face să-mi caut un mentor, un Învățător mai bătrân decât lumea, care să-mi călăuzească pașii în așa fel încât să nu mai am niciodată regretul clipei care a trecut.

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Zile ce nu seamănă

Trăiesc prea rapid; zilele au uneori măsura orelor, iar orele par, de cele mai multe ori, minute. Mă mistui, jarul timpului îmi arde chipul înnegrît de cenușa unui Pheonix renăscut din arderile zilelor trăite în vanul neștiinței. De parcă odată scursă apa din râul Timpului, întoarce-se-va-napoi. Clipocit din piatră-n piatră, zvârcolire, rostogolire, sărituri în cascade, buștean în cale urnit de torentul clipei trăite intens, vuiet ce vine-n vale, ca apoi, cu trecea-n spre șesul vârstei să devină domoală scurgere ce adună la sine mai mulți micuți torenți ageri de munte, dăruindu-se apoi Mării ce adună la Dânsa pe toți cei obosiți și greu împovărați.

Nil, dar la altă scară, dată de fiecare ins în irosirea sau neirosirea timpului său.

Amintire?

Mai degrabă revenirea (în) devenitul trecut-prezent, ce ne desparte de ziua de ieri pe care crezi că ai mai trăit-o odată, zi de zilele ce se scurg, ce dau neplăcuta stare de neîmplinire. Acea senzație de carusel ce se învârtește înainte și înapoi, cum vrea el și în cele din urmă pare-se, fără nicio noimă. Lovitura ce-ți rupe zaua lanțului ce te ține legat de cotidianul pământ, rearanjare de spații în timpi ce dusu-s-au demult ori mai acum.

În cele din urmă, dar nu la sfârșit, cotidian retrăit în amănut. Zbateră de pleoape ce cândva m-a vrăjit. Acum doar amintire.

În tăcerea nopții (deoarece doar noaptea se văd stelele și doar ele tac atunci când nu ai starea necesară de a le asculta) iau o carte, pe care nu voi să o citesc, mă liniștesc literale frumos înșiruite, neavând puterea să regăsec în mine

Dan Orghici

cele scrise, sau prea leneș fiind să gândesc, prefer să privesc doar, tablou de semne negre pe filă albă. Odihă în neant, val ce se duce-n mare grabă, conturul pietrei ce sare pe întinsul apei, săltăreață unduire ce se oprește la fund, dar nu înec, deoarece piatra, apoi, se lasă în voia apei ce modelează. Rostogolit șlefuită, mângâiată de fiecă val, dar nu alintată, meticolos aranjată așa cum ea, apa, știe, dusă în vale, ca în cele din urmă să iasă din nou la mal dar sub un nou chip, o altă formă, deci nicidecum ucisă dimpotrivă...recreată

Drum de piatră. Piatră, piatră-nsetată de apă, piatră de râu aruncată de furiile naturii în drum. Durere de piatră-nsetată, sete de apă. Tumult de ape ce par că dorm mai tot anul, firicel șipotind ce pare un joc de copil. O trezire, un zvâcnet și firul devine fluviu, iar fluviul se varsă-n marea de pietre, recizelate pietre, de apă însetate, ce le vor sta căruțașilor în drum. Drum pavat cu pietre, pietre moi de apă, ce se sparg sub greutatea zilelor ce trec. Durere ce se aude ca un trosnet de piatră spartă în drum. Dor din care răzbate poteca de munte pe care mai ieri un căprior a trecut, dar și un vuiet de armă abia auzit. Cale pe care trece încet o vacă mergând la păscut, apoi alene vine un car cu trei boi, doi ce trag și unul ce merge biped înaintea lor. Parcă timp rupt din trecut. Iubire de piatră de apă însetată, ciocnire ce divide, împărțire ce redă la urma urmei tot praful din drum. Iubire ce doare căci fracturile dor, iar piatra se frânge în două, apoi în mai multe, până ajunge un fir de nisip. Nisip de piatră. Amintirile uitate sau...Piatră, piatră-nsetată de apă, iubire, durere, rupere, praf în drum.

Toate decurg din firea timpurilor, cum de altfel apa curge la fel ca vremea, scurgeri ce modelează. Totalizând întrânsele și însemnatul tablou la care letargic mă tot uit, filă albă de carte ce mă liniștește cu oi negre ce pasc din sufletul

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

meu. Timp de piatră frământată de apă.

Dar zbaterea, dar visul, dar năziunța, dar dorul? Oare nu-s clipe ce schimbă estența? Poate nu clipe, ci secunde, minute, chiar ore, zile, ani.

Cotidian miracol ce se împlinește de scurgerea timpului. Firicel ce zănatec clipocește, nărăvaș, săltăreț printre stânci. Ca apoi să-și termine drumul, la fel marelui fluviu ce o dată pe an înapoi se întoarce, în marea cea mare, sau în întinsul ocean, ce la rândul lui, clipot zburdalnic devine, din picătura de rouă sau din ploaia ce azi-noapte, când priveam fila de carte, miraculos căzu.

Dar de Timp dăruit, cotidiană minune de fieștecare zi.

Darurile Creatorului

“La început a fost cuvântul”, cum bine spune Evanghelistul Ioan. Frumos spune și bine este de a învăța acest extraordinar adevăr. Dumnezeu, de la început „A zis și s-a făcut”, știind că cerul și pământul sunt lucrul mâinilor Sale, la fel și omul.

Atunci, la începutul lumii, germenii creației au primit un dar neprețuit. Creatura (mai bine zis omul) primitu-și-a cadoul cel de mare preț, căpătând drept formă de comunicare Cuvântul. Cuvânt pe care perpetuându-l dusu-l-a în comun până la Turnul Babel, ne unește și cred că noi oamenii am descoperit cuvintele ce ne despart.

Vorbeam totuși despre daruri. Minuni primite pe care le vedem sau nu. Minuni de tot ceasul, sau minuni ce se pot trece în analele istoriei. Icoană care plânge omenirea cu lacrimi de sânge, vindecări mai mult sau mai puțin miraculoase, bucata de pâine primită atunci când ești mai flămând și mai lipsit. Toate sunt minuni. Cum altfel aș putea numi râsul copilului? Cu toate că acel copil, acum câteva secunde a plâns. Cum aș putea numi iertarea de nu minune, cadoul cel mai de preț dat firii omenești. Dar, totuși, cadoul cel mai de preț, (după părerea mea), este acel minunat sentiment trăit doar atunci când iubești și ești iubit, acest dar numit *dragoste*. Dăruire deplină pentru cel ce-l iubești Daruri făcute creației de Creator, pe lângă viața dată odată cu prima suflare. Suflare, cuvânt creator. Primim și acum, nu le vedem. Nu mai avem puterea sufletească de a le observa. Trăim prea intens și de asta poate ochii ne sunt închiși a nu le vedea. Cadouri făcute pe care chiar de le vedem, le uităm în următoarea clipă, uitând să-i mulțumim pentru ele celui ce le-a făcut. Darăștia suntem, nu ne mai vedem pe noi înșine, darămite să mai

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

observăm cadourile făcute de Creator; nu mai avem puterea sufletească de a ne bucura de succesele noastre. Am murit spiritual, nu mai știm să ne mulțumim unii celorlalți, darămite Celui ce le-a făcut pe toate. Păcat, mare păcat. Așa într-o doară, am să relatez o întâmplare trăită de mine. Și eu fac parte dintre cei mulți. Nici eu nu am văzut darul, doar acuma scriind, scriind, l-am retrăit. Doar astăzi mă bucur cu adevărat pentru ce am primit. Cu ani în urmă, din anumite motive, mai mult din cauza mea decât din alte cauze, am avut o pareză de plex. Ambele mâini mi-au rămas inerte. Medicii mi-au dat șanse de refacere undeva la șaizeci la sută, am fost speriat dar nu am rămas consternat. Îmi spusese ră să mă obișnuiesc cu ideea de a nu mai putea face mai nimic cu mâna dreaptă. De simțuri, nici nu mai era vorba. Au trecut luni și mai cu muncă, mai cu dureri și nervi, dar mai ales cu darul rugăciunii, asistat mai mult sau mai puțin medical, am recâștigat încet, încet, ce pierdusem, adică mobilitatea mâinilor. Acuma scriu cu mâna dreaptă, despre care doctorii spusese că-mi va rămâne inertă. Este real că nu mai am simțurile și mobilitatea unui om sănătos, dar cred că darul primit este mai mare decât șaizeci la sută. Mă tulbură acum când scriu aceste rânduri faptul împlinit sau neîmplinit, real sau nu, dar adevărat; eu nu cred că am mulțumit pentru darul primit. Chiar dacă am făcut-o, nu cred că am făcut-o destul. Țsta sunt și ăștia suntem. Ne zbatem, luptăm mereu pentru ceva, chiar dacă uneori luptăm la fel lui Don Quijote cu morile de vânt. Trăim intens, ardem ca o flacără în șira de paie, uitând permanent momentul sau momentele clipei sau clipelor în care primim, uitând să dăruim, uitând darul primit. Uitând, devenim insensibili. Uităm să mulțumim chiar și pentru viață, iar viața-n sine este un dar divin, dar de iubire.

Căutându-mă (arta de a-mi vorbi)

Încercarea de a mă înțelege

Adevărul. Ce este adevărul, poate fi definit? Pot spune mai mulți oameni adevărul, zicând fiecare că are dreptate? Spunând realități diferite, convergând fiecare realității, dar separat. Poate exista adevărul meu, al tău, al celorlalți? Pot să-l conjug la trecut, prezent, sau în alte forme? Însușindu-mi o definiție biblică transpunând-o pe o coală albă (ce este albul?), adevărul este calea și viața. Deci adevărul este o persoană pe care o admiți sau nu. Pentru creștini, adevărul se identifică cu Isus. Pentru celelalte religii sau pentru ateii, nu știu. Sunt fărăma de nisip de sub talpa elefantului cunoașterii. Fiind cel ce nu știe dar dorește cu tot dinadinsul să asimileze noi cunoștințe, sunt cel mai mic dintre cei mici. Cu toate acestea, sunt și sper ca și alții să mă perceapă așa cum sunt, adică om.

Totuși, ce este adevărul?

Definire per ansamblu, într-un cuvânt, a perfecțiunii?

Uneori, străvezie formă de a ascunde. Durere sau alinare? Materială formă indestructibilă sau neant. Încercare de a ascunde realități care dor. Dar cum altfel poți spune copilului născut cu malformații hidoase că este cel mai frumos copil pe care l-ai văzut...ați avea curajul să spuneți de față cu părinții cât este de urât? Cum poți face ca cei dragi să nu simtă durerea de tine ascunsă? intenții bune dar... Cum poți ascunde realitatea (de poate fi ceva ascuns) fără să-i faci pe ceilalți să sufere? Oare poți urca pe scara politichiei spunând doar adevărul? La asta pot răspunde doar cu reactualizarea unui proverb și anume: "Nu am văzut copil cuminte, babă frumoasă și politician să își țină toate promisiunile electorale".

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Dar cu politica e altă treabă, altă babă așa că... desprea ea nu mai vorbim. Adevărul este iubire, iar iubirea-ți dă aripi, să poți zbura. Zburând poți ajunge oricât de (aproape) departe îți dorești. Aripi lipite cu ceară are minciuna, cu ele poți zbura doar pe întuneric, căldura soarelui le dezlipește, Icar minciunos devenind. Cădere în trecutul zilei de ieri, zi definită-n creație o mie de ani. Trecut trăit, din care răsare ziua de mâine, imaterială formă. Plus infinit. Nu voi trăi niciodată ziua mâine, deoarece pot trăi doar clipe din acum, clipa ce vine nu știu ce aduce, profet nu sunt să știu ce va fi.

Adevăr. Așa cum scrisesem la început, definit doar de concepte, adevărul de complezență neînsemnând decât minciună. Minciună perpetuă, care dă acea stare plăcută de dependență, numită de cei ce pun etichete: mitomanie. Trăim într-o lume de mitomani, uitând de unde vine minciuna și cine a inventat-o. Ca să mă lepăd sau să-mi fac mitomania mai ușoară, spun că a venit în lume deodată cu îngerul căzut, doar astfel pot complica. Mă simt mai bine oare crezându-mă astfel desculpat, dar nefăcând nimic altceva decât să mă inculp? Înțeles, neînțeles. Adevăr trunchiat și spus de fiecare-n parte, lăsând în urmă, nu fapta ce s-a petrecut ci dimpotrivă, ce noi vrem, mai altfel spus, făcând din realitate minciună. Trei oameni văd același eveniment, toți trei îl percep, dar altcumva. Deși toți vor să descrie apoi același adevăr, nuanțând, fiecare adaugă la imaculatul faptei pete de culoare și cu toții preferăm culori diferite. Retezând sau punând la adevărul primordial, creăm câte un adevăr care este doar al nostru, înțelegând diferit. Uitând despre ce era vorba la început, facem din adevăr minciună, iar din partea cea neagră a minciunii (nu că ar avea vreuna albă) ne facem un model de viață. Trăim apoi în mărirea mândriei minciunii, iar cei ce caută incipientul adevăr devin minoritari. Cum minoritari sunt cei ce gândesc,

Dan Orghici

cei ce caută, cei ce vor să facă ceva, cei ce tind la puritatea spirituală. Cât de mult mă caut și eu în minoritatea aceasta, dar...și cum întotdeauna există un dar...

Biserică goală în timpul liturghiei, acesta este adevărul zilei de azi. Mărgăritar de mare preț, cine mai vrea să-l caute prin cocina murdară după ce porcul l-a bălegat? Nebuni sunt acei ce caută adevărul, orbi, surzi, dar fericiți.

Calea și viața sunt totuna cu adevărul sau cel puțin acesta este crezul meu. Adevărul meu, sau dacă vreți astfel adevărul în stare pură. Alb și negru - definiții și nu culori, la fel cum adevărul și minciuna sunt două personalități distincte, alfa și omega, început și sfârșit...enumerarea poate continua, dar eu închei scriind bine și rău.

Învăoare de timp sub trunchi de vremuri

Grâu de vară

În urma pasului tău căzut-am. Duceai cu tine făr' să știi un dram de viață.

M-ai strâns. Trecător zorit de timpul ce se scurge, din țina drumului luatu-m-ai în crețe de bocanc. Din sac cu alți fărtați căzut-am, nemăsurat la fel ca soarta-mi făr' de măsură; cin' să măsoare-n dimineți de iarnă grâul ce-l bagi în sac să-l vinzi? Apoi pe cel căzut pe jos...? Doar paserile-l strâng.

Tu m-ai luat, trecător grăbit din zori de dimineți. Nu cred că ai știut că duci cu tine un alt sâmbure de viață, nu aveai cum să știi, eu nu vorbesc să pot să-ți urlu unde să mă lași. Așa că am urlat în mine. Urlat-am ca lupul de pe stema dacicului steag, dar nu, nu la luna plina ci doar la micimea mea.

Înfundatu-m-am sub grea apăsare de nu știu ce. Brazdă mi-a fost locul unde am căzut din creața bocancului tău. Trecut-a peste locul acela ceva greu, atât de greu. Încât adânc am fost semănat tocmai atunci când voiam să te întreb. (Că nu știam pe atunci că nu mă poți înțelege) Ce, oare ce crezi?

Și tu cred că ai fi răspuns: „Ce cred ? Cred ca mă doare capul dacă mai stau să mai și gândesc, darămite să mai cred ceva. Strâng iubirea în brațe și o strâng atât de tare că ar putea sa se contopească cu mine. O strâng în pumnul drept, încleștat, mi-e frică să nu o scap printre degete. Îmi este teamă să nu o pierd. Dar ce știi tu, bob de grâu, despre iubire?”

Astfel am stat, am tot stat gândind la drum, ce picior m-a dus în întunecat pământ. Zbucium și contopire de întrebări. Timp al durerilor. Durerea devenită obișnuiță; mă doare ce simt, ce văd, ce trăiesc. Dar trăiesc, sau mort sunt,

Dan Orghici

am ochi să văd?

Durerea îmi este o nouă plăcere. Mă doare, deci așa simt că sunt, nu am murit. În taina durerii găsești și iubire, sunt de nedespărțit. Iubind cred că nu am murit, așa că mă rog. Mă rog pentru durerile lumii, nu pot să le uit, am timp să le ascult. Da, am mult timp, sau poate nu am oare timp?

Și atunci ceva de dincolo de mine, vâl negru de pământ devenit parcă mai altcumva, zvâcniri și zbucium dinăuntru-mi îmi dau ghes să ies. Mă împing, dar urma pasului tău, sau nu știu ce urmă, împinsu-m-a adânc; simt adânc și tare în juru-mi și totuși mă lupt să ies la lumina solară. Este tare drumu' pe care urma pasului tău m-a purtat și-mi vine să bântui. Să bântui prin gândurile altora, prin ale lor tăceri, nu de alta dar mă doare atât de tare în rădăcină și-n colțul drept...

Cu mult greu și chin apuc să văd lumina zilei. Când am ieșit am înțeles de ce atât de tare era pământul ce mă înconjură. Sunt singurul bob de grâu răsărit în drum.

Ce spun? Spun că nu este nimic de spus.

Tac? Nu, nu cred că aș putea să tac, vorbind mă descarc.

Mă doare, iubesc, e totuna atâta timp cât trăiesc.

Mă dor pavelele tari, nu-mi dau voie să-mi întăresc rădăcinile. Mă biciuiesc tare măturile în unele dimineți; dar mai rău biciuit sunt de sudălmile oamenilor ce trec. Dar voi crește, voi da spic, spicul se va coace. Va fi măcinat și apoi din amestec cu apă pură de munte voi fi azimă pe Sfântul Altar. Visez. Vise ce poate...sau poate...?

Dar vai ție, bob de grâu crescut în drumul din piață, doar praful te înconjoară și până să faci spic, alte multe boabe vor mai cădea, vor da colț, dar nu știu câte, purtate vor fi de urma pașilor mei. Până să te coci, multe copite și roți vor străbate drumul. Oameni sau animale deopotrivă

Învoare de timp sub trunchi de vremuri

Îngemănatu-și-au mersul, spre mare surprindere a ta.

Îmi pare rău de viața pe care purtată urma pasului meu
sădit-o-a în drum. Aș vrea să-ți zic ceva, dar... Cred că tu ai
spus tot, bob de grâu purtat în drum...

Scriitor în derivă

Sunt Dan Orghici și din nefericire pentru mine și pentru familia mea, am contactat o boală rară. Adevărat, mai fost-au asemenea mie, bolnavi mult mai grav dar nu a fost leac nici pentru dânșii. Toți au murit, unii mai tineri, trăiesc și azi. Nici eu nu mă simt prea bine. Nu fac încă biluțe și nici nu umblu pe Siret, nu am încă ca hobby corida și nici nu mai beau. Dar sufăr de aceeași boală la fel ca ei.

Boala mea se numește **scriitorită cronică**. Nu are leac, se zice că se poate trata cu indiferență. Sau cu împachetări în pământ de la doi metri și parastozol la patruzeci de zile.

Cu alte cuvinte, scriu. Scriu pentru a nu deveni un filosof obosit de propria filosofie, scriu sătul fiind de părinții ce-și educă copiii la televizor sau calculator, scriu pentru a ceea ce sunt și pentru a crea alternativa cărților necitite. Ce pun în locul lor? Proteste. Deoarece cărțile necitite, cele neînvățate, se răzbună în timp. Iar ceea ce am în cavitatea în care la unii ar trebui să fie creierul, nu am de la nici un post de tembeliziune, nici de pe net.

De ce scrie cel ce scrie? Ca să publice, încununarea publicațiilor fiind o carte.

Asta vreau să fac și eu. Să public o carte. Și ce-i cu asta veți zice? Cine te oprește?

Păi, mă opresc ceva lei. Nu lei din savană, ci lei bătuți de banca românească. Cu alte cuvinte, am idei, am texte, dar nu am bani. Am totul gata, dar nu am fonduri; nu am poate acea cunoștință pe care o avea un oarecare domn, am inspirație, dar aș dori și bani.

Acel domn se oprește odată în fața unui mângălitor de hârtie ce-i oferea o scriere protest. Se uită la cel ce scrisese,

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

citește, apoi încântat zice: „bine scrie, eu îl cunosc pe semnatar”. Țăruzarul rămâne mut. Este mulțumit că are noi cunoștințe și replică: „eu sunt”. La care vine răspunsul „ai vrea tu, hă,hă!” Da, aș vrea eu ca cel ce nu m-a recunoscut să mă ajute acum...

Promisiuni am avut. Câte vreți. Dă bine să promiți la anumite ocazii culturale. Am încercat și politicianist să-mi fac rost de bani. Dar sunt bolnav, precum am zis la început, cine să ajute un incurabil? Cu ei faci poze, le vorbești frumos, doar sunt handicapați și este la modă să-i tratezi doar când te doare pe tine. Durerile lor...cine se mai ocupă de durerile unui bolnav mintal de provincie? Mă declar singur bolnav mintal, pentru că numai astfel se explică de ce mai fac asta, de ce mai am curaj, de ce am cumpărat P.C.-ul, să-mi iau programe ca să pot scrie, să consum energie electrică și fizică, să mă zbat. Bolnav mintal trebuie să fii să scrii, nu ai de nici unele, dar faci, și când e gata munca, hop, că nu mai ai cu ce să o pui în practică. Dar am ceva mai multe pixuri și caiete cu slogane.

Vorbim mult de cultură. Partea proastă e că rămânem cu vorbele. De-l întrebi repede pe un om politic din oraș câți scriitori locali are urbea, dă din colț în colț. Credeți-mă pe cuvânt, nu contează partidul din care cel ales face parte. O apă și un pământ. Nu fac diferențe între ei, deoarece la fel de mult promit și la fel de puțin fac.

Vorbesc frumos, dar câte cărți din cele publicate de oraștieni au dus cu dâșii în bagaje în multele plimbări pe parcursul anilor, peregrinări pe bani publici, unele chiar în scopuri culturale? Câți bani se dau, s-au dat și se vor da pe prime grase? Ce mai contează un amărât, bolnav mintal, ce scrie? E bun de fațadă, de scris spiciuri sau articole fără bani. E bun, așa, de cunoștință, dar nu este cunoscut când are

Dan Orghici

nevoie de ceva. Și nu vorbesc doar de mine, mai sunt ei mulți dar tac, vin paștele și le este frică să nu fie confundați drept miei. Dumnezeu a creat miliarde și miliarde de cuvinte, de suflete. Dintre aceștia, o mică parte dau cuvântului șirag, culoare și unii chiar valoare. Făcând cuvântul să răsunе altfel. Altfel cu fiecare în parte, fiecе scriitor având un ceva personal. Tricotaje din fire de cuvinte, ciorapi titrați a căror valoare este mare pentru mine. Dar a căror valoare doar cititorul o dă. Și dă puțin mai mult, așteaptă de gratis, ca apoi să aibă de pe ce șterge praful.

Dar nu de praф vreau să vorbesc, eu vreau să iau ce dau, eu dau căldură. Căldura din împletitura acesta, vine din suflet, un suflet ce se dăruiește altfel. Acesta este cel ce scrie, nimic altceva. Aruncați cu piatra de vreți (dar nu din caldarâmul din fața primăriei), dar nu ne supuneți tăcerii dureroase și reci; eu vreau căldură.

Da, domnilor, sunt mic la înălțime și din punct de vedere scriitoricesc, sunt mic. Cei mari fac talk-show-uri la tembeliziuni, fac presă, fac presing. Fac de toate, au cu ce. Eu nu pot, am făcut tot ce era de făcut, nu mai am altă alternativă decât să cerșesc mila publică. Așa că, prin prezenta, rog public pe domnul primar să-mi autorizeze demersul de a cere pomană.

Ajutați-mă cumpărând anticipat cărți și nu doar ale mele. Sunt destui cei ce scriu și au scris în urbea Paliei, vă oferim anticipat speranța. De ne ajutați, nu mă salvați doar pe mine, doar pe noi, salvați tot ce se poate numi peste timp cultură scrisă. Puteți cumpăra anticipat carte, pe care apoi să o puteți dărui, sau ați avea ce pune în bagaje și să arătați dincolo de hotare ce fel de oameni sunt pe la noi, că sunt oameni ce au nevoie, dar care știu să și dea ceva frumos înapoi.

Învoare de timp sub trunchi de vremuri

Sper încă, că nu vă este silă de cei ce scriu, vă propun chiar să fiți mândri și asta nu doar la casa de cultură, la întruniri culturale sau electorale. Tot timpul bucurați-vă că suntem, precum și noi ne bucurăm de dumneavoastră.

Da, suntem sau cel puțin eu sunt; scriu și vreau să public. Nu pot fără bani. Ajutor vă cer, celor ce vreți și celor de puteți. Nu doar cu mine se face cultura, dar acum eu am nevoie de dumneavoastră. Poate ce scriu, nu este ce doriți să citiți, dar asta nu veți ști decât dacă citiți ce-am scris. Ajutați-mă să vă pot face să vă dumiriți.

Vă mulțumesc anticipat, Dan Orghici

Dan Orghici

Alte ramuri

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Chiar mă doare durerea ta!

Da, prieten drag, mă doare durerea ta, mă simt de o mie de ori vinovat că tu nu ai pâine pe masă. Ți-e sete și apa la mine la robinet curge, tu ești departe și nu pot să-ți dau, dar fii sigur că mă doare agonia copiilor ce mor de inaniție. Tu, prieten drag și de departe.

Cuvintele-mi se pot înșira pe coala de hârtie, dar știu bine, nici unul nu poate lua durerea foamei ce în tine, parcă sălășluiește din veșnicie. E parcă eternitatea durerii. Și nici o vorbă nu o poate lua, deoarece nu s-a născut încă omul ce se satură fizic doar ascultând sau citind, mai avem nevoie și de hrană și apă. Iar eu, prieten drag, sunt atât de departe de tine și nu pot să te ajut cu nimic în afara acestor gânduri ce se îndreaptă către tine.

Dar tot ce-ți scriu? mai bine las acum să-ți vorbească despre mine prietenia și cum prietenia, asemenea iubirii, nu poate fi trăită decât în doi, am să tac pentru că tu nu poți să-mi răspunzi. Tac. Tac dorindu-ți tot binele, pentru că binele este acea sămânță ce se înmulțește la căldura prieteniei.

Îmi ești atât de aproape, prieten drag. Și totuși, ne despart câteva străzi, etnia și un tomberon plin cu gunoi.

Ieri, ori un altfel de a privi ziua de mâine

Zilele trecute, redactorul șef îmi ține aceeași „frumoasă” prelegere despre modul în care consideră dânsul că-mi fac eu, umilul subaltern, un biet reporter de investigație, treaba. Și dă-i și luptă, ca la *pașopt* ar zice maestrul Caragiale. Nimic nu era destul, totul nu avea formă, totul era anost și fără substrat. Desființa tot din ce produseseam până atunci, chiar și relația dintre noi, care mie îmi părea mai mult decât amicală, pierise, aruncată cât acolo în năduful vorbelor spuse doar așa, să poată lovi.

Încercările-mi disperate de a-l face să înțeleagă că nu tocmai astfel stau faptele, au dat greș, totul părea sortit pieirii, o concediere fără drept de apel plutea deasupra mea, mare cât teancul de ciorne sau articole mai vechi ce stăteau frumos așezate pe biroul unde îmi desfășuram activitatea în redacție. Deja gândeam la ce o să fac în viitorul apropiat deoarece planuri pe termen lung.... Acestea au devenit pentru mine un ideal de neatins. Când? Da. Când... dau cu privirea de sertarul în care pusesem toate articolele pe care le scrisesem eu și dânsul le semnase. Mai erau acolo și articole sau interviuri pe care tot dânsul, nu le publicase, deoarece depășeau politica jurnalului la care lucrez și alte multe. Eram salvat?

Nu, deoarece să prezinți lucruri vechi ca fiind noi, nu are nici un farmec așa că am luat privirea de acolo și am ascultat docil, cu gândul în altă parte, ce spune șeful. A tot vorbit cu rost sau fără, ca apoi să vină iremediabil verdictul:

- Dacă de mâine, ce spun mâine, dacă deseară la

Dan Orghici

Închiderea ediției nu am un articol semnat de tine...dar un articol, nu o cacealma de umplutură, poți veni liniștit să-ți strângi lucrurile, să-ți iei ultimii bani de la noi și să ne vedem fiecare de altă treabă. Uf, am răsufolat oarecum ușurat. Era mare lucru ca el să mai dea cuiva o derogare de la soluția ultimă. Astfel, într-un fel, eram liniștit...dar ce să găsești când timpul este prea scurt, sursele tac, politicienii au luat vacanța, judecătorii așijderea. Ce să fac? Din ce să scot un articol de primă pagină...că doar asta se simțea din nevricalele șefului.

Și dintr-o dată, ochii îmi cad pe același sertar ce nu a devenit element de discordie, dar poate o deveni scăpare din astfel de situații. M-am pus pe scotocit.

Arzând parcă în mâinile mele, dau de caseta de reportofon, veche de când lumea (cum îmi place să numesc lucrurile mai vechi dar frumoase), ceva îmi spunea că acolo o să găsesc ceva, dacă nu scăparea, dar ceva frumos care să mă facă să trec peste toate greutățile. Dar unde să o ascult? casetofon nu mai am de demult doar tehnic... da tehnica?!? Of și cu tehnica asta!

Plec la locuința-mi (acasă voi pleca, dar eu nu știu când), poate prin vreun ungher o să găsesc casetofonul.

Iau un taxi, mecanicul m-a asigurat că mașina mea va fi gata peste vreo două zile. Astfel străbat metropola din centru spre cartierul mărginaș unde stau, cu taxiul. Șoferul încearcă o conversație, nu îl ascult. Dar disting în fundal o melodie plăcută și relaxantă, nu auzi așa ceva pe un post comercial de radio. Curios întreb: ce muzică ascultăm? La care șoferul, răspunde cu un zâmbet stânjenit, parcă uimit-

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

umil: „este un Acatist, muzică Creștină, dacă vă deranjează, închid casetofonul sau comut pe un post de radio, cum doriți.”

Dintr-o dată totul îmi pare altfel, a spus cumva casetofon? Pentru siguranță întreb: „Ai spus cumva casetofon?” „Da, îmi răspunde și mai stingherit, nu am avut destui bani pentru altceva mai modern”.

Îmi vine să-l sărut, să-l strâng la piept pe străinul ce mă conducea spre locuință. Nu am făcut în schimb nimic din toate acestea, ci l-am întrebat pe un ton superior dacă pot asculta o casetă la dânsul în mașină până ajungem la destinație. Nu cred că era cel mai bun mod de adresare, dar atunci asta am făcut.

Răspunsul veni imediat, jovial, iar fața taximetristului parcă se destinsese, dilatându-se într-un imens zâmbet. „Dar cum să nu, dați-mi caseta”! Am scos-o din buzunarul de la piept, deoarece acolo o pusesem, dându-i-o, l-am rugat să pună potențiometrul aproape de maxim, apoi ciulindu-mi urechile am luat o poziție mai relaxată, ca să ascult.

Când începu audiția, am realiza imediat ce era. Era vorba despre un interviu de care uitasem. Cândva, în ajunul unei sărbători Creștine, am fost la o Biserică din cartierul meu să iau pulsul oamenilor sau să văd dacă nu pot găsi ceva inedit pentru gazetă. Oricum, gândeam eu atunci, tot ce o ieși este bun venit. Perioada din înainte de Crăciun aduce parcă cu ea și un sentiment de pietate. Așa că... totul părea perfect. De ce nu am mai publicat articolul nu mai știu, poate am încercat punerea lui în pagină și alte evenimente și-au făcut loc în acel timp...sau o fi fost respins? Toate acestea se

Dan Orghici

amestecau în minte-mi așa că nu prea am fost atent la început.

Atenția mi-a fost atrasă totuși de un glas ce nu-mi părea familiar, cineva în fundal încerca să facă pe un altcineva să înțeleagă un altceva. Nu am înțeles dintru început despre ce se discuta, realizând mai apoi încercarea unuia de-al face pe cel de-al doilea să surprindă realitatea momentului pe care amândoi îl vor trăi peste un anumit timp. Atunci nu am înțeles despre ce ar putea fi vorba. Totuși, voind să refac cât mai aproape de real acele clipe, redau discuția celor doi așa cum s-a imprimat:

„- Ieri m-am întors. Este ceva de vis. De mult nu am mai auzit păsărelele cântând, stori de păsări luându-și zborul spre alte zări pentru iernat. O vară de cântec am avut, o toamnă bogată de parcă eram în paradis și un început de iarnă blândă. Ce pot să-ți spun? M-a fascinat șederea la țară. Am simțit iarba cum crește, apoi cum natura se îmbracă în haina de iarnă. Am ascultat cum cântă vântul balada frunzei ce ruginie cade, ca să îngrașe pământul, ca la anul să o ia de la capăt.

Minunile Creației într-adevăr, nu le-am văzut pe toate. Dar pot spune cu mâna pe inimă că am atins un colț de rai. Așa că am venit cu toată pioșenia să mulțumesc Creatorului, apoi să-L rog să-mi ierte păcatele, astfel încât, să văd când o veni timpul, Edenul pe de-a întregul.

-Frumoase gânduri prietene, spuse al doilea personaj, du-te și fă cum te îndeamnă sufletu-ți plin de bucurie și să știi, dragul meu, că și eu mă bucur de bucuria ta. Fie ție după

Învoare de timp sub trunchi de vremuri

gândul tău”.

O conversație scurtă ce m-a făcut să nu-mi mai dau seama când am ajuns în fața imobilului meu, atent m-a făcut șoferul ce a surâs din nou parcă umil și m-a întrebat.

- De când nu ați mai auzit păsărelele cântând?

Nu a așteptat răspuns la întrebarea lui, îmi întinse bonul de cursă și caseta așteptând plata. Iar când am deschis portiera și am ieșit a spus:

- Dacă vă este greu sau ușor, simțiți teamă sau sunteți curajos, mergeți și dumneavoastră unde a fost primul interlocutor.

Nu am mai avut timp să întreb ce a vrut să spună că a și plecat în trombă de parcă nici nu a fost vreodată pe strada mea.

Voi știți unde a plecat?

Ficțiune

Departate de Pământ, pe o altă planetă numită sugestiv tot Terra, trăiește o altă lume, trăiesc altfel de oameni. Așa ar începe scriitorul S.F. să scrie.

Eu, care trăiesc pe Terra, planeta de origine a scriitorului cât și a mea, aș scrie: undeva pe pământ mai există altfel de oameni. Oameni ce nu au fost infectați cu bacilul uitării iubirii de semeni, oameni ce trăiesc între oameni și zilnic, aducând aminte celor din jur, prin faptele lor, de ce ne numim așa. Nu-i găsești doar pentru că ei nu se laudă cu ceea ce fac, ajută fără să aștepte mulțumiri, iar neștiuți de nimeni, se duc lăsând o urmă de omenie, punând în locul gol din suflet un strop de bucurie, pe masa goală, mai mult decât o bucată de pâine, ajutând doar de dragul de a ajuta, necerând nimic, niciodată înapoi, de la nimeni. Ei sunt acei ce-l ajută pe bătrânul care vrea să treacă strada, dar vârsta și mașinile în goana lor nebună nu-l lasă. Ei vor da celui ce geme de foame, să mănânce, celui însetat, o cană cu apă îi vor da. Tot ei, vor arunca o coajă de pâine câinelui care a vrut să-i muște, el sau ei vor da drumul păsăricii ce se zbate între viață și moarte, prinsă în laț. Pe ei cred că ar fi vrut să-i descrie S.F.-istul. Ei sunt - și nu am cum să le scriu numele altcumva decât cu majusculă înaintea substantivului comun: Ei. Uneori Ei, dar de cele mai multe ori Ea sau El. Câteodată și tot mai des a fost acest câteodată, am crezut că nu mai există astfel de oameni, nu mai putem vedea din cauza

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

măruşimii mele, măreşia faptelor lor. Nu îi mai puteam vedea, nu că s-ar fi ascuns, dar în a mea prostie nu le mai distingeam faptele bune de celelalte fapte, nu am mai văzut binele din cauza umbrei răului general. Îmi fac *mea culpa*, mea maxima culpa, cu toate că faptele lor erau cotidiene, iar multe dintre ele sunt fapte de remarcat, ce nu ar trebui uitate sau neobservate de cei ce ar trebui să le vadă sau să le audă, zărindu-i să îi ajute şi pe cei ce ajută.

Cum ziceam, îmi cer iertare lor, deoarece faptele lor există şi nu se fac remarcate doar pentru simplul fapt că Ei nu vor să se facă remarcaţi. Sunt văzuţi doar când alţii îi văd, auziţi doar când vrei să îi auzi. Ei nu vor vorbi niciodată despre ale lor fapte, nu vor spune ce fac decât dacă sunt întrebaţi. Tocmai de aceea, multe din ale lor fapte vor trece neobservate de nimeni, cu toate că ar trebui.

Acum şi aici, le aduc şi eu prinos de mulţumire, pentru ale lor fapte. Nu este uşor să ai grijă de tine şi de ai tăi, în zilele noastre, când totul e greu. *Ei*, acei minunaţi *Ei*, au găsit de cuviinţă să-i ajute pe alţii. Fie deschizând o uşă unui copil, invitându-l la masă în noaptea cea sfântă de ajun a Naşterii Mântuitorului, fie ţinând de urât unor bătrâni ce nu mai au pe nimeni în noaptea cea magică, noapte pe care Domnul a binecuvântat-o cu Învierea Sa.

Nu pot să trec mai departe fără să fac acel pas, un pas al umilinţei în faţa acelor care au primit să-i ajute pe ceilalţi, prin ei, pe cel ce i-a trimis. Nu mai pot face nici un pas înainte spre clădirea mea spirituală de aş fi mai departe orb şi surd la faptele lor. De aceea, le mulţumesc că există, tocmai datorită

Dan Orghici

lor mă pot și eu mândri că sunt om, creație a Celui ce s-a născut și a înviat într-o noapte sfântă.

Aceștia sunt acei oameni ce au seninătatea de a accepta lucrurile ce nu le pot schimba, puterea de a le schimba pe cele ce pot fi schimbate și au seninătatea de a le diferenția și a le face pe fiecare așa cum trebuie. Ei au puterea de a merge mai departe, de a lăsa în urmă urâtul și răul . Ei sunt acei minunați oameni ce se împlinesc zilnic fără ca ceilalți din jur ca să vadă. Ei sunt cu fiecare zi mai buni și cu fiecare secundă mai înțelepți. Ei sunt cei ce sunt fără să ceară să fim la fel ca ei; Ei nu ne cer decât un gram de înțelepciune.

Negru impur

Orașul este un monstru fără cap și fără coadă, un balaur cu multe capete care înghite pot ce îi iese în cale, tot din jur. Monstrul oraș devine din ce în ce mai searbăd mai fără-nchinare, mai fără nici un Dumnezeu. Devine negru, aceea esență de negru ce dă culoare răului absolut. Înghițind tot albul din lume, lăsându-ne seci, goi, fără de-nceput și fără' de sfârșit.

Negrul orașului, acel negru ce nu poate și nici nu este negrul pur. Orașul are o altă nuanță de negru, decât veșmântul monahului sau a noptilor fără lună, aceea culoare a nopții pe care îndrăgostiții o caută, întunericul numai bun de a fura inocentul sau pățimașul sărut, fără ca alții să te vadă, fără să poți fi văzut, ci numai simțind cum obrazul ți s-a înroșit.

Poți pune semnul egal între acel negru și negrul impur al orașului, negrul rău, negrul crud, culoarea monstrului din iad? Iar acest negru devine tot mai negru cu cât te afunzi în suburbiile orașului, acolo unde doar pumnul sau șişul fac legea, acolo unde nu se mai aude străjerul din turn și nici ceasul cum bate secundele din viață. Viața ce cu fiecă clipă se stinge în cel care pe acolo a trecut. Acolo veghează (neștiut de cei ce ar trebui să știe), de veghe stă zic, în nopte, negru, murdar de sânge, mirosind dulceag a hașiș, Viciul. Aici este locul în care doamna cu coasa se spetește să taie suflete, aici este locul în care de ieși din casă, ai șansa de a nu te mai întoarce, aici negrul devine altfel. Negrul își urmează cursul devenind mai pur către centru dar tot murdar.

Dan Orghici

Negrul acesta vorbește, vorbește-n argou. El aruncă cuvinte, le urlă, le împrăștie cu lopata, doar pentru a fi spuse și nu pentru a comunica. De spus, el nu are ce spune, vorbește vorbe. Își cântă manelele pe strada pustie, urlând din toți răunchii de negru beat, ce iese din cârciuma în care băutu-și-a banul din ziua aceea cu greu câștigat. Nemâncat negru, înfometat la propriu și la figurat, flămând de hrană cât și de sângele ce va curge din gura consoartei curând, atunci când el va ajunge acasă, atunci când ea îl va întreba ce a făcut cu salariul. Ce copiilor de mâncare le va da. Lovi-va cu setea setosului, cu pofta pofciosului și cu forța ce doar nebunia ți-o dă. Va lovi, lovi, lovi,....

Orașul, monstrul fără cap și coadă, monstrul fără început și sfârșit. Știți de ce? Pentru că nu are nici cap nici coadă, nici început, nici sfârșit. Miriapod, multicefal, pluricodal este orașul, el începe acolo unde începe și de sfârșit se sfârșește unde începe sau dacă nu, acolo unde vrea el. Flămând, miriapod înnegrit și hapsân, nebun este orașul, cel a cărui culoare înnegrită și veștedă o văd.

Mai are prin centru orașul și o palidă nuanță de gri, nuanță în amestec de negru din suburbii, amestecat cu o mică bucată de alb murdărit. Acest gri îl vei găsi în tripouri, cazinouri și baruri sau în case deocheate, nu trebuie să-l cauți, vei da de gri în mașini luxoase, la braț cu cele mai frumoase femei. Are bani mulți griul, are averi la fel de negre ca și negrul din care mai ieri a venit. Cu toate acestea, nimic nu are, nici mamă nici tată, nici elementarul bun simț. De ce ar avea, la ce i-ar fi de folos? Doar sunt puternici. Nu are cultură

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

și nici nu ar avea la ce să-i folosească, doar nu o să pună chiar el castraveți; manelele nu au versuri prea greu de reținut, iar danga-larga nu are nevoie de atâtea note. Au parvenit peste noapte, dar nu din noaptea în care cei doi îndrăgostiți se sărutau, ci din negura în care șișul e lege. Nu pot lăsa orașul cel negru, de nu îmi amintesc și de cei de generații negri, de acei cu biblioteci citite, cu mii de simfonii ascultate, cu alb var pe case, dar negri în suflet...nimic nu s-a prins de ei, ca apa de găscă. Tot gri ei sunt, iar la fel ca cei gri, ei sunt văzuți în tot și în toate. De nu este bogat, atunci scârțar este, de-i dascăl, nimic nu ai de învățat de la el, medic de este feritu-te-o sfântul că ai să mori cu zile, de-i hârțogar atunci mai rău, nu vei primi vreo aprobare de la el decât atunci când îți vei vedea ceafa, iar de-i patron de firmă mică, atunci e vai și amar de ai lui angajați, pentru că nu știe nici el ce vrea, ce poate cere de la alții. Gri murdar, urât este orașul, urât și de nedescris, mizer oraș cu multe începuturi și tot atâtea ieșiri, amestecuri de negri și albi, cotidian amestec de impuritate. Din tot și din toate, nimicul este lege; nu sta cu negrul deoarece vei merge la fund ca-ntr-o mlaștină: cu cât te zbați mai tare cu atât te duci mai tare la fund, infirmități de negru cu amestec de puțin alb.

Alb impur

Pictură de iconostas este viața, reprezentare a 12 apostoli; doar unul îl vinde pe Cel ce salvează, unul nereprezentativ, dar unul dintre ei. Înger căzut. Spovedanie făcută doar de dragul de a sta de vorbă cu un preot, gând necurat ce mai mult strică decât să repare, situație aranjată, moft de copil răsfățat. Toate redau cotidianul, pas de ceas și viață de zi cu zi, totul răsfrânge impură realitate, redând nimic.

Alb? Nu cred că este alb, ci mai degrabă, un alb impur. Alb. Cum aș putea defini albul? Puritate - este bine? Joc de copii? Crini prinși în cununa de crini, fulg de zăpadă dus de vânt, om ce nu cunoaște noțiunea de rău, bunătate dusă până la plus infinit, sfințenie; cuvinte ce nu dor ci dimpotrivă, potolesc durerea, totul din toate definește albul, albul cel pur.

Albă este și rochia miresei, halatul ginecologului este tot alb. Dar cât alb mai rămâne din viața miresei? Copilul venit pe lume, oare cât de alb sau în cât alb va trăi? Întrebări cu sau fără răspuns, depinde *cum* sau *cui* le (ori *când* ți le) pui. Curat este gândul ce determină facerea de bine, curat gândești când ajuți. Pură clipă și mai mult înălțătoare când te unești cu Trupul și Sângele Celui Ce a făcut albă calea spre cer, dar....Uite că vine și darul (nu cadoul), păresimi, din impurul alb.

Cum spuneam, vine darul atunci când îl judec pe altul, atunci când sunt nervos și înjur, când celui ce-mi cere o bucată de pâine îi dau o piatră, celui însetat, în loc de apă, oțet îi dau. Adevărat că nu le dau în realitate, dar nedându-le sau aruncând în silă celui ce cere, piatră sau oțet în loc de pâine și apă îi dau.

Curat pare totul de a nins afară, pur este glasul de

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

copil. De cum arunci zăpada din curte afară, strigând la copilul ce se joacă, să tacă, topești albul zăpezii punând în locul albului un altceva ce nu mai este alb. Distrugi ce este curat înăuntru și pui la locul rămas gol mărunțișuri, mai mult și mai rău de atât nu mai pui nimic.

Albă ar fi viața de nu ar fi minciuna, puri am fi dacă nu am urî alba zi în care nu mă mândresc; frumos timp afară când sunt speranțe și mult mai ușor când ai încredere în ceva și mai presus de toate, sperii.

Alb, nu gri sau sur. Alb îmbinat cu cântec de îngeri. Liturghie cântată de sfinți în al *enșpelea* cer. Totul se rezumă la alb și la negru, început și sfârșit. Iubire; totul e alb când începe și se sfârșește cu zece porunci. Alfa și omega sunt scrise cu negru pe alb. Doar pentru a întări că albul este suportul, iar negrul...

Da, negrul este doar pentru scris. Gând alb, frumos, viu, aproape de mine rămâi și te rog ajută-mă să te trăiesc, nu voi ca să devii vis alb.

Tristeți

Primăvară-i iară, ăst anotimp mă face să-mi iau traista-n băț și să plec. Consider călătoriile de voie sau de nevoie, o reală plăcere. Nedefinită într-adevăr, dar totuși plăcere. Acest fapt mă împinge nu numai să trec prin locuri, să văd fapte, dar să și stau de vorbă cu cei pe care Dumnezeu sau hazardul mi-i scoate în cale. Petrecuta mea viață m-a readus de astă dată pe meleaguri pe care nu le mai văzusem de demult. Trecător prin astă bucată de lume am fost iarăși și cum am zis, mi-e dragă primăvara.

Deci. Nevoia și anotimpul revenirii la viață, scosu-m-au afară din casă. Luatu-mi-am traista pe umăr și valea către Valea Jiului, mai bine zis spre Petroșani. Nu mai văzusem "cetatea huilei" de două decenii, așa că, m-a împins curiozitatea să văd și partea nevăzută a urbei, să ating cu privirea interioară, sufletul celor ce dau suflet orașului, adică să vorbesc cu cei care odinioară se numeau cu mândrie mineri.

Grele păcate făcutu-mi-am punând degetul spiritual pe rana sufletului negru, dar nu de cărbune, ci doar de atâta amar. Negre fapte trăite, urâte vise împlinite au ba. Grea viață cotidian neîmplinită, zile ce par să se repete, zi a cârțiței, murdară de atâta necaz, înnegrită de praful minciunii, nebună zi.

Am întâlnit niște tineri frumoși, cărora parcă li s-au înecat corăbiile ce nu le aveau. Gesturi, priviri normale...dar în scris aveau doar culori funebre: negru, gri, sur, amestec de

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

din toate, dar negru în preponderenţă. De nu mă credeţi exemplific cu un titlu de poem scris de o puştoaică de treisprezece ani: "Îmi vine să mor". Cu asta cred că am spus tot.

Or fi uitat aceşti tineri că iubirea mai are şi zvâcniri de roz, sau poate că viaţa le-a spus că nu pot trăi o clipă de fericire dacă nu se spânzură de ea. Aici este doar o mască forţată, aici râsul este doar pentru copiii mici sau pentru cei foarte bogaţi. Azi şi aici am înţeles sensul frazei din "La Medeleni" : "Se vede că el îmi este tată".

Am înţeles cum un copil uită să râdă, chiar dacă genetic are un tată jovial. Am văzut şi negrul din zâmbetul tâmp al copiilor ieşiţi la cerşit pentru bucata de pâine pe care părinţii nu mai pot să le-o pună pe masă. Văzut-am astăzi copii cu trăiri interioare de străbunic, am văzut cum oamenii uită să râdă chiar şi la cea mai bună poantă, am înţeles că lor nu le mai trebuie decât pâine, nu de alta, dar au trăit în ultima perioadă şi încă trăiesc prea mult circ. Gladiatorii din forum în loc săucidă leul, îi asmut asupra celor flămânzi ce stau neputincioşi şi se uită; în loc să se bucure, ei devin hrană, iar cei ce conduc cirul, arată cu degetul în jos ca să moară; să trăiască, vor doar când au nevoie de ei. Adică la mineriade sau la votări.

Ce scriu or fi supărări la cele văzute, or fi nervii acumulaţi şi răzbunaţi în scris. Nu, nu cred, mai degrabă cred că ceea ce relatez se poate numi "Falimentul Fericirii".

Trăit-am azi în valea neagră a huilei sentimentul unui pom deznădăcinat. Rupt de vijelii, culcat peste râpă, dar totuşi

Dan Orghici

util. Mai are o rădăcină bine înfiptă în pământ, mai are ceva verde în coroana ce dincolo de prăpastie se află, ar dori să se ridice, dar cum? Totuși, util este celor ce trec râpa, o punte formată între „acolo” și „aici”. Ei sunt, sau vor fi guvernatori, alții prosperi oameni de afaceri, iar pomii sunt ei, cei ce au uitat să râdă; sunt ca ei mulți.

Arborele „Văii plângerii” se va usca cu timpul sau va putrezi, urmând calea nescrisă a trecerii, dar se va chinui. Agonie pe care mai mulți oameni cu suflet o pot curma sau o pot face mai puțin dureroasă, ridicând pomul cu o macara financiară - nu macaraua subvențiilor păguboase - ci a investițiilor reale, fără milostiviri.

Văzut-am multe în mica mea călătorie, crezusem că-mi va aduce ceva nou, speram că întâlnind alți oameni voi regăsi trăiri mai intense, arderi umane ce nu scot doar fum pe coș, ci produc și speranțe în mai bine.

Nu a fost să fie. Nu am găsit decât ce lăsasem acasă. Mai mult, am găsit mai multă mizerie umană, pe care nu pot și nu vreau să o înțeleg. Mizerie ce doare, bătrâni cerșind, copii plângând sau așteptând pomană. Tristețe cotidiană.

Nu cred în sentimente asemenea unei solii albe, pe care este scris cu aur „nu sunt pe lume decât frumuseți”. Dar nici să fim loviți în permanență pe la spate, de cei pe care tot noi i-am ales, nu mi se pare normal. Nu văd în Valea Jiului o situație specifică numai acelei părți a țării, dimpotrivă la fel este întreaga noastră țară: „Arena leului flămând”.

Pata de clipă încleiată

Albă culoare are pata de pe măsuriga cernită. Mășarița sau fața de masă de la moți, ce-i lucrată pe îndelete în lunga iarnă la războiul cu ițe și spete, nu la cel cu pușca și bomba. Of, sălbatică-i lumea în care trăiesc. Zi, zi nedreaptă și murdară ca o pată de clei albă pe țolul cernit...

Uf, ce tăcere de boltă cerească se așterne pe inima-mi ce nu mai vrea să bată...

Greu e dorul de oameni ce vor cu tot dinadinsul să rămână oameni...

Mă simt murdar, întinat. Mă simt ludă, cu toate că la propriu, nu eu l-am vândut pe Isus. Sunt pătat de mine însumi și mă lepăd de lumea în care trăiesc.

Eternă trecere ce te îndepărtează sau te apropie. Început de ceva sau sfârșit, acel ceva depinzând doar de punctul de vedere în care te afli. Văz. Dar altfel de simț. Zărire cu ochiul minții ce mă face să mă simt pată de clei pe țolul cernit. Motivare sau nemotivare a singurătății trăirilor neîmpărtășite.

Trăiri tulburi de clipe fără a-l simți pe cel ce te aruncă în vârtoarea vieții, reper rămânându-ți doar cernitul țol al asfințitului de soare în ceața de după neguri. Clipă, sau clipe în care doar îngerul mai poate tulbura sau limpezi apa. Dar și atunci rămân singur, singurătatea lumii nu mă mai afectează deoarece am devenit pata de clei pe țolul cernit.

Și totul durează. Durând secunde poate. Minute poate. Ore, zile, ani, cine mai știe măsura? Nu mai am totul și toate

Dan Orghici

devenind doar multipli a ceva sau cuiva. Diplomatică enumerare ca nu cumva să deranjeze pe cineva. Dar ce o fi diplomația, dacă nu arta de a face totul posibil? Iar diplomatul, acel om ce face să crezi că ai realizat imposibilul? Și timpul? Da, timpul nu este el cel mai mare diplomat? Nu în timp au devenit cele mai multe lucruri imposibile, posibilități?

Pată oare? Ori poate încercarea de a fi unul dintre aceia ce vor să depășească fără a egala?

Întrebările celui ce pare singur? Există oare singurătate ce nu poate fi împărțită cu altcineva?

Trebuie să-mi definesc toate acestea ca apoi să-l găsesc pe acel ce mă va arunca din nou în tulpurea apă îngerească.

Lipituri cu *scotch* ale gândurilor rupte, colaj de pete încleiate pe țolul necernit al vieții. Conflict ce vine din încercarea săririi unor etape. Acele etape ce egalează vechiul, fără a încerca să-l extirpi ca și cum nu ar fi fost, astfel rearanjând. Zidind temeinic, nu frunză-n vânt.

Mă simt murdar. Pată neagră pe albă năframă, într-o lume ce arată ace și un țol cernit.

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

De unde a fugit?

Chiar așa, de unde ai fugit? Ești parcă scăpată din mâinile unor satrapi. Da, coană Loialitate, de unde ai venit așa zănatec? Mă mir de tine, deoarece de mult timp nu te-am zărit. Mă întrebam deunăzi, chiar, mai exiști? Aveam și încă mai am, voga impresie că nu. Nu mai ești, au poate luat-ai altă formă, în care eu, cel simplu, nu te recunosc, mai știi, poate te-ai compus? Deci, coană, matale ești sau nu? Nu mai știam nimic de tine dusu-te-ai de tot, sau ai luat, cum toată lumea face, o scurtă pauză de țigară? Chiar poate o vacanță...

Atunci când un semen suferă, când un copil ori bătrân plânge de foame, mă întreb, Loialitate, unde ești? Îi avea zile libere sau conced' fără de plată? Când greu apasă pe umeri necazul, când din tină nu poți să te ridici, am certitudinea că madam Loialitate a devenit o specie pe cale de dispariție. Dar să exemplific: deunăzi am întâlnit o bunicuță, mergea ținând de mână nepoțelul, în drum spre grădiniță, nimic ce să surprindă până aici, nu? E cotidiană acea trecere pe strada mea, dar ceva din gesturile lor m-a făcut să îi însoțesc cu privirea. Pașii incerți, de gârbovă vreme ai bunicii, pașii nesiguri și zvâcniți de fraged mers, împleticit amestec. Agale grabă.

Dintr-o dată, cel mic se oprește și suav gângurește, vârstnicei însoțitoare:- „Mă dor de mama”, alene reiau mersul repetând la nesfârșit ”mă dor de mama”. Tot repetă, repetă, la nesfârșit parcă, într-atât de mult, încât acele cuvine au început

Dan Orghici

să mă doară pe mine, însoțitorul lor de mai departe, mare-i durerea acelu dor. Da, coană, aflată departe, o vai, adolescentină rearanjare-n firesc, vai nouă, celor ce trebuie să auzim durerea de dor a unui prunc. Ce tare trebuie să doară acel „mă dor”...Iar mie tare „mă dor”...Degrabă maturizare-n durere.„De floarea soarelui” mă arde un dor.

Îmi este dor de vara ce trecut-a, de urma pașilor Tăi îmi este tare dor. Mă doare atât de tare dorul, încât îmi vine să fug desculț prin ploaia care-n valuri curge, să-mi aud pașii și să-i confund oare cu ce, dacă nu.... Sau poate să Te aud pe Tine luându-mă în brațe. Vai, de dorul unui of, mi-e tare dor.

Îmi este greu să fac diferența între nori, norii ce trec, norii ce vin. Nu îi cunosc. Oare aş putea, sau cum i-aş putea recunoaște? Ei vin și se duc. Unde se duc, de unde vin? Of, oare știi? Îmi vine să cred că nu! Îi confund în permanență, cu ce oare, dacă nu...Balansată de ploaie, o frunză-mi bate în geamul odăii, nu cunosc ritmul, nici melodia ce-Ți cântă, dar cred, sigur sunt, o confund, oare cu ce...

Miros de ploaie, iz de primăvară, toamnă avea la început vara aceasta, ori o confund...oare cu ce? sau poate cu...Nu știi, nu am răspuns la toate. Totul se confundă adânc în mintea mea; cu pașii Tăi să îi confund, poate, dar cu ce? nu știi ... Poate cu omul ce se dezumanizează. Poate cu începutul meu trecut sau poate, pe toate le confund. Așa să fie? Poate! Și dacă așa este, cum și oare de ce?

Mi-e teamă de vara ce-n mine nu mai vrea să vină, mi-e teamă că nu o să mai aud sunetul urmei pașilor Tăi. Frică îmi este de dezumanizarea din mine. Gânduri din vara cu

Învăoare de timp sub trunchi de vremuri

ploaie, o viață pe care ...unde și de ce ? Îmi este tare dor de Tine, dar cărui creatură nu-i este dor de Creatorul său? Vara vine și pleacă, acel anotimp în care ai timp să-ți strângi de toate (maturitatea), înaintea toamnei și nu pot să nu-l citez pe Saint-Exupéry:- „Orice adult a fost odată copil, dar foarte puțini își mai amintesc asta”.

Tare mă rod și-mi e amaric de ciudă pe gândurile-mi notate. De ce? Deoarece pot să revăd peste timp ce acum am gândit, dându-mi seama ce nu am realizat sau ce am făcut altfel, ce durere nu trebuia să mă doară sau cu ce intenții am pornit și ce operă a rămas la sfârșit. Distructiv eu, nimicul ce din rest gândesc și trăiesc?

- Și atunci? Mă întreb. Oare nu îmi doream să fiu fericit?

- Dragul meu, tot eu îmi răspund, treizeci la sută din viață este fericire, treizeci la sută tristețe, restul este ceea ce-ți alegi.

Laolaltă le leagă. Există de crezi o vară și pentru tine și despre fiecă vară ce este în noi. Terminând pot reargumenta cu înțeleapta zicere:

- „Credința nu este cunoaștere, ci calea ce duce la a cunoaștere, deoarece căutarea nu are sfârșit, ea se termină doar atunci când...”

Plastic

Nebun cu o pungă dusă la gură, din care răzbate un firisor iz de diluant. Operă absurdă. Aurolac. Plastic. Seră, Terră, acoperită cu straturi de plastic sau cu noxe plastifiate, ce nu lasă căldura să răzbată. Dar căldura din inima mea?

Copil aruncat la gunoi...dar stai, ăsta e latex.

Priză, PET, proteză ortopedică, navetă, totul...până și artă plastică. Provocare plastic aruncată, mănușă. Nu fug de provocări, dar nici nu sunt de plastic. Cu toate trăirile-mi plastice. Eu mă epuizez, plasticul nu se distruge prea ușor în natură. Sunt om cu toate că „simplastic”.

Reciclabil până la epuizarea totală, chiar arde (uneori degeaba). Fiind inconstant cu sine, maleabil sau dur, plasticul își ia diferite forme. Aș avea curajul să spun că seamănă cu viața mea, cu viața ta, cu viețile noastre ale tuturor. Desenat, pictat, sculptat, cântat, neplastifiat. Desen identic unui alt desen, replica unui perete dintr-o catedrală. Plasticul începe și se termină asemeni Phoenix-ului, îngemănarea unui suflet ce se spală de păcate prin foc. Diferit fiind de mitul păsării, doar adevărul că o dată ars (la fel artei) nu se mai renaște din aceeași ființă. Are nevoie de altă materie primă drept suport de noi forme (în arta trăirii), spongios, dur, mat, lucios, pictat, cioplit, cântat, dansat, înșirat, împrăștiat - plastic exprimat, scris sau recitat colorat.

Cotidian plastic înscris la jurnalul intim. Plasă, pungă, folie, plastic, expuse pe galantarul galeriei de artă.

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Dan Orghici

Trunchiuri de timp sau "anotimpele" vremurilor

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Letargie de primăvară

De mult timp omenirea și nu numai (sigur fiind că am împrumutat acest tipic din regnul animal), de cum răsar ghiociei, de vrei, zărești și gospodinele dereticând prin casă. Geamuri, uși, covoare și alte mobile (și imobile), țineți-vă, fugiți, de mai puteți, căci vineee..., energica dereticătoare. Și dă-i și luptă și luptă și dă-i ca la *pașopt* ar zice nenea lancu. Praf, mizerie, bacterii, microbi. Au fost. După trecerea mândrei regine în al măturii și pământului de praf, nimic nu mai rămâne în urmă-i. Laborator farmaceutic devine locul pe unde a trecut.

Același lucru îl poți zări și-n urbe. Apar parcă de nicăieri tarabele cu flori și mărtișoare, nu de alta, dar economia de piață își duce veacul și astfel. Mă bucură venirea lor, dar mă întristează simțul umorului pe care îl au și nu prea acești comercianți.

Poate concetățenii noștri au observat cum că unii dintre acești mici întreprinzători l-au închiriat de la primărie până și pe marele conducător Burebista, punând în săptămâna premergătoare zilei de 1 martie, un mândru afiș (chiar la intrarea pe acea mică alee ce desparte trotuarul de acel părculeț), pe care mare scria: Interzis! spațiu închiriat de...și urma un nume de firmă. Nu știu câte mărtișoare o fi împărțit în viața lui Burebista, dar știu că traficul pietonal în zonă a fost un infern.

Am dăruit mărtișoare și voi mai dăruir, nu sunt un feminist dar ca orice om, născut sunt din femeie, așa că le respect și le doresc tot binele din lume. Dar parcă în viitor nu îmi mai doresc peștița adunare din centru.

Am încercat să sesizez acest fapt celor ce se ocupă cu domeniul public. Dar vai, cum să pot merge într-un scaun

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

de invalizi? „Strada ce urcă la cer” cum o numea un poet, arată de parcă au trecut pe acolo tancurile armatei roşii, nu funcţionarii primăriei, la fel strada Aurel Vlaicu (străduţa dintre cele două semafoare). Gropi pe carosabil, şansa de a fi udat learcă când plouă şi asta nu că ar ploua prea tare, apa vine din gropi aruncată parcă în ciudă de roţile maşinilor ce trec şi tot trec. Trotuarul (dar ce vorbesc de trotuar, uliţa bunicilor din Cucuiş arată mai bine) mă duce cu gândul la acei circari ce stau întinşi pe cuie cu vârful în sus, aceeaşi senzaţie o au şi tălpile, de nu eşti încălţat cu bocanci.

Şi, că veni vorba, aş vrea ca edilul nostru să ia un scaun medical şi să urce scările magazinelor de la care, vrând, nevrând, trebuie să-ţi faci cumpărăturile, ce să mai vorbesc de bibliotecă şi casa de cultură...astea sunt pentru cei cu picioare bune şi sănătate de fier.

Dacă ar exista vreun zeu al băţării de joc, ar avea mulţi prozeliţi. Şi din locul de unde ar sta, s-ar auzi doar hohote de râs, adresate lor. Dar cred că este un astfel de zeu şi se numeşte *cooperativa munca în zadar*.

Numai aşa pot înţelege de ce se mai fac săpături pe una din străzile ce abia au fost reparate, de ce dalele trotuarului abia aranjat sunt, adică nu sunt (vezi lângă muzeu). De ce...şi alţi mulţi de ce...

Poate că odată cu dereticatul de primăvară, cine are urechi de auzit, va lua măsuri şi nu voi mai fi nevoit să mai scriu despre cele redat. Că, har Domnului, subiecte sunt, nevoi sociale câte vrem şi suntem prea săraci ca să mai vorbim de ce ne doare. Cât despre societatea civilă, iar nea lancu: *admirabilă sublimă dar lipseşte cu desăvârşire*. Dar despre acestea şi multe alte altădată, acum închei şi vă salut!

Bună, iară-i primăvară!

Salut, zic zilei de azi, iar ție primăvară, bună dimineața, îți zic. Iar vouă, celor mulți și săraci, o zi bună, vă zic. Strig cât mă țin bojocii: Bună!, este iarăși cald afară, vine o nouă și dragă primăvară. Strig la fel cu sărmanii din bordeie: Primăvara-i mama noastră, ies urzicile pe coastă. Dă Doamne, bureți mulți, că iarna iarăși vine și-i lungă tare, iar mațele-s goale. Dă-i Doamne mulți, ca să-i băgăm în burți. Goale burți, mai goale decât tolba poștaşului, când vine cu pensia.

No, zâua bună! Este iarăși primăvară, iar oamenii ies în grădini, să-ntoarcă brazdă cu arșeul (dar nu să caute comori, ca unii pe la Costești sau aiurea), să pună un strat sau două de morcovi, pătrunjel, ceapă ori usturoi. Și loc de mai rămâne, să pună două părădăiți și o barabulă, că-i dulce, ca draga primăvară.

No, ciao! E primăvară și este cald afară, și guvernării-mi bat în geamul de la ușa buzunarului cu o franciză, drept cadou, mai vin și cu o majorare mică și nu de alta, dar au mai scumpit odată anul acesta, toate cele. Ei nu majorează decât prețul la carburant, curent, și gaze. De parcă grâul se face pâine-n parlament, acolo brutarii nu consumă energie de niciun fel, deoarece acolo sus, în alte sfere, totul se face ca în poveste, doar pocnind din degete. Și-i criză mare, de unde bani, de nu din taxe, că de salariile proprii, au dâșii grijă, doar le votează!

Hai, pa! Că-i primăvară și ce să facă un biet sărman, când gerul i-a înghețat bugetul? Cu ce să cumperi haine la copii, atunci când doar tu lucrezi, ca vai de lume, la firma Cucu, puțin bani și mult de lucru. Mai rămâne să pleci cu sapa după râme, cu hârlețu' pe la oameni, că-i criză și mult șomaj.

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Milă îmi este de mine, iar de ceilalți, mai milă îmi este. Ei, cei mulți sau cum mai sunt numiți la tembelizor: *cealaltă Românie*, muncesc grădina tot la hârleț, ca și strămoșii, diferența este între generații și timp, noi suntem, ei au fost. Noi nu am mai prins din partea cu bine, (un bine relativ ca la români) noi vom muri, cu binele în gând și vom tot aștepta să plece urșii, că rușii-s duși demult, istoric.

Avut-a Stalin o inimă „mare”, dar noi, mai stingheri, am numit lopata de cărbuni, ca inima lui, nu de alta, dar neagră ne-a fost viața de atâta mărinimie și neagră ne este chiar și acum după tot timpul trecut, nu numai nouă, dar și unei jumătăți de Europă. Mai bine ar fi stat acasă la ei, rușii, mai bine și-ar fi păstrat a lor fericire. Pentru noi, nu era nevoie. Sigur, fiindcă putea să fie mai bine astăzi decât ieri, ieri-ul din trecut. Dar sunt român și de aceea mă consternez și zic tot ca românul : că asta a fost să fie, așa că, asta e! Vor mai veni și alții? că pe noi, aici ne gădesc...

Dar totuși... Primăvara-i mama noastră, ies urzicile pe coastă, bureții-n pădure, măcrișul pe câmp, așa că-i bine iarăși, am mai scăpat de-o iarnă. Și bine-i zis: *larna nu-i ca vara și din sinergia faptelor* schimbata-s-a anotimpul. Aceași sinergie, același vechi nărav.

Hai, noroc! Ei bine, este iarăși primăvară, au venit țigăncile cu ghiocel, berzele readuc fertilitatea, în deltă revin pelicanii, găștele și rațele sălbatice, revin. Odată cu ele, revine din nou și gripa aviară și nu pot să înțeleg, de ce atât tam-tam, atunci când în galantar tronează neinfectatul și totodată anticul curcan american. Iar cei săraci nu au nici după ce bea apă; de foame, mănânci ce poți și ai, doar în vis mai ajungi la copanul de pui, cu vis, nu te sature decât în vis.

Se face curățenie-n case, se bat covoare, se scutură, de praf mileuri. La fel și în partidele politice. Unii se curăță de

Dan Orghici

tot, alții doar schimbă partidul. Părând că s-au schimbat și ei, dar nu au făcut-o, nici măcar o iotă, se schimbă doar la față, și doar atunci când sunt întrebați de averile personale. Asta e, unii schimbă doar masca, iar alții sunt schimbați de tot. Dar nu este asta o problemă, că de avut, au avut ei grijă, să nu ne fie nouă, celor mulți, mai bine, ci să le fie bine lor.

Salut și bun venit, acestei primăveri! Eu te-aș ruga să stai mai mult, că poate, la fel ca greierașul din nuvelă, îmi pun și eu pana în cui și să mă apuc de dat afară zăpada dinăuntru-mi.

Bine ai venit, nouă și dragă de criză primăvară, ce nu mai sperii pe nimeni, pe la noi! În criză-i toată țara, așa că pe mai departe putem haiduci. La alții, pe alte meridiane, veni-va binele. La noi...?

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

De ziua lor, tot binele din lume!!!

Există în lume tot felul de oameni, sunt pe Terra o mulțime de femei. De ziua lor, noi le urăm doar fericire. Asta o fac și o vor face de-a lungul vremii, toți bărbații.

Femei sunt. Nu vreau să fac cititorul să se gândească la acele mame (de pot fi numite astfel) ce-și abandonează fructul plăcerii și nu sensul vieții, acele mame, ce vând copilul nou născut ca pe o bucată de piatră, dându-l pe-o mână de arginți, la fel ca al 12 lea apostol, nemaiderind să audă suava simfonie a glăsciorului de prunc. Mulți ani și vouă!

Dar stai, ce scriu eu aici? Mai ieri, am cumpărat un buchet de ghiocei de la femeia din colț. Tot pentru femei. Le- am urat, fericitat, am tot dat cu sănătate și la mulți bani!!! Dar nevrând să scriu clișee, doresc să spun ce înseamnă pentru mine femeile.

Femeia, este un dar divin, dat bărbatului de la Facere. Femeia, este și trebuie să fie frumoasă, chiar dacă aspectul fizic nu o denotă. Dar, orice femeie are un Ce, un acel Ce care o face mai frumoasă, decât oricare alta. Da, dar, cadou, cu adevărat cadou. Femeia este Eva, venit-am toți pe lume, odată cu ea am devenit mai mulți. Femeii, îi datorăm urma noastră de trecere pe pământ, de aceea o iubim.

Femeia este „mama”.

La animale, mama (femela) este cea protejată, este cea care crește puii, cea care protejează. Femela atacă intrusul care se apropie de pui, fiul sau fiica, fiii. Pentru oameni, nu este doar apărător, ci și educator, mama nu este doar cuvânt, ci esență, multitudine de trăiri, stări spirituale intense ce nu se pot defini altcumva decât prin cuvântul *femeie*. Femeia dă viață din viața ei, ea, mama, ea cea mai bună decât toate.

Dan Orghici

De aceea vă îndrăgesc pe toate...

Dar vai, femeii sunt și mamele ce trebuie să își cerșească bucata de pâine copilului din pântec, mai of și mai vai, când fiul născut stă cu tatăl adoptiv până ce mama, satisface turcul din cabina camionului parcat pe o margine de drum. Vai! of, vai, când fiul mai măricel, adună, tot cu mama de mână, prin gunoaie. După ce? După bucata de ceva ce se mai poate numi pâine.

Și pentru ele și pentru toate...și nu uitați că toate sunteți femei.

De ziua doamnelor din lumea întreagă, eu vă doresc să vă-mpliniți toate visele, să fiți sănătoase, mai fericite, femeii sunteți toate...

Învăoare de timp sub trunchi de vremuri

Treceri tăcute

Iarnă. Doamnă de nea cu țurțuri, mărgăritare înșirate la gâtu-i lung. Anotimp al trecerii dintr-un an în altul. Cumul de vise împlinite sau nu. Trăire de zilnic pasager în răstimpul amintirilor; deoarece ziua de ieri nu mai are valoarea actuală, vorbesc de ea doar la trecut, iernatic fir alb de păr, demonstrând, dacă mai era nevoie, trecătoarea zi cuprinsă-n zile. Mai pe-nțeleș o zi cât anul. Iarnă.

Dar viața nu se măsoară-n zile, viața nu are unitate de măsură etalon, stas-uri umane nu-și au rostul când vrei cu adevărat să trăiești. Viața are măsură doar în ce ești, ce faci, ce dorești. Ce iubești. Astfel, opusul trăirii, moartea, da moartea, este doar acea chestie enervantă ce face trecerea spre eternitatea celor trăit făcute. Amintirea, fiind exact locul de întâlnire, oare nu sunt oameni ce trăiesc în memoria altor oameni? Viața și moartea se întâlnesc în concentricul trăirilor, mergând una legată de cealaltă. Necrezând că mori, nu poți să trăiești, este precum trăirea unui viitor ce nu are prezent, sau al unui prezent fără trecut. Devenind susur de izvor ce limpede se aude, dar fără curgere de cristalină apă. Auzi ceva, dar ce auzi nu astâmpără setea. Însăși viața fără sete de a trăi... Anost poate fi și numai gândul.

Mult timp am crezut că viața mea va începe curând, adevărata mea viață! Dar mereu aveam greutăți de înfruntat, mereu ceva de rezolvat.

O încurcătură care cerea timp spre descurcare, datorii nerezolvate,... Enumerați și dumneavoastră, doar trăiți la fel ca mine...După aceea viața mea ar fi început. Târziu. Târziu de tot ne dăm seama că asta se numește viață, poate atunci când iarna vieții așează pe la tâmple fire de păr ce seamănă leit cu zăpada.

Dan Orghici

Luată în totalitate, ziua de azi dă șansa fiecărei zile care vine să fie cea mai frumoasă zi din viața ta. De aceea nu te lupta peste puterea ta cu nimic, deoarece cele mai bune lucruri se întâmplă atunci când le aștepti mai puțin, asigurându-ți trecerea prinastă lume pentru că totul este trecător, deci toți vin și pleacă, fulgi ce pe obraz se topesc, contând doar ce rămâne.

Iarna se văd mai mult timp stelele, nopțile lungi lăsând să se vadă mai mult timp strălucirea lor. Eu cred, adică sunt sigur, că avem în noi aceiași compuși chimici ca ele, doar de noi depinzând dacă dorim sau nu, să strălucim, de vrem să ardem în așa fel încât vâlvătaia trăirilor noastre să lumineze și altora. Oprită nu ne este lumina, dar o putem pune sub obroc, atunci...

Tăcere de iarnă ce cald îngheață. Doamnă albă cu șirag de țurțuri la gât. Ori, poate strigăt tăcut în ziua ce vine, trăire în marea unui nou început. Viață, da viață ce transcende în altă viață, alb numai alb.

Copilăria unui înger? Cred că da, altfel, de unde atât de mult alb puf? Stele ce ard din compuși organici, oameni de care cu siguranță nu vom uita. Astfel cred eu că e iarna tăcutelor treceri. Puf de albă lumină ce răzbate din mine, din tine, din noi toți ce ardem vizibil în lungile nopți. Frig, moale zăpadă, focul în sobă, colind renăscut, orbire ce dă sufletului posibilitatea de a vedea, moartea vederii ce face legătura cu o altă viață în care chiar simți ce vezi și vezi ce simți.

Învăoare de timp sub trunchi de vremuri

Feerică iarnă

Totul e alb, a nins, totul și toate sunt acoperite de culoarea purității. Alb, alb și negru, negri și albi. Da, albi de la zăpada ce acoperă până și negrul asfalt, negru. Da, negrul fum care iese pe hornuri de la focul din case, negri. Negri oameni cu inimi fără suflet. Năluci ce se plimbă pe străzi pustii deși sunt pline de oameni, alb. Alb munte de zăpadă, nămeți, munte întreg ce se mută de știi cum să spui, de ai credință.

Totul devine mai pur iarna și totul începe cu lerui ler.

În alb și negru se îmbracă natura, totul îmi pare ori pur, ori funest. Totul este alb și totul este negru și totul este, nu pare diametral opus. Totul începe și totul se termină tot ce începe are sfârșit, abis, înălțime.

Feerică iarnă, bun venit și totul începe cu fulgi, dalbe flori.

Povești

Mai mult sau mai puțin reale, mai aproape sau mai departe de ceea ce simțim sau vrem să simțim, poveștile rămân *povești*, tot povești, ne încântă, ne delectează. Dar rămân totuși bine așezate într-un sertar al memoriei, la capitolul povești; de vei deschide sau nu sertarul, rămâne doar la îndemâna ta, fără să se poată amesteca cineva. Povești frumoase cu zmei, balauri, feți frumoși, ilene cosânzene. Povești cu tâlc, snoave sau pățanii, povește multe și toate cu rost. Ele rămân pururi frumoase și întotdeauna în povești, binele învinge răul și nu invers.

Azi, mai mult ca oricând, am avut revelația unei povești de mult uitată, am redeschis folderul poveștilor de mult uitate și am pus săgeata șoricelului mental pe Moș Crăciun. Da, zic bine, cu Moș Crăciun, povestea aceea cu reni, pitici și un bătrân venit de la polul nu mai știu care, să ne aducă cadouri, fie că am fost sau nu, prea cuminiți în acel an. Poveste devenită realitate în anii copilăriei, curiozitate, puținel mai târziu, poveste frumos împachetată, bună de dat celor mai mici făcându-i să creadă, iar mai apoi când vor crește, la rândul lor să facă la fel ca toți ceilalți, spunând-o celor mici, cu regretul de a nu fi realitate.

Oare m-am întrebat vreodată de moșul există (eu nu)?

Oare nu am și acum straniul sentiment de așteptare a unui fapt ce nu se mai împlinește?

Oare nu am trecut de anii copilăriei, oare nu îl aștept și azi pe Moșul?

Ba da.

Și vă spun cu mâna pe inimă, că atunci când afară cineva colindă, când sarmalele-s gata și vinu-i pe masă, bradul făcut și cald este în casă, când totul îți dă acel

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

sentiment de bine, ce nu ți-l dă decât seara de ajun, îl aştept să vină; dar nu cu cadouri materiale, deoarece acum îl percep cu totul altcumva, îl simt venind ca pe o pace în suflet, îl simt ca pe binele transformat în fericire, care sper să înconjoare toată lumea, acel bine ce te face să spui tuturor, chiar și celor pe care nu îi cunoști:

CRĂCIUN FERICIT!!!

Și parcă nu înțelegi?

Plăpând ghiocel, nu te înțeleg ce cauți așa devreme afară! Mă înduioșezi, de-mi vine să dau paltonul jos și să-l pun pe tine. E frig. Da, știi că tu vrei să-mi vestești noi începuturi, prevestitor al renașterii tu ești, plăpândă floare ce-nfloare între zăpezi. Ești chiar hotărât să mă trezești? Nu fi rău, nu am lăncezit destul, mai vreau ca-n iarna ce nu mai trece să stau în pat cu dună; trosnească și mâine un lemn uscat în sobă, mai lasă-mă să zac între perne cu puf și să nu ies afară, că-i mare ger. Plăpând ghiocel, oare de ce ai mai răsărit? În definitiv, tu ești de vină! De ce ?

Tu vrei primăvara să vină, iar eu, acum și-ntotdeauna, mă simt nepregătit. Nu vezi plăpând ghiocel?!? Nu-i iarnă doar afară. E iarnă la mine-nlăuntru, de mă ustură, îmi arde sufletul dar nu cu flăcări, dimpotrivă, acea arsură ce doare, degerătură de inimă pot scrie că este, ca să-nțelegi. Am un țurture acolo unde ar trebui să fie acel motorăș ce dă vieții trăirea. În loc de sânge, transportă prin vene-mi acel țurțur, mici bulgări de gheață. Iar tu, cu tot dinadinsul, vrei să-mi vestești că vine căldura pe care eu nu o mai simt.

Plăpând ghiocel, nu te-nțeleg ce cauți așa devreme afară! Mă înduioșezi de-mi vine să dau paltonul jos și să-l pun pe tine. E frig. Mi-e greu, dar tare dori-mi-aș să pun tot patul cu soba cea mare cu tot, astfel să te astup să nu te mai vezi. Plăpând ghiocel. La ce.... ai mai răsărit!!! Hm, te rog de mă lasă să mai stau în nepăsare, că-i tare bine din amorțea leneviei să nu te trezești.

Da ce mă ascuți, de nu ești tu acel găsit astăzi de mine, veni-vor ai tăi fărtați, astfel nu scap, rămân doar cu iarna din suflet și pa!

Implicare într-un alt fel

O frunză din copacul timpului am vrut să rup, dar nu am ajuns, sunt prea mic, nu mă pot măsura cu infinitul. Chiar de ajungeam, nu sunt sigur că aş fi rupt-o, poate trăgeam de ea să aplec creanga ce pe lângă frunze mai are și flori.

Aș fi rupt oare floarea?

Nu. Nu cred, doar aş fi mirosit-o, iar parfumul ei ar fi trezit poate, amintirea ploii căzute pe alea din parc, iz de copac căzut ce putrezește sau poate mireasmă de frunze căzute în anii ce-au trecut, ce umede pe pământul jilav putrezesc. Ori poate parfumul obișnuitelor plecări de acasă. Mireasma statorniciei de rosturi. Transpuneri de beție, înmiresmare stelară, pământ ce miroase ca un teritoriu de soare, după vijelia trecută.

Am îmbătrânit. De bună seamă am îmbătrânit și nu pot înțelege bătrânețea mea La temelia timpului, stă pruncul ce gângurește. El este începutul existenței mele, este răsadul din care m-am ridicat până aici. Viața întreagă, cu ale ei bune sau rele, cu toate răsăriturile și apusurile ei, scutecul și bastonul, alcătuiesc stema oricărui suflet omenesc. Bătrânețe clădită încet, prin jocul cu pietricele al copilului dintâi. Așa că fug la leagănul din parc. Nostalgic început de tristețe.

Pe drum, revăd cu ochii minții, alei curate, bănci proaspăt vopsite, copii jucându-se, animale mai mari sau mai mici. Îmi revine dorul de "Fata Moșului" (vechea bodeguță de la intrarea din parc), cu suc, bere, vin, grătare, iar fala cea mare erau vestiții în zonă "À la Orăștie", un fel de virșli. Mi-e dor de chioșcul cu fanfară, mi-e dor de "Poienița" de atunci și de serbările de altădată. Chiar și de poveștile despre copilul mușcat de ursul din cușcă mi-e dor. Nu îmi plăcea plimbarea animalelor închise în cuști, aş fi dorit să pot să le redau

Dan Orghici

libertatea. Dar astăzi mi-e atât de dor de ele... încât aş vrea să pot să le revăd.

Dar ce pot face? Sunt prea mic ca să pot ajunge la frunza din copacul timpului, cu atât mai puțin să pot să miros ale lui flori. Am să rămân, ca toți cei ca și mine, nostalgic al timpului trecut. Să-mi revin din nostalgie, îmi este uneori destul de greu.

Încet și cătinel, am ajuns la capăt de drum străbătut. Ajuns la poarta parcului (poartă de fier ce nu îmi dă amintiri) anostă intrare, ce nu te face să simți ceva când treci dincolo de ea, un bun venit ca la nuntă, și mă împiedic, dar nu de băutura nuntașilor ci de o piatră denivelată ce te întâmpină cu drag, dar trec cu bine și nu cad.

La primul pas îmi pierd visarea, uit parfumul florii ce pe drum trezea în interiorul meu reverii. Îmi vine în nas un alt parfum (damful prostiei aş tot zice), un iz care începe cu rupere de bănci, progresează cu scris din brișcă pe copaci sau pictarea așa ziselor monumente și culminează cu spargerea lor și a propriilor căpățâni. Mă încapățânez și merg mai departe, îmi zic că orice copil la început e mai neastâmpărat.

Ajuns la podul care în mod normal ar trebui să mă lase să intru în inima parcului, realizez că nu sunt echipat corespunzător, pentru că a trece, înseamnă să fii echipat cu cizme și mască de gaze. Cizme ca să poți înfrunta noroaietele și mască de gaze ca să poți respira aerul impregnat de miasele resturilor pe care omul, concurent neloidal al naturii, în apă le-a aruncat. Natura prin resturi de crengi și frunze, iar omul, prin tot felul de resturi, pungi de hârtie sau plastic, pet-uri și sticle, ambalaje de ciocolată, mâncare, țigări întregi, jumătăți, sau chiștoace.

Sincer, am vrut să mă las păgubaș și să mă întorc la

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

aerul viciat din centru. De visat pot visa şi la masa de scris sau în faţa calculatorului vecinilor. Pe care acum scriu.

Dar acum, plecările de acasă îşi au farmecul lor specific, cum obiceiul desprinderii, al îndepărtării de la statornicia lucrurilor, dă valoare plimbărilor. Deoarece voia bună poate fi de neostoit în astfel de ieşiri, iar depărtările străbătute şi regăsirea ineditului ce mă întâmpină pot da valoare unei zile petrecute în natură, mi-am luat inima-n dinţi şi înarmându-mă cu răbdarea pădurii, am continuat traseul.

Cum îl poţi înţelege pe cineva (pe acel tip) care rupe crengi sau flori, când acel cineva, în viaţa lui - eşti sigur - nu a plantat un răsad, darămite un pom ? Cum aş putea să înţeleg durerea cioatelor rămase în urma pomilor tăiaţi? Nimic de zis, cădeau de bătrâneţe... Am tot privit în jurul cioatei să văd un puiet pus în locul fratelui mai mare, tăiat. De găsit nu am găsit decât o mare de buruieni, urzici şi lăstăriş. Nu de multă vreme, noi ce acum ne considerăm maturi, ne întreceam să curăţăm. Nu spun că era normal sau bine, dar ce făceam, era un lucru bun şi totodată util. Nu cred că ne simţeam constrânşi. Nu spun că a fost bine. Sunt mulţi aceia ce nu iubesc natura. Ar vrea în locul ei, betoane, iar aer curat ar vrea la pungi de plastic. Să fie sănătoşi. Mi-e greu să înţeleg cum stinghiile băncilor ajuns-au lemn de foc ori mai rău, unelte de bătaie. Cum bine zis-a oarecine: - Dintr-o bătaie nu iese nimeni învingător ci doar bătut, mai mult sau mai puţin.

Aşa şi aici bătuţi suntem tot noi, că de stat poţi sta pe iară.

Cu scuze vin şi relatez, dar de natura îşi vrea tributul, sau de mâncat-ai ce stomacului nu îi prieşte, ce faci?

Faci ce a făcut şi Decebal la vremea lui. Desfaci nădragii într-o tufă, te uiţi să nu te ciugule vreo găină de fund (că, har Domnului! găini, porci, capre şi câini găseşti) mai eşti

Dan Orghici

atent să nu te vadă vreun cuplu mai simandicos (că de poliție comunitară sau de alți întreținători ai dezordinii publice, poți să ai pace, ei sunt doar pe hârtie și statele de plată) și gata!

De un WC ecologic sau de amenajarea unui astfel de locaș nu au auzit cei ce ar fi trebuit să audă. De văzut tot nu te vede nimeni.

Nu am nimic cu proprietatea. De ar fi fost după mine în constituție scria că proprietatea-i sfântă și intangibilă. De proprietari aș fi spus că nu există termenul de "foști" ci doar proprietari de drept. Dar cum bunul proprietar își face curățenie în curte și pe stradă, la fel și cei ce au împrejmuit terenul de tenis și fosta cușcă de păuni (trecute vremuri, auzi cum sună: au fost păuni), ar fi trebuit să facă curățenie în perimetrul lor. Cândva parcul nostru se termina cu o statuie (ce unii au spart-o, nu pot să-i blestem). Astăzi, a mea plimbare se termină cu un monument de gunoaie. Da, suntem săraci și mai mult, suntem necivilizați!

Edilii îmi vor spune : - de unde bani pentru parc?

Cei mulți îmi vor striga: - cine ești tu să faci pe esteticianul bunelor maniere?

Le voi răspunde pe rând :

- Edililor, atenție la mine ! Aveți din cei ce îi plătiți din banul public. Puneți-i și în parc la muncă. Începeți cu parcul sau terminați cu el!

- Stimați concetățeni, nu ar fi rău ca toți oraștienii să muncim un pic pentru oraș.

Sunt în orașul nostru mai mulți întreprinzători ce ar dori nu numai să investească în parc, dar să și facă ceva pentru el. Contracte are cine face și desface la primărie...

Dar toate astea sunt în buricul târgului, la primărie. Iar acolo e verde doar vopseaua și florile-n glastră. Pomii ornamentali nu au nimic în comun cu pădurea.

Invocare de timp sub trunchi de vremuri

Dă Doamne, ploaie cu bulbuci...
Până la uluci...
Relele să spele
Că sunt numa' rele.

Dan Orghici

Personagii

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Tata

"Dacă greșesc, vreau mai degrabă să greșesc din prea multă bunătate decât din prea multă asprime" - această afirmație a Sfântului Francisc de Sales, mă face să-mi reamintesc de tata. Ce fac acum, nici eu nu știu, am redeschis caietul, luat-am plaivasul, da' nu știu de ce? Oare ce fac acum când gândul îmi fuge doar la tata? Târzie vreme, cu toții în casă dorm, am mai băgat un lemn în sobă, în jucăușul foc găsit-am chipul celui de mult plecat de printre noi, chipul lui tata. Nu știu de ce și cum acuma, nu înțeleg de ce în plină noapte, l-am regăsit pe cel de mult plecat, dar ce să-i fac, l-am regăsit și gata. Mă bucur și mă întristez, mie cald, mie frig și-mi este frică. Aș vrea să vi-l descriu dar îmi este greu, nu e stafie ori ceva urât, e doar un chip, o amintire, amintirea lui, înfățișarea lui. Cu greu îmi revine în minte o față, nu-mi este ușor să vă descriu, dar energia lui mi se reflectă și acum în zburdalnicul foc.

Cum nu mă costă nimic, hai să o fac și pe asta, să-ncerc să vi-l descriu: micuț de statură, nu depășea un metru șaizeci și cinci, slăbuț, cu fruntea lată, ochii mari de dac, de un albastru ca și cerul senin, albastru ce scânteia atunci când devenea nervos. De veți vedea un dac pe columna lui Traian, imaginați-vi-l puțin mai scund apoi îl veți vedea pe tata.

Așa era, și așa mi-l amintesc, așa îl văd acum pe dânsul. Nervos din fire, agitat în permanență, având câte ceva de făcut. Iar când nu mai găsea ce să facă, chema zugravii, ca să văruiască din nou casa. Prezent peste tot cu firea-i năvalnică, se descărca pe mobile mutându-le dintr-o cameră în alta, rearanjând, ca peste o lună, cel mult două, să le repună la loc. Mama, biata, avea de tras curățând după el. Nu că nu ar fi ajutat-o, plăcându-i să facă pe gospodina, pot să

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

mă laud căci de la el am învăţat să spăl şi să fac mâncare, fiind el însuşi un bun bucătar.

Era atent până la ultimul detaliu, metodic, dar nu de o metodicitate militară, ci una împrăştiată. "În dezordine, zicea el, există întotdeauna ordine de ştii să o faci". Distins în modul de a se îmbrăca şi de a purta o conversaţie, dur, dar totodată duios, harnic, dar nu de acea hărnicie care îl face pe om să uite că mai trebuie să mai şi trăiască. În tinereţe mai puţin creştin, dar nu ateu, mergea la biserică din Crăciun în Paşti, dar preotul venea la noi în casă nu numai de Bobotează, ci şi cu alte ocazii sau cu alte treburi. Creştin convins apoi, până la ultima suflare, tata mi-a insuflat iubirea de aproape şi mila creştinească. Născut în Maramureş, dânsul nu a uitat niciodată locul de unde venise, la noi acasă în permanenţă spunându-se în loc de Strîmtura (locul natal), acasă.

Întotdeauna primitor, pentru neamuri mai mult sau puţin apropiate ori, fie doar pentru un ins de "acasă" şi nu numai de "acasă", mulţi alţii ce-au bătut la uşă au şi intrat, străini sau necunocuţi, cu toţii era primiţi.

Precum se vede, nu pot să îl descriu fizic pe tata, deoarece pentru mine, la fel ca şi pentru orice copil din lumea asta, mai ales băiat fiind, tata este tata, model de bărbăţie şi ultim cuvânt în casă (chiar dacă acesta era: no bine dragă).

Îl văd acum la gura sobei, punând un lemn pe foc: meticolos, împinge jarul, ca să nu cadă pe tăviţa dinaintea teracotei. Îl văd acum cu ochii dinăuntru, deoarece ştiu bine că el nu mai există, fizic nu mai este, dar amintirea lui mi-e vie şi acum după mulţi ani. Îl revăd cum dimineaţa, pune ibricul de cafea la foc, cum ia Snagoava şi-o aprinde, apoi ne pune mie şi sorei mele pachetele pentru şcoală. Îl văd în curte chinându-se cu motopompa să scoată apa din beci, la masa de scris, deoarece venea mai întotdeauna cu fişe de magazie

Dan Orghici

ce trebuau rezolvate până a doua zi. Nu pot și nici nu vreau să uit zilele în care tata ne scotea la iarbă verde, nu că nu am ieșit și fără el, ori după ce a plecat dintre noi, dar erau zilele cele mai frumoase, speciale zile. Nu-i uit nici pe frații Petreuş, ce-și spărgeau bojocii în boxele pikupului. Nu pot uita încrederea insuflată, lăsându-mă în clasa a IV-a fiind, să fac de unul singur călătoria către bunici, cu trenul, cam vreo 500 km, cu două schimbări, la Teiuş și Carei, lăsându-mă să-mi cumpăr singur biletul și dându-mi bani de cheltuielă, cadouri și pentru dus și întors. Cum pot să-l uit pe cel ce mi-a spus mai mărișor fiind: "banii, dragul tatii, se câștigă prin muncă, fie ea fizică sau intelectuală, mai grea sau mai ușoară, dar numai prin muncă, restul este furt și furtul se condamnă fie de oameni, fie de Divinitate. Dacă furi ești un stigmatizat".

Cum și de ce să-l pot uita? Tata, ori de câte ori pleca într-o călătorie, lua cu el valiza mai mult goală, excepție făcând mersul "acasă". Iar când se întorcea valiza, îi era plină cu de toate, hainele lui făcând obiectul unei plase. Printre cadourile pe care le făcea cu atâta dărnicie, în permanență în bagaje erau prezente și cărțile pe care le primeam eu și Cristina, sora mea. A fost un exemplu nu numai pentru mine, dar și pentru mulți alții care au trăit în jurul lui.

Ca exemplu vă relatez următoarele: "Nu cu mulți ani în urmă, am fost plecat undeva (tot de la tata am moștenit pasiunea călătoriilor cu trenul). În compartimentul în care aveam loc, era și un om care venea din aceeași direcție cu mine. Discutând discuții, vorbe de doi bani, spuse doar ca să avem ce discuta, să ne treacă vremea până la destinație, cum bine ne șade nouă românilor, am aflat că acel om era un vechi colaborator de-al tatălui meu. Nu mică mi-a fost surpriza când acel om îl descria pe dânsul ca pe un neamț după ordinea în care îi plăcea să lucreze și ca pe un jidan după

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

modul în care făcea afaceri. Nu ale lui, ci ale firmei la care lucra. Nu l-am văzut până atunci pe acel ins şi nici după aceea nu am mai avut ocazia să-l mai văd, dar el îl văzuse pe tata. Eu îl vedeam altcumva, blând, calculat, iritat când greşeam, binevoitor, gata să ajute, dar totodată foarte hotărât în deciziile luate. Dar eu, nu am văzut niciodată în el altceva decât pe Tata. Mândru din fire, ar fi dorit tot binele din lume copiilor lui, dar nu a mai apucat să vadă acel bine. Se mândrea cu cei din neamul lui, cu toţi acei ce făceau ceva în viaţă, cu cei ce lăsau un semn al trecerii lor pe pământ. Cred că şi el ar fi vrut să lase, de firul vieţii nu i s-ar fi rupt prea repede. Îl revăd cu cât drag am stat de poveşti atunci când m-am întors din armată, dar îl revăd şi plângând, ori de câte ori o dădeam în bară. Mă încuraja în stilul lui spartan şi mă făcea să merg mai departe, făcându-mă să uit că este greu; glumind, mă împingea înainte.

Acum că este dus, îi simt lipsa, am nevoie de el, aş mai dori un umăr pe care să plâng, aş mai vrea să fie aici, să mă certe sau să mă laude, depinde de ce şi depinde de cum. Dar nu mai este, îl văd cu ochii minţii, dar nu-mi mai poate fi aproape. Îmi este atât de dor de el...

Da, tată, cât îmi doresc să îţi întind o mână, să simt cum şi a ta mână o strânge pe a mea, că lacrima ce cade pe pământul umed nu este-n van, că este primită de tine, tatăl meu, să ştiu că sunt iertat. Iertare-ţi cer, părinte al meu, căci am greşit în astă lume, nu am greşit prea mult, prea tare, dar am făcut-o şi sper să fiu iertat. Îmi este greu fără tine, dragă tată! Amarnic de dor îmi este de tine, dragă tată, mă doare şi mă arde dorul de tine, e trist de greu fără de tine.

Soba e fierbinte, e cald şi bine-n casă, afară bate vântul, e frig şi ger, eu mă gîndesc la tine, dragă tată. De ce nu ai mai pus un lemn în soba din camera mamei? Îmi pare că mă întreb, dar nu este aşa, tu eşti tăcut şi-n ţintirim nici un foc

Dan Orghici

nu arde la noapte. Adio, drag părinte, eu sper să ne revedem când o vrea Domnul. Să-mi poți spune că ești mândru de mine, iar eu la rândul meu să te pot strânge în brațe. Atuncea, nu cred că-ți voi spune multe, nu cred că aş avea multe de spus, dar sigur îți voi spune, precum ți-am mai spus: TE IUBESC TATA.

În amintirea tatălui meu.

Dan, fiul tău...

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Cristina

Îmi doream atât de mult să-mi pot descrie sora, am gafat atunci când am început s-o descriu pe cea ce este și va fii SORA mea Cristina.

Sunt atâtea sentimente ce vor să iasă la lumină, încât nu pot să le prind. Dar cred că am descris-o pe Cristina. Zbucium de sentimente, vânt cald de primăvară ce strânge frunze moarte pe alei, făcând curat în urmă-i. Atentă când crezi că nu te bagă în seama. Dar sunt atâtea de scris...

Nu pot să o prind în foi de carte, nu cred că ar sta nici tipărită, așa că închei.

Îți mulțumesc, soră dragă, mulțumind Tatălui Ceresc că am privilegiul de a te avea soră. Să-mi trăiești!

Bătrânul dascăl

Zilele trecute, stat-am de vorba vorbelor, spuse doar așa, de trecerea vremii, cu un fost dascăl, de la liceul la care am studiat, prin optzeci și ceva. Am realizat trecerea vremii; a vremurilor trecere, o realizasem de mai mult timp, observând albul părului dascălului; am înțeles cât sunt de bătrân.

Melancolii de vremi trecute m-au prins acum în mrejele lor. Nu melancolia fostei orânduiri comuniste, (iertată-mi fie spusă, dar nu regret din ceea ce a trecut, decât anii tinereții) de bine o fi fost, nu a fost bine decât pentru unii. De a fost rău, a fost pentru cei mulți, dar... asta este. În perioada în care un politruc de la cenzură era cel ce impunea cine publică și cine nu (chiar de tipul nu avea nici liceul terminat), fericit erai dacă îți puteai citi ceea ce ai scris într-un cenaclu literar, sau între prieteni ori confrăți de scris, putând să arunci apoi ce scriseseși până atunci la coșul de gunoi sau în foc.

Tocmai în acea perioadă, în care dacă aveai o invenție făcută puteai să o pui în practică doar dacă aveai carnet de partid, cum scriam, în acea perioadă, preda la liceul "Aurel Vlaicu" acest dascăl. Spun dascăl deoarece nu numai că era un profesor ce își știa meseria, ca mulți alți profesori de la școlile oraștiene, dar era și un pedagog desăvârșit, nu avea momente de ezitare în predare, dar nu numai că preda, dar ne și expunea din vasta-i cultură, făcându-ne să vedem din fizicienii și din formulele expuse la lecții, niște oameni ca noi iar din lecțiile predate, lecții de viață. Ne bucuram atunci când credeam că am scăpat de a fi scăpat de a fi examinați, atunci când unul dintre noi venea cu un montaj electronic; apoi cu mulți ani după, am văzut cât de bine mi-au prins lecțiile practice.

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

Tocmai în acea perioadă, acel dacăl despre care am relatat mai sus, era acel om ce ne numea pe noi elevii, domni, el nu folosea în raportul dintre elevi şi profesor niciodată cuvântul tovarăş, din contră, avea curajul (deoarece doar curaj putea fi numit în acea perioadă să spui cuiva domn), de a-şi începe lecţiile cu cuvintele: "începem domnilor!"; pentru noi, domnule elev, erau cuvintele cu care dânsul ne făcea atenţi sau cu care ieşeam la tablă; domnilor, era cuvântul magic prin care dumnealui ne făcea să fim atenţi la ce spune sau face; de la dânsul ştiu care este diferenţa dintre domn şi om.

Era un acel om, cum frumos zicea Dostoievski, strânsise vâlvă în jurul numelui său şi a felului de a fi, încât ar fi inexplicabil să nu ţi-l reaminteşti peste ani. Având o cultură generală extrem de vastă (aici pot spune că întrecea mulţi dintre colegi şi mai toţi erau foarte bine pregătiţi), reuşea prin lecţiile dânsului, nu legate numai de ştiinţa predată, să dăruiască o dragoste anume pentru materiile exacte. Cum spuneam, preda o ştiinţă, deoarece cum pot numi altcumva fizica, acea materie nu dragă la început mie, dar la sfârşitul liceului, devenită o materie interesantă datorită actului pedagogic pe care acest profesor îl făcea.

Mai era recunoscut în scoală şi penru viteza cu care mergea, feritu-te-o sfântul să fi intrat în faţa lui când trecea pe culoar, sau mai grav să te fi interpus între el şi uşa clasei lui, te puteai considera strivit, atât la propriu cât şi la figurat, deveneai atât de mic fizic şi psihic, încât îţi venea să mori.

Acesta era în anii tinereţii mele bătrânul şi totodată veşnicul tânăr dascăl Ioan D. Valeriu Aristotel, „Aristo” cum îl numeam noi, elevii şi pe care cred că ai mei concetăţeni, mai bătrâni sau mai tineri, l-au recunoscut; nu pot să mă abţin să nu îmi reamintesc de Einstein şi a lui $E=mc^2$, mi-a rămas proaspătă încă în memorie tot datorită fostului meu profesor,

Dan Orghici

dragului meu dascăl.

Au fost și cred că mai sunt și astăzi adevărați pedagogi, ce au știut și vor ști să educe o nouă generație, de aceea, salut odată cu dascălul meu, generația ce a trecut, iar printre cei ce au rămas încă la catedră, generația ce vine.

Nu pot să trec mai departe pe stradă atunci când îmi văd foștii profesori, atunci când îi văd bătrâni și gârboviți, bolnavi și stresați de ziua de mâine, pe ei, ce i-au format pe cei ce conduc astăzi.

Aici nu scriu numai despre dascălii mei, dar și de ai voștri, domnilor parlamentari, foști și actuali miniștri, foști și actuali președinți. Nici unul nu ați fi ajuns acolo unde sunteți fără un dascăl la fel ca IOAN D. VALERIU A. Iar ca și el au fost cei mai mulți ai mei dascăli, de ei îmi pare rău...

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Oda căpșunilor

Scrisu-s-au și s-or mai scrie tone de hârtie, publicate sau nu. Vorbitu-s-a și se va mai vorbi mult timp. Până acum și de acum înainte. Despre acei concetățeni ai noștri dezrădăcinați de deprinderile avute, ruți de pământul natal. Nu folosesc acești termeni puțin cam duri, "numai așa, de pomană", nu-mi stă în caracter să arunc sau să scriu, vorbe în vânt. Dar lor și nouă tuturor ajuns-am să ni se potrivească de minune versurile cântecului:

Și-așa-mi vine câte-o dată,
Să dau cu cuțātu-n piatră.
Din piatră să iasă foc,
Că io-n lume n-am noroc.

Supărați pe toate cele de acasă, necăjiți că nu pot să le dea copiilor ce ar vrea să le dea, părinților un minim de existență, celor ce cer pomană, nu pot să le dea decât un "bună ziua" (nu de alta, dar și cei ce par în ochii celor ce cerșesc, bogați, sunt cei ce cer, pe munca lor un trai decent), necăjiți pe toate și pe toți, îndurerați, strâng bruma de leuți, puși bine deoparte (albi bani, de zile negre și ce poate fi mai negru decât deznădejdea?), ori luând împrumut de la vecinul rămas în ordonanță (altă găselniță guvenamentală ce te face să uiți de necaz, și asta doar o scurtă perioadă de timp), deci luând din ce aveau sau cum sciam, împrumut, pleacă.

Unde și cum? Cei mai mulți dintre cei ce pleacă nu știu în momentul despărțirii.

Ce lasă-n urmă, ce vor găsi?

Grele-ntrebări, răspunsuri deopotrivă. Greu îmi este să descriu sentimente netrăite. Nu voi putea descrie intensitatea aceea ce-au simțit-o fiecare în parte și toți laolaltă. Cum pot descrie lacrimile mamei, ce își vede fiica plecând? Cum pot să

Dan Orghici

scriu despre durerea copiilor lăsați cu bunica, nu se știe până când? Cum aș putea descrie durerea despărțirilor de soț sau de soție, deoarece o căsnicie la distanță nu mai poate fi fericită? Mai mult sau mai puțin pot să descriu durerea celor plecați ca să câștige un ban cinstit care ajung să fie sclavi de orice fel, rămânând cu dorul de acasă.

Chiar dacă pleacă, chiar dacă banul este ban, la munca prestată, nu cred că pot sta nepăsători atunci când în țară își ies apele din matcă.

Cei de acasă ce fac pentru ei? Ridică din umeri și le pun interdicții de intrare sau de ieșire din țară. Ba am văzut că mai fac ceva. Tam-tam pe posturile de tembeliziune dacă vreunul fură. Alta, mai nimic.

Dacă se sinucid copiii celor plecați, tot ei sunt de vină (nu au avut grijă să telefoneze la timp), de-i mic bugetul, tot ei (nu vin acasă cu câți bani voit-au guvernanții). De mor bătrânii, cine alții ? (nu au grija părinților). Dar lor, cine le dă ceva în afara vizei și a unui rece "drum bun" ?

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Vise

Gânduri ce se vor întruchipate, idei sau idealuri, dorințe, țeluri, într-un sfârșit o parte din ele: fapte.

Piață liberă neconcurențială, deoarece nimeni nu poate avea vise frumoase ca mine sau ca tine, dorințe, trăiri, mai frumoase ca noi. Toți suntem și fiecare în parte visele proprii ni le trăim.

Magazin sătesc în care găsești în același galantar o icoană pe sticlă de lampă, la un loc cu un nasture de blug second hand.

Mall în care stau bine aranjate, pe rafturi, ori pur și simplu aruncate pe jos, umerase, frigidere, pe 2 sau 4 roți. Toate sunt mărfurile magazinului de vise, toate sunt ale mele sau ale noastre năzuințe, of-uri sau idei, mai mult, o parte din ele sunt viitoarele fapte.

Piață liberă și fără taxă, poți da sau lua un vis pe 10 bani sau mai mult, depinde de vis, depinde de încrederea cu care vrem să ne trăim visul, depinde de-l știm sau vrem să-l știm, ca să ni-l facem faptă. Liberă intrare, ca la un concert de binefacere, dai cât ai, cât vrei, iar de nu ai nu dai, nu că nu vrei dar nici nu poți. Precupeți de toate felurile, înalți, mai mici, mai grași, mai slabi, urâți, frumoși, de toate soiurile. De ce nu ar fi? Totuși sunt împărțiți în două tabere distincte. Una e formată din cei ce se doresc a fi deștepți (dar nu foarte, aș spune), a doua e cea a celor ce nu vor, dar sunt proști (de dau în groapă sau în mai multe gropi). Vanzători de tot felul, (asemeni precupeților sunt), negociază cu cei ce vând sau intermediază vânzarea viselor altora.

Pestriță lume și aici nu sunt toți.

De ce oare?

Dan Orghici

Vise se cumpără sau se vând la colț de stradă, în plină noapte. Hoți nu sunt. Nu fură nimeni un vis, când cel ce l-a furat are și el prea multe vise. Ce poți să faci cu ceva dacă nu știi ce este? Cum poate să viseze un bogat visul călugărului ce până în ajun postit-a?

Of și vai de smecherașul ce-l ia, cum va trăi el ca cel ce își trăiește viața ca și cum ziua de azi ar fi ultima zi, cum ar putea să facă bine când răutatea este incorporată în firea lui, cum va putea să stea el să se gândească la a sufletului nemurire, când gândul lui primordial e furtul, grea povară, mai bine, ba!

Încredere oarbă în ziua ce vine dă visul.

Coșmare mai sunt și acum, nu le cumpără nimeni, când ești sătul, zilnic coșmare trăiești.

Market-ul cum bine numitu-l-am, este pe principiul pieții libere, ceri și primești, negociezi visele. Se vinde și se cumpără tot, toată lumea o face pe ales, am cumpărat un vis de copil cu fluturi și veverițe, cu roiuri de albine și munți înzăpeziți. Mai încolo un om își vinde visul de om înstărit, sunt multe astfel de vise și se vând cel mai puțin.

Cui îi trebuie sau cine mai vrea astfel de vise, când viața pare desprinsă dintr-un film de groază în alb și negru, pe alocuri gri? Poetul din colț ar vrea să vândă mai multe vise laolaltă prinse-n volumul nescris.

Dar stai, ce vād?

Mai încolo, ca și prin ceață vād un filosof, ce visul cu piatra filosofală să cumpere ar vrea.

Mulți scriitori zăresc; mai toți cumpără, doar unul sau doi vând; așa o fi de greu să-ți scrii propriile vise ... sau ... nu le au? E greu să visezi ce alții nu vor s-o facă nici singuri nici măcar cu alții deodată. Mai spre centrul pieței-market, sunt muzicieni și cântăreți de muzică bună ce vor ca și Luther să

Învoare de timp sub trunchi de vremuri

dea visul unui cânt, apoi să spună ca el: De voi putea, prin cântecul meu, să fac pe cineva să surădă, atunci nu am trăit în zadar. Dar cine să viseze la Luther sau Bach, atunci când maneaua este rege?

Mai sunt și alți artiști ce vor să-și vândă visele. Mai vând, dar cei mai mulți pleacă cu ele acasă. Încrezători în ziua de mâine, ei visătorii, vor reveni.

Pe locurile centrale se vând vise pentru cei bogați: mașini ce zboară, nu merg pe șosele; vile luxose cu sute de încăperi, băi multe, piscine și alte acareturi având.

Excursii exotice, pe tărâmurii de vis. La prețuri fantastice sunt toate, dar asta vor, asta au, nimic nu este prea scump pentru ei. Retras de tot, în cel mai întunecos ungher, stă un ascet ce vinde realitate. El vinde, și spun greșit că vinde, deoarece el dăruiește tuturor, necerând nimic nimănui. El dă din prea-plinul viselor lui speranța, scriu dă deoarece nu-l vinde ca Iuda pe 30 de arginți, pe Isus. Are de unde și poate! Are realități și nu vise deșarte!

Aici nu se poate ce eu aș dori, de aici nu poți lua realitate. Cu toate că mi-aș dori să pot cumpăra un loc din ea, mai sper să am un loc și eu în ea!

Nu este rău să avem vise și nici să ne dorim câte ceva, dar nu până acolo încât să nu mai putem diferenția realul de vis, dorința de realitate, crezul de ideal; asta vor să ne dea vânzătorii de vise și nu cred că nu ar da, dar de unde să dea, dacă nu au nici ei?

Dan Orghici

Scorburi găunoase

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

De unde, ce?

Cineva îmi strânge mâna, a devenit banal acest gest, cum nefiresc ne pare să fim salutați pe stradă, urgent vin întrebările. Cine este, de unde-l cunosc sau întreb însoțitorul pe drum: „îl cunoști”?

Atât de mult ne deghizăm, încât nu ne mai recunoaștem pe noi, ne ascundem în fața realității, mascând ipocrizia într-așa fel încât nu ne mai recunoaștem în propria deghizare, pierduți sub chipul pe care vrem să-l oglindim. Mințim încât trăim propria minciună, uitând la un moment dat cine suntem, mințim pentru a fi alții.

Același sentiment l-am simțit astăzi, astăzi, când unii încercau să-mi vândă gogoșile minciunii. Niște baliverne frumos împachetate, încât unii nici nu vedeau din cauza culorilor hârtiei, conținutul pachetului, urât mirositor.

Hârtie cu multe fețe de parcă chinezești ar fi. Că doar chinezii de mici sunt învățați că au o față pentru sine, o față a lor, dar nu personală, o altă față pe care o arată lumii și o cu totul altă față care este cea reală. Cu totul patru fețe de nu mai știi nici ei care le este adevărata identitate. Dar asta este la chinezi, toată stima, ridic pălăria în fața miilor de ani. Vedeți dumneavoastră eu sunt român, iar la noi este zicala „ce-i în gușă și-n ...” poate de aceea ne și spunem „români verzi”, ne coacem greu ori niciodată.

- Îl recunoști? mă întrebă companionul?
- Nu, îi răspund.
- Păi era Cutărescu, din Parlament, își face campanie.

Învăoare de timp sub trunchi de vremuri

Zău că nu-l recunoșteam. Nu aveam cum, deoarece nici nu-l cunosc, darămite recunoștință, nu aveam cui, că nu-mi făcuse niciodată nimic. Și cum aș recunoaște o mască?

Dar el, el, ce vindea gogoșile minciunii, mă cunoștea?

Nu cred. Pentru el, nu eram decât un posibil alegător, (era să scriu virtual dar încă nu au inventat sistemul de votare pe calculator așa că am scăpat măcar aici de mascarada publicității electorale), un nimeni ce ar fi bine să înghită pastila așa, pe sec și de se poate fără prea multe întrebări, nemaispunând că apa-i scumpă.

Aici ai greșit, dragă mască, eu sunt eu, un singur om ce nu-și dorește să fie confundat. Un individ în multa mulțime, dar sper eu, că unic în felul meu.

Cum vrei să te recunosc, domnule catindant, cânt tu nu mă cunoști?

Arderi degeaba

Ne naștem ca o flacăra. Din două bucăți de materie, noi, oamenii, ne naștem din părinți, iar focul din ciocnirea unei bucăți de metal și o piatră, având între ele o scoarță de mușchi de copac uscată, pe care bunicii o mai numeau și iască. Venit-au chibriturile la foc. La oamenii mai vechi decât chibritul, venit-a roata. Apoi a apărut bricheta cu benzină, cu gaz, având drept amnar rotiță și piatră. La noi, oamenii, motorul cu aburi, ardere intensă (asemeni muschiței din reclamă), urmat urgent de focul cu aprindere electronică. Moda umană s-a schimbat și ea: calculatorul, cu mult mai tânăr decât quarțul, dar mai folosit, copiii făcuți de alții, apoi înfiați.

Toate acestea sunt arderi degeaba. Amnarul dă focului scânteia, omul se arde de multe ori fără fum, cei mai mulți dintre noi nu lasă nici un semn al trecerii lor pe pământ. Aprindere irosită sau perpetuare?

Dar nu numai astea par arderi degeaba. Poți scrie o tonă de cărți de nu crezi nimic din ceea ce-ai scris. Poți citi biblioteci de rămâi doar cu cititul, iar numele îți rămâne consemnat aidoma nebunului ce dat-a foc bibliotecii din Alexandria. Poți filosofa cât o sută de filosofi, dacă filosofia ta este strâmbă. La fel poți înțelege toți oamenii acestei lumi, de tu nu știi să te faci înțeles sau tu pe tine nu te poți înțelege.

Minciuni poți spune. Farse poți face, gogomării, oricărui om, dar toate și după toate acestea nu rămâi decât cu ce rămăsese focul aprins într-o mână de paie.

Flacăra copilăriei se naște odată cu noi și să nu uităm domnilor, se și stinge la o anumită vârstă, mai devreme sau mai târziu. Depinde de noi cum vrem sau cum suntem făcuți

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

să vrem să ne maturizăm. Dar ea renaşte la artişti (şi nu numai), întărind fiecă trăire uitată în clipa prezentă. Copilăria, dar divin, rămâne în fiecare din noi, mai devreme sau mai târziu, ea dă valoare înnobilând operele de maturitate. Opere artistice sau nu, de caritate sau distructive. Fiecare îşi are opera sa. Nu putem arde cu toţii în acelaşi timp, flacăra fiecăruia se naşte atunci când găseşte loc şi timp. Aprinderi de mai devreme sau de mai târziu, de mai aproape sau mai departe.

Nu poţi spune sau pune o vârstă unui începător. Totul în lume se învaţă şi nu poţi pune limită de vârstă învăţăcelor, cum la fel, de nu ai învăţa la vreme, de vrei şi ții cu tot dinadinsul, poţi să o faci şi la maturitate, nu poţi să numeşti tânăr pe artistul începător de patruzeci de ani, ce are curajul să-şi facă public ce lui îi pare frumos, totodată plăcându-le şi altora. Nu cred că cel ce scrie nu este un începător în ale scrisului. Chiar dacă a publicat la zece ani sau la o sută. În artă şi în viaţă găseşti tot timpul ceva ce nu ai ştiut, sau ceva nou. De aceea nu poţi da vârstă consacrării, sau nu-l poţi numi începător pe cel ce a început viaţa artistică mai târziu. Cum altfel am fi aflat de Pliniu cel Bătrân? sau credeţi că o scrisoare trimisă de nea Ion lui nea Văsii va fi vreodată licitată la Londra? Chiar dacă acea epistolă va fi citită peste o sută de ani, chiar dacă ea conţine multă înţelepciune....

Deci, cum scriam mai înainte, nu poţi da vârstă artiştilor, deoarece sunt opere de început la optzeci de ani şi opere de maturitate la şaisprezece. Şi cum spuneam în titlul acesta, sunt arderi, dar nu degeaba. Cu toate acestea, e diferenţă între o sută de volume şi zece mii, un şlagăr sau o operă, un tempera pe o coală de hârtie la cinci ani sau volumele de artă ale marilor pictori. E diferenţă şi între zonele în care te înscrii (pur geografic) deoarece e una să îţi faci

Dan Orghici

apariția la Cuca Măcăii și alta în București. Dar toate acestea îți le rezolvă doar hazardul, tot el îți poate da un loc ce poate fi chiar binemeritat.

De nu mă credeți?

Luați un baci ce scrie poeme, cunoaște dânsul definiția ritmului sau a rimei? Nu cred. Cum nu îl va interesa intensitatea versului alb. Dar stai. Stai și ascultă-l. Ascultă poemele lui și ai să vezi cum clocotește pământul sub picioare, ia aminte la vântul ce bate la fel cu rimele lui, la câinii ce latră ritmat la lună. Atunci, frate al meu cu trei facultăți, bucureștean sadea, aruncă pixul, stiloul sau pana, dă dracului cu ele sau cu unul dintre și vino sus la munte. Revino iute, iute, la stână în natură.

Arderi degeaba? Cred oare în ele? Transpuneri de stări sufletești ce te fac să gândești de două ori înainte de a te apuca să scrii. Dar ce fac? Scriu și vorbesc despre mine la persoana a nu știu câtea, de parcă ar fi vorba despre un altul. Nu de alta, dar mă uit la mine, cel ce scriu și mă gândesc la cel pe care îl vor în Uniunea Scriitorilor. Sunt un provincial ca mulți alții, asta sunt și ața vieții s-ar putea să mă ducă în altă parte, dar și acolo unde voi fi, tot eu voi rămâne. Nu sunt un tip reprezentativ, nu sunt un cineva în literatură. Dar dacă sunt reprezentat de cineva, doresc și eu să știu pe ce criterii a fost ales cel ce mă reprezintă, ori de a fost impus de U.S.R. Ai lor sunt, iar pe unul ca mine, mai nebun sau nu, știu cum nu mă vor reprezenta.

Într-adevăr, sunt buni condeierii noi. Cei aleși de U.S.R., dar parcă mai suntem și alții, și noi cei ce trăim în alte locuri și nu ardem degeaba. Nu suntem într-adevăr brichete cu cuarț, dar nici nu scriem pe bucăți de papyrus uzate. Se poate să nu fiu nici un băț de chibrit, dar nici nu vreau și nici nu pot să cred că am trăit degeaba.

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Arderi degeaba, asta ar putea defini crezul celor de la U.S.R. Despre provincia mai toată. Arderi în van pot numi colocviul din "Sala oglinzilor", deoarece o mână de oameni, nu pot să știe tot ce se scrie în țara aceasta.

Începători pot fi și cei mai în vârstă, dacă scriu bine. Ori eu, sau noi, nu avem niciun merit deoarece nu am avut cum să scoatem mii de volume. Dar, domnilor bucureșteni, plecați de pe la țară, uitați că în provincie există sute de edituri mai mici, puteți să-i întrebați pe editori, care de multe ori sunt și redactori, corectori și critici de carte. Poate așa ați fi descoperit noi oameni care scriu, așa cred că ar fi fost mai echitabil și pentru unii și pentru alții. Ați fi aflat astfel că există și alte curente artistice, nu doar cele ce sunt produse de ușile și geamurile deschise în capitală. V-ați fi dat seama că energia nu este doar electrică.

Dar asta este crezul meu. Păcat că unii mai cred că totul începe și se termină cu Arderi Degeaba.

Anunț, sau poate, invitație

Onorat public spectator, „Țircusul Evropean” are deosebita plăcere de a vă invita la spectacolul mileniului (aici mai avem, câte ceva de tratat, dar toate lămuririle se vor regăsi la fel ca la soluțiile date de anumite guverne în note de subsol).

Deci, mare bal mare, dar fără ceterași de la Cluj, deoarece taraful vine de la alții. Intrarea este liberă (ieșirea om vede cum fi-va), plătită de Comunitatea Europeană, la preț de preț, vreo zece miliarde de euro, dar poate veni tot universul, știința noastră a palpat că ar mai fi viață și pe alte planete, așa că loc este pentru toți. Saltimbanci, ai științei oameni. Iar din program vom spicui următoarele:

Descoperirea începutului universului așa cum îl cunoaștem astăzi (oare chiar îl cunoaștem?). Fără doar și poate este ceva de văzut, iar de nu, tot Dumnezeu a făcut lumea.

Sătui fiind de pozitiv că de, lumea este după chipul și asemănarea cui o guvernează, vor să știe cum arată partea negativă. A spus cineva că demonul nu are chip?

Sfârșitul lumii. După părerea unora. Și ce, aici nu ar fi nimic de văzut?

Și alte multe dresuri de animale feroase aduse direct pentru marele spectacol din toate colțurile Terrei (pământul în acest caz nu mai este rotund) și de prin toate studiourile de „tembeliziuni”. Numai bune de dat cu presupusul.

Mai este și mersul pe sârma de înaltă tensiune. Că doar

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

curentat poți fi, ca să spui după ce ai cheltuit atâta amar de bănet, că nu ai realizat nimic.

Mai sunt și clovnii. De care vor râde copios ale noastre odrasle când vor etala în galantarul nimicului o așa zisă descoperire, sau mai rău, când își vor cere scuze pentru că au luat miliarde și au dat în loc nimic; sunt curios cum vor privi în ochii unui copil flămând sau ai unui bătrân care cerșește-n colț de stradă paneuropeană...

Pâine și circ.

Asta au învățat *imperatorii romani* pe toți urmașii. Dați lumii pâine și circ. Astfel, cei mulți nu vor mai fi atenți la ce veți face!

De data asta, pane mai puțin. Dar circ, circ cât încap.

Și totuși din toate nu pot desprinde decât nota de subsol. Care sună cam așa, după umila-mi părere:

Nici o teorie din cele prezentate până acum nu exclude prezența Divinității. Fiind creștin, vorbesc despre cele cunoscute și doar pe acelea le împărtășesc și celorlalți.

Evoluționismul, mai puțin darwinismul, nici măcar nu încearcă să spună că nu a fost un Creator a toate, ci dorește să dea o măsură umană a tot ce s-a întâmplat. Denumind ere acele perioade de timp pe care Biblia le numește zile.

Marele bum sau „BIG BENGUL” nu putea exista de nu o FORȚĂ ar fi acționat. De ce ne este frică să denumim această Forță cu acel nume cu care însuși se numește: EU SUNT CEL CE SUNT, EU SUNT ALFA ȘI OMEGA, ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL. Și tot acolo, de unde am luat aceste denumiri, dar mai la început este scris: La început Dumnezeu a făcut

Dan Orghici

cerul și pământul. Apoi lumina, ce lumina fără ca soarele și luna să fi fost create. Stelele, soarele și luna luând ființă după Cuvântul Creatorului doar a patra zi. Cerul fiind zidit de Cuvânt în cea de a doua.

Chiar de creația vrea să distrugă pământul, Cel ce l-a creat nu ne va lăsa. Aceasta este convingerea mea.

Cât despre cercul făcut în jurul unui experiment, îmi rezerv dreptul de a spune că nu au fost bani mai bine aruncați în van decât aceștia. Orice vom demonstra noi, va fi demontat de o generație următoare. Mai devreme sau mai târziu.

Tot ce rămâne este de la Dumnezeu și prin Dumnezeu. Oricât de greu ar fi să credem asta, nu putem face altfel pentru că suntem puși în fața faptului împlinit, ori de câte ori am nega. Au, poate cineva contesta microuniversul uman? Din câte or fi în lună sau în stele (cum bine zicea moșu') nici una nu egalează creația. Iar de-i creație... cum oare o fi fost creată fără Creator?

Contestă cineva curcubeul? Și curcubeul este semnul legământului făcut de Dumnezeu cu Noe.

Contestă cineva Sfinții? Da. Cu toate astea, ei continuă să existe și să facă minuni.

Ce vor să vadă acum oamenii, au văzut înainte babilonienii și bine nu le-a fost.

Dar asta nu mai face parte din notele de subsol. Este un adevăr, adevăr științific demonstrat.

Mă întristează doar când observ cât de consecvenți suntem în a ne face rău. Dintru început, Domnul a creat și s-a bucurat de ce a zis și s-a făcut. Văzând că-s bune toate. Apoi, cum

Invoare de timp sub trunchi de vremuri

mâna ziditu-l-a pe om și nu a trecut mult și s-a căit și i-a părut rău. Dar Dumnezeu fiind, L-a dat pe Singurul Său Fiu, ca tot ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. De la El vin toate. Așa că le primim pe toate mulțumindu-i.

Cât despre circ? Las saltinbancii să-și facă numărul.

Lume, lume hai la circ, că-i fără bani!!!

Diferență

Nu suntem identici. Avem figuri diferite. Până și gemenii se diferențiază între ei. Gândim, dar nu avem aceeași lungime de undă, din interferențe se nasc prietenii și iubirea. Trăim cu toții, dar nu la fel.

Murim. Până și în moarte suntem diferiți.

Umbrim pământul, unii mai mult, alții mai puțin, diferență de volum sau de ani trăiți, diferență de firi, unii fac umbră pământului doar stând, alții muncind.

Suntem diferiți prin ceea ce facem. Unii lasă în urmă case, alții pomi. Unii vorbesc în loc să facă, alții scriu ce unii vorbesc, suntem cu toții diferiți. O parte din noi sunt în centrul atenției, devenind vedete. O altă parte și chiar cei mai mulți nu ajung să fie ca ei, chiar dacă au construit prin muncă cinstită, șapte case. Necunoscuții sunt mulți, iar cum cei mai mulți nu sunt băgați în seamă, ieșirea din tipare frapează, devenind diferențe. Sunt judecați de cei ce știu că este scris: “nu judeca”. Sunt blamați, uitând că însuși Isus a spus: “fericiți cei săraci cu spiritul”, uitând sfârșitul “bucurați-vă și vă veseliți...”.

Dar tiparele nu sunt puse ca să micșoreze diferențe, ieșirea din cotidian doare, deoarece dureros este să vezi un creștin spânzurat. Dar...

Cine sunt eu? Să pun egal între mine și ce aș face și durerea incomensurabilă a bolnavului de cancer. Cu ce ochi pot să văd, cu ce gură să vorbesc bătrânului ce nu mai are aproape de el pe cei dragi? Nu mă vor durea oare toate atunci când îi voi auzi răspunsul?

Invoare de timp sub trunchi de vremuri

Diferențe. Asta este. Deci nu judeca, deoarece vei fi judecat. Cum poți să spui copilului să nu plângă când el asta vrea să facă? Cum poți cere râului să nu curgă, cucului să nu cânte, florilor să nu înflorească, cum poți să pui egal între diferențe, chiar dacă acestea frapează?

Înțelesuri

Neînțeles este profetul în țara lui, neînțeles și respins.

Nu cred că am început bine cu înțelesul neînțelesului. Nu de alta, dar revolta-mi lăuntrică nu-mi spune nimic despre profeți. Sau mai stii, poate mă înșel, ori poate, profeție o fi, ceea ce spunea mai deunăzi, al sănătății cap (dar nu de pește, că ar fi împruțit întreaga Europă, cu miasme de stricat, și nu de acuma, ci mai de demult). Vă zic, căci spunea (cu o anumită morgă la tembelizor, bătând frumușel apa în puiă, de-i sărea untul pe marginea gurii), deci spunea că nu se vede nimic din cele făcute de dânsul, și bine zice, deoarece nu văd în urma lui decât procese care nu vor face altceva decât să secătuiască bugetul, și așa mic, al acestei țări. În fond și la urma urmei, tot banul celui ce contribuie la bugetul de stat, adică tot al nostru. Are dom' ministru ce are cu directorii de spitale, îi dă sus și tare că musai trăbă schimbați, (nimic de zis, mai sunt și uscături, ce au înverzit la pungă, pe urma nepăsării, incorectitudinii și a furtului din bugetul sănătății, în urma funcțiilor ocupate). Adevărat este faptul că fiecare trebuie să își facă meseria, tot adevărat este că un bun profesionist nu este egal cu un bun manager. Dar nu înțeleg nici să mă taie toți chirurgii, ce treabă are un dom' ministru cu opțiunea politică a unui astfel de director. Nu înțeleg de ce se ia la hartă cu tot sistemul, doar pentru a schimba un opozant.

Ar fi suficient ca din patru în patru ani, odată cu noile alegeri și doar atunci când veți fi aleși să conduceți, să-i împrușcați pe cei ce nu au fost în stare să atragă voturi, cu

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

minciuna, deoarece toate faptele lor ulterioare făcute după ce au fost sau nu aleși (mulți dintre ei propuși pe liste, doar din inerția momentului) și pe orice parte a baricadei s-ar afla denotă după a lor fapte un genocid și mai mult, un fraticid deoarece își omoară conaționali (și uneori prin legea strâmbă dată), proprii frați. De nu mă credeți, faceți un recensământ al celor ce mai trăiesc în astă țară și veți vedea că am dreptate. De-i numărați și pe cei plecați din țară la muncă, ori numai așa, sătui fiind de corupție și minciună, tot nu am mai fi câți am fost în anul o mie nouă sute nouăzeci.

Revin la dom' ministru, ce nu are alta a face decât să bată toba, să o scuture bine de praful ce ni-l aruncă-n ochi, să nu mai vedem cum și de ce se fac mișeliile, să ne prostească cu bătăi de tobă, cum că vine mare bal, mare. Mă tot întreb, cum de mai pot suporta și vă întreb cum de nu v-ați săturat de minciună, prostie, hoție. Cum de nu ne ridicăm glasul împotriva lor, lăsându-i pe alți să strige până or răguși, iar noi, cei mulți, cu mine în frunte, să trecem nepăsători pe lângă problemele noastre. Din nou mă întreb cât praf de pușcă îi trebuie mămăligii să explodeze, oare nu-i destulă tensiune acumulată în cei șaisprezece ani de pseudodemocrație, a minciunii, sau poate mai trebuie un chibrit american ori poate de undeva din Europa, să putem exploda în pace și onor, onor dat celor ce nu mai sunt printre noi.

Da! Veți spune: Tu poți vorbi și scrie, ai spatele asigurat, ăștia mari nu se pot lua de tine. Vă asigur că nu este așa. Eu pot vorbi și scrie deoarece cu adevărat am simțit libertatea, pentru că mie, nimeni nu îmi mai poate fura

Dan Orghici

crediința și nici visele. Da, am scris și voi mai scrie, atâta timp cât voi, cei mulți, o să rămâneți în tăcere, atâta timp cât îi veți lăsa în pace pe acei parlamentari ce moștenesc palate și averi de la mătuși. Mătuși ce nu aveau cândva nici după ce bea apă, iar după revoluția burghezo-comunistă, cu o pensie de 400 de lei, au cumpărat hectare de pământ, la prețuri mici, având în bucătăria garsonierei, pe unul din pianele cu coadă, picturi de Rembrand, ascunse în subsolul blocului, comori pe care le vor lăsa nepoților parlamentari. Poate mai credeți că nimeni nu a făcut în astă țară poliție politică, nu au existat comuniști, au murit oameni în 1989 pe străzi doar de dragul de a muri. Sau credeți că securitatea comunistă este doar basm, sau filme vechi, pe vechi ecran. Nu *vă cred* atâta de *creduli* încât să credeți că toate averile făcute de politicieni au fost strânse muncind cinstit. Poate mai credeți că economia noastră s-a dus singură pe apa sâmbetei și nimeni nu a ajutat-o. Am devenit ce își doreau europenii, o țară de consum. Am devenit ce am făcut în primele luni după lovitura de stat. Am consumat și nu am produs. Consum, acesta este cuvântul care a definit și va defini, mulți ani de acuma încolo această parte din lume numită România. Consum, cuvânt de ordine, mai rău decât atâta, o marfă denumită de cei ce vând și cumpără, "second-hand". Viața ne-a fost într-adevăr condimentată, cu sare și piper, pe care noi singuri ni l-am pus și asta doar pentru simplul motiv că așa noi ne-am făcut-o. Tocmai această condimentare îmi dă speranța de a nu crede că nu am murit cu toții, de aceea cred că mai avem vise, pe care le dorim fapte.

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Aș vrea să fiu profetul alungat de ai mei semeni, mult mi-aș dori să fiu hulit, dar totuși ai mei contățeni se vor trezi la realitate. Mult v-aș dori să aveți puterea de a vă trăi intens visul. Un vis trăit. Nu ar fi rău ca să mai punem mâna din când, în când pe câte o carte, eu v-aș recomanda "Bătrînul și marea" de Hemingway, deoarece am putea din ea să învățăm să nu uităm niciodată că ne putem împlini cu adevărat visele, cum ar fi, să ne arătăm adevărata față, să ne deschidem mintea la noul care vine, să fim cinstiți și cred că asta ne-ar aduce doar înțelegere. Oricât am fi de amărâți sau dezamăgiți, să ne reamintim de viața ce trebuie trăită, să credem în puterea noastră ce vine din interior. Părerea mea de neprofet ar fi să vă trăiți visele. Iar tu, ministru drag, ai grijă, că poate la următoarele alegeri...

De ce doi plus doi nu mai sunt egal cu patru, ori cum de *sau* se scrie legat sau despărțit după bunul plac, nu gramatical?

Domnul m-a înzestra cu atenție distributivă, pot fi atent când îmi doresc, la mai multe lucruri deodată sau pot părea că sunt foarte concentrat la ceva, când colo, gându-mi zboară (fâl, fâl) în altă parte. Acest fapt mă face uneori să asist la discuții la care nu sunt *invitat* să iau parte, ori să observ ce nu ar fi *tocmai* de observat. Părând mai tot timpul distrat, pot fi ușor de nebăgat în seamă, așa încât pot auzi și vedea lucruri ce multora le scapă.

Un astfel de fapt mă surprinde tot mai des, la noi în cetate. Cotidian fapt, devenit poate prea obișnuit pentru mulți dintre noi, este acela de a vedea elevii la ore la care ar trebui să fie în sălile de clase, aiurea, pe străzile orașului, de-i cald prin parc (în ce mai e din el), terase și baruri. Ce fac dascălii, ce spun părinții, chiar că nu contează. Devine o problemă atunci când sunt găsiți beți sau de nu, cu acul unei seringi în venă și asta fără asistență medicală. Devin ai noștri, când fac ceva extraordinar, iar restul îl dăm restului și ne facem că nu-l observăm. De văzut, îi văd ei mai mulți, dar puțini sunt acei ce se încumetă să le asculte limbajul plin de nuanțe (deoarece culoarea are un acel stabil ce te face să-ți impui, chiar mintal, o anumită stare) care mai de care mai dezvățate. De la argoul țigănesc, prost pronunțat și în diverse forme ale acestei etnii, se sperie și spun că numai la *gajai* pot auzi așa ceva, la

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

limbi străine deformate, cuvinte încropite într-o română de vai și amar, împletite cu câteva sudalme, să-ți vină să mori, nu alta.

Și cum altfel poate fi, când la un bar am ascultat următoarea conversație:

Barmanul: „Ce vă dau iar, mă”? Vechi cunoștințe, cum altfel ar putea vorbi decât cu mă și bă.

Elevul de serviciu (dar nu la cancelarie, ci la plătit) : „Cafele și sucuri”. Se vede că aveau mai multe ore de chiulit, astfel și comanda mare...

Barmanul: „Bine, da plățiți acum, că...” Nu știu ce era, cu ce, dar pot deduce, uneori mai sunt și căutați și trimiși la școală. Uneori, că altfel nu ar fi fost chiar atât de apropiați cu barmanul.

Elevul: „Păi, tot doi cafeaua și doi sucul, în total cinci de persoană”

Barmanul: „Tu în ce clasă ești, de nu știi că doi plus doi fac patru, îi fi de pe Marte și acolo-i alta aritmetica?”

Elevul: „Ba nu îs de pe Marte, dar la noi, când iau patru este mare tărăboi acasă. Și sunt în clasa a unșpea, dacă chiar vrei...?”

Ce să vrea barmanul, ce o fi cu cinciul, vă las să ghiciți, că eu nu am o inspirație atât de debordantă. Un lucru este sigur, tot mai mulți elevi sunt acolo unde nu ar trebui să fie, atunci când profesorii predau colegilor acestora. Ca zvon, vă relatez, deoarece ca zvon l-am primit, mai sunt și dascăli care au fost după elevi la crâșmă, doar să-și poată ține ora. Dacă e adevărat sau nu îmi doresc sincer să aflu, poate

Dan Orghici

cineva rupe tăcerea ce înconjoară acest subiect devenit tabu.

Astfel, cum o să mă mai mire agramății de la tembelizor, economiștii de nicio nuanță, ce conduc frâiele economiei naționale, la care cinci este rezultatul lui doi plus doi. De ce avem nevoie de oameni cu carte? Doar sunt vremuri în care conduce mediocritatea și nu ești cool de nu vorbești (profesor universitar fiind) ca-n mahala. Ba nu, domnilor elevi, avem nevoie de oameni tobă de carte, care să conducă, nu să fie conduși până la ușa barului, ca apoi, să-și savureze cafeaua întărită cu nu știi ce *tărie* o mai fi.

O altfel de umilire, sau de ce mai trag clopotele?!?

Mă întreb până unde sau până când mă voi tot lovi de aceleaşi vechi probleme, cât timp va mai trece până când eu voi înţelege că toate-s nouă, vechi îs toate, nu de alta dar în loc să-mi tot pun aceleaşi întrebări putea-voi bine mersi să fac ceva util, de pildă să tai o mână de frunze la câini. Pot de altfel să mai trec şi strada pe roşu, să merg cu spatele, când toată lumea se grăbeşte şi nu de alta, dar cine mă bagă în seamă?

În nebunia generală, ce mai contează unul în plus? De ce se mai trag clopotele, când toată lumea e moartă, de ce se mai aud? De ce mai scriu, cui mă adresez (da „cui” dar de-l prezidenţial, sau nu?... de Pingelică?). Vezi trecutul apropiat, zi de ieri cu "optşpe" ani în urmă. Ori poate doar acum, (prezent la trecut fără o altă specificaţie, că doar nu dă nimeni note informative la cei mulţi). O altfel de... Un altfel de a fi...! Corect să fiu cu mine aş spune: "tăt aia da' cu mai mult liber", deoarece liberi suntem să facem ce vrem, putem chiar migra, păsări la curtea nimănuui fiind, că nu ne mai întreabă nimeni de ce sau cu ce, cumpăra-ne-vom pumnul de boabe cu care să supravieţuim. Piu, pui, piu, curaj găină că te tai. Acel *tai, tai*, spus în loc de *pa*. Dar şi nenea Ion de la mitropolie avea un ceva al lui. Întrebat fiind: -„de ce te grăbeşti, loane?” El răspunde zâmbind: -„Să trag clopotele a sărbătoare” Şi dialogul continua neschimbat astfel: - „Da, ce sărbătoare-i astăzi, loane?- „Io nu ştiu, că n-am călindar, da aşe mi-o zâs vlădicu’. De rest ce mai contează?”

Dan Orghici

- „Bine nea loane!?!”

Mă simt umilit de mine însumi când tac, când nu fac, când doar gândesc și nu pun în practică, de ceilalți atunci când asemeni mie fac toate acestea. Mai mult, sunt umil atunci când gheara celui ce trebuia să-mi fie îngrijitor devine vulpea din cotețul găinilor, mai mult, el sau ei ajung să strige *hoțul* la grădinarul ce nu-i lasă să fure castraveții din seră. Mă simt umilit în fața celor ce nu-și fac treaba dar se plâng cât de greu le este să se muncească cu mulți ce vin la ei la ghișeu, le stau în fața, le sorb aerul de care ei au atâta nevoie, ce nu știu că ei au venit la serviciu nu la muncă, nu se mai poate domle' de parcă dau turcii nu alta. Iar eu fără gram de milă mă duc să-mi rezolv ale mele interese, că doar sunt zile destule nu chiar azi să-mi plătesc ce am consumat, de nu-mi convine să aprind o lumânare în locul becului, să fac focul în sobă cu lemne că astfel poate mai economisesc și nu mă mai plâng că toate-s scumpe, ce vreau să mai plătesc impozit că doar am vreme tot anu'. Mai nesimțit, mai vreau și drepturi, că nu mi-o fi destul că pot vorbi. Ce ei votat-au vreo lege, nu domle', așa că cei ce votat-au să-ți dea, că ei veniți sunt la servicii și nu la muncă, așa că....Și vezi de nu mă supăra, că chem gardianul, sau jandarmul, depinde de caz, atunci să mi te ții.

De ce se trag clopotele, că doar toți au murit? Morții sunt când tac în fața celor ce sunt la serviciu, dar dau tare din clanță acasă și pe stradă, la coadă unde or fi, aici sunt vii, devenind dintr-o dată "zombi ai democraticului cotidian". Fac analize de tot felul, sunt mai ceva ca cei ce apar la tembelizor, nu uită și nu iartă nimic, cu toate că mor din nou o zi sau mai

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

multe pe lună atunci când ajung iarăşi în faţa marelui şi atotputernicului *ghişeu*.

Zombilismul cotidian poate fi clasa de medicină între bolile transmisibile, un fel de gripă aviară, dar fără rată de mortalitate, nu mor în coteţ doar acele păsări ce sunt ajutate să se sinucidă, în rest, pe sărite, că numai la naştere am venit pe rând.

- Bine, bine, dar tu, tu ce vrei de la noi? Poate veţi zice..

- Eu nu vreau nimic, mi-am revenit şi eu aşa tam-nesam. Am şi eu la fel ca dumneavoastră, acea perioadă de după, sunt în acele zile de viaţă post ghişeu, şi fără să vreau,...!?! iertare, trecut-am în perioada de zombism creator.

- Dar cine te crezi ca să impui şabloane? Te crezi vreun Darwin sau mai ştii cine? Vezi că poate nu ai pus tu coada la prună! Trăiţi, mă scuzaţi, dar nu v-am observat, aoleu, un om viu între noi, să trăiţi, iertaţi, domnule Cutărică, şi eu pe aici, dar dumneavoastră tot la servicii?

- Bine, bine, hai du-te şi ai grijă că... Ai înţeles!!! Vezi...?Neagră amintire de dat cu "sus"-semnatul (scuzaţi cu "sub", dar jos mai jos, jos de tot la subsol) că acolo era locul lui "Da, am înţeles."

Despartu-mă de acele vremuri doar ani, nu şi mentalităţi. Nu mă crezi ? Vorbesc autorizat, putem face şi un proces verbal pe această temă, cu şampilă şi antet, să fie consemnat, semnat în alb pe coală....Că doar şi eu ca şi hârtia suport orice (cu simţ acut de zombi, noi nu mai avem alte îndatoriri). Pecete n-am în frunte şi nici pe mână pusă.

Dan Orghici

Stigmat mi-e pe limbă și în fiecare frază ce scrisă se poate găsi, un pic de roșu sângeri, parafă de zombi ce are doar dreptul să tacă și să plătească fără a gândi. Aici s-a pus un stop! Atât, alta nimic. Cum însă nu mă consider încă rece și necrezând în dangățul clopotelor ce se aud doar în acele clipe când majoritatea plânge, vă salut pe voi, cei vii și nu uitați, doar cei de la serviciu (adică servitorii - acei plătiți să servească interesul public) ne consideră morți. Ce-ar fi să adevărim (proces verbal-scris), să demonstrăm că....sau poate.... zombism nimic. Oare chiar născutu-ne-am sub semnul păcălelii, oare nu în December revenit-am la viață, sau poate greșesc și am rămas într-un perpetuum Întâi April...ne păcălesc, iar noi nu facem altceva decât să ne lăsăm păcăliți, hilar apriluș.

Dar umilirea la care sunt supus nu este hilară, de a fost glumă eu nu am râs, îmi vine greu să cred că alții râd. Poate doar cei ce merg la serviciu. Între noi fie spus, stt...! să nu ne audă. Încet vă spun, ca să nu și-o ia în cap, îmi sunt dragi și cei de la serviciu, altfel, cu ce aș ocupa hârtia? Și nu numai de aceea, sunt și ei oameni, greșesc, sper ca în ceasul când scriu, mulți nu mai sunt ce au fost. Nu mai perseverează-n greșeală.

- Ai timp să crezi ce scrii?
- Eu nu prea am, dar Cine stăpânește timpurile, are timp pentru toți, așa că...Mai cred în oameni și nu de alta, dar în ei văd Chipul Ziditorului.
- Nu crezi că...?
- Ba da, folosesc cuvinte ce loc țin de definiții, tocmai

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

că nu cred că clopotele bat doar pentru cei morți. Om semăna cu o nație de zombi, dar cred că suntem doar somnambuli și într-o bună zi (cât mai repede, sper) ne vom trezi.

Electoriale

Dacă mai aveam o oarecare senzație de lehamite în privința votului din 15 februarie, sâmbăta aceasta mi-a șters-o total. Și să mă explic și de ce?

Am mers, la fel multor concetățeni de-ai noștri, la piață; multe nu mai aveam de cumpărat, dar parcă weekend-ul fără târguiala cu producătorii sau cu comercianții, fără mirosul de mici, îmbulzeala și întâlnirile la care banala întrebare „ce mai faci” este substituită de ce iei sau ce ai luat, depinzând de locul întâlnirii cu cel cu care stai de vorbă, nu mai este sfârșit de săptămână.

Zi ploioasă de ianuarie, parcă bacoviană zi ce te face să crezi că și lapovița este de plumb. Una peste alta, sfârșit de săptămână, iar cum ziceam, fără piață, fără mersul la „piață” nici săptămâna nu are bun sfârșit.

Drumul mă duce pe lângă vechea cetate. Cele două turlle ale bisericilor îmi reamintesc, dacă mai era nevoie, de înaintași, de buna conviețuire între mai multe etnii, religii și tot ce poate fi numit diferențe ce dau sarea și piperul vechilor burguri transilvănene. Împrejmuirea de piatră (cetatea) îmi demonstrează trăinicia, urma pașilor mei calcă pe alte urme cu vechi tipare, întipărite de-a lungul istoriei acestor locuri, și totul într-o strânsă unitate; eu, cel de azi, care nu pot decât să le mulțumesc celor de ieri pentru locul în care trăiesc.

Și, spre bucuria mea, mai sunt oameni ce vor să facă istorie, văzut-am aceasta la piață, când parcă Bacovia descria vremea din acea zi. Strânși sub flamura diferitor partide la un

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

loc încercau să ofere cetății un nou edil, făcând istoria vie sau, mai bine zis, încercând să scrie un nou nume pe pagina istoriei viitoare.

Ce are asta cu votul, veți zice?

Păi are: căci numai cu edili buni se dezvoltă cetatea ai căror cetățeni dorim să ne numim! Cum altfel putem așeza apa ce se revarsă din zăgazuri de nu cu un dig trainic? Și apa la noi se tot revarsă. Apa politicii, prost amestecată cu apa urbei. De aceea mă duc la vot să pun și eu, după putere-mi un sac de nisip la digul ce zăgăzuește torențele ce vin și iarăși vin.

Mai are, deoarece numai încrederea concitadinilor poate da celui ce va conduce urbea puterea deciziilor. O decizie luată în numele a sub cinzeci la sută din locuitorii orașului poate fi o decizie arbitrară, alta este să reprezinți o mare majoritate și alta majoritatea celor ce-au avut curajul să vină la urne, să spună cum vreau și de cine vreau să fie condus orașul.

Și mai are, pentru că poți simți chiar și pentru câteva secunde că faci parte dintre acei ce vor să lase ceva în urmă, nu doar praful stârnit de papuci umblând pe drum. Simți că dai mâna cu înaintașii exprimând crezul tău, cum ei la rândul lor au spus ce au crezut. Și frumos se vede crezul lor nesocotind prea multe, ci doar Palia (nu magazinul, ci cartea Genezei).

De ce nu aș dori să fac parte la acea geneză ce are loc și în urbea noastră votând un om? Eu o să o fac...

De ce?

Deoarece astfel simt, și a vorbi despre dânsul ar fi ca

Dan Orghici

și cum aș încerca să vă descriu tot ce a existat în Orăștie în ultimii treisprezece ani, cu bune și rele. Iar asta ar însemna să scriu un cărțoi bun de rupt picioarele, ca greutate, și bun de citit doar de istorici peste vreo două sute de ani. Și nu asta-mi doresc.

Ca să-l redai pe om în cuvinte trebuie să-l lauzi. Lăudându-l nu aș mai fi imparțial. Sunt voci ce îl blamează și nu puține, dar cele mai multe vorbesc despre el ca despre un om ce știe ce vrea de la el și de la cei cu care conlucrează, un om ce nu pune pe plan secund esteticul, motivând *chiciul*, un bun conducător ce știe (acesta fiind un mare har) să fie condus de urbe prin consilieri. Dar ce să mai laud ce se cunoaște și să vorbesc de rău fără a proba? Mai bine închei spunându-vă că eu pe *dânsul* îl votez, chemându-vă să faceți același lucru punând ștampila acolo unde este înscris numele celui dorit. Să ne vedem sănătoși la vot!

Încercare de timp sub trunchi de vremuri

Cuvinte ștrincănite

Adevărat, coștez cuvinte, le iau de ici, de colo, le strâng la un loc, grămadă de gânduri. Apoi caut. Caut andreele potrivite și diferite culori. Căutarea andreelelor este o treabă relativ ușoară, se întâmplă să le găsesc foarte des și de multe ori le folosesc pe aceleași, uneori trebuie să aștept andreele potrivite, pentru firul vorbelor ce-n nepotrivit răbufnesc, așa că aștept.

Problema este culoarea, nu pot lucra fără culori, iar de nu sunt culori potrivite, sau care mie îmi displac, nu lucrez, nu pot să o fac. Este ca și cum ai fi forțat să porți o pereche de ciorapi ce au drept sursă două perechi de două culori. O zi piciorul stâng poartă ciorapul portocaliu, a doua zi pe cel verde și se schimbă zilnic, dar culorile alternează la fel. Să tot porți costum unicolor. Desperecheată treabă. Chiar fără noimă purtarea a ceva.

Și iar aștept. Tânjesc după momentul în care văd, simt culoarea (moment ce vine pe neașteptate, asta-i acum pun culoarea și la fel de repede pleacă, precum a venit), atunci pun culoarea în vasul mintal de colorat, o iau, o fierb, o întorc, până ce grămada de gânduri capătă o anumită nuanță (nu poți lucra cu culori definite, au făcut-o alții, tu trebuie să fii tu) și nici asta nu-i destul nuanța este doar unj...!?!

Odată ce prima nuanță este gata compusă, iau grămada de vorbe și o fac scul de cuvinte, pe care, de nu mai vine o culoare, iar îl las. Într-un târziu (și asta vine indiferent de timp) nemaiținând cont, vine moara ce macină cuvintele din scul. Într-adevăr asta nu prea seamănă a croșetat, dar moara face diferența între lucrul de mână și scrisul de cuvinte. Nu pot fi cuvintele făcute ghem dacă sunt ale altora atât ca formă cât

și coloristic. De sunt la fel, plagiezi, nu mai ești un altul, ești folositorul acelorași cuvinte de două ori. Ești tot aceeași persoană de mai multe ori, devenind plictisitor. Eșec total.

După moara ce macină sculul devenit acum ghem de fraze și idei, iese ca din neant într-un târziu, pofta buricelor de deget ce iau ghemul de cuvinte ce bate la ușă. Nobil parfum de creier ars. Nu stau mult pe gânduri nebunele idei, bat o dată, de te găesc pregătit, răzbat. Și vin, vin torent, cuvintele devin propoziții, propozițiile, ce se umplu parcă de la sine, fraze se fac. Fraze ce se stâng laolaltă unitar scrijelind parcă, pictură de cuvinte că încheiate dau una bucată de ceva scris. Și vin cuvintele, vin, de parcă pe jilipul morii vine apa ce macină bucate. Vin și se duc și nu mai ai de unde să le iei, noroc cu memoria, altfel, ce să mai zici, timp pierdut.

Mai sunt momente în care ideile curg molcom la fel unui fluviu, lent, cu acea grație și candidă maiestate pe care vastitatea i-o dă. Sunt momente plăcute în care poți lent să te scufunzi, te duci tot mai la fund și tot mai în larg. Furat de momente poți să te îneci de nu știi bine să înoți. Malu-i departe, trebuie să te ridici întâi la suprafață, ca apoi din larg, voinicește, să dai din brațe spre mal. Colac de salvare nu ai altul, decât unealta de scris, unealta cu care, atunci când îți tragi sufletul, tai tot. Rupi andrelele, deșiri ce-ai lucrat, de ai ce salva, salvezi (dar doar idei, idei ce de multe ori vor sta cuminti în diferite sertare) te strâmbi fără vlagă la noianul de cuvinte și asta este scris fără rost.

Alteori, mic și zburdalnic firicel de râuleț montan, parând șagalnicile idei ușor de prins. Dar cum la munte ploaia este imprevizibilă, să mi te ții: firicelul devine nervos, se umple în sine, ia forță de titan. Atenție, unealtă de scris, veniți, voi coli albe, hoo, stați voi idei, ușor, că nu am apucat să scriu. Dar ele nu și nu, ele vin și vin și vin. Amestec de tulburi ape cu

Învoare de timp sub trunchi de vremuri

bolovani, înșfacă câte un pom, un pod, un om. Astea sunt momentele de adevărată forță. Ștrincăneli. Adevărate împletituri de cuvânt, aducând cu sine tot ce ai nevoie. Culoare, andrele și model, ce mai, poftă de a scrie. Dar, vai, te poți ușor lovi de-o piatră, de un pom, de un pod sau, mai rău, de un om. Na, că te ridici și vezi împletitura ce știi că atunci ai făcut-o cu găuri, cu ochiuri lipsă. Din perechea de ștrinfii a ieșit ceva fără formă, doar lacune și cave bolți prin care stă să intre reumatismul cardiac.

Nimic bun, totul este ca o sită, legături nu ai ce să mai refaci, călcâiul este în față și la început; în loc guler găsești ceva scris ermetic, nimic de rearanjat. Cât despre culoare, ceva tărcat, mai ceva ca bufonul de la un circ ieftin și în plus murdar, muncă-n zadar.

Unii trec mai departe, refac, mai taie, mai pun și iasă ceva, unii; eu nu pot să revin asupra celor scrise, cu greu pun ce am scris cu mâna, pe curat la calculator. Astfel dau focului jertfa neatenției de-o clipă. Se mai întâmplă, dar rar, să sparg tricotajul până la un loc ce-mi pare mai bun, las torentul să mă poarte în voia lui. La mal, nervos, sparg monitorul, schimb tastatura (că are năravul de a-și pierde tastele de câte ori trântesc cu ea). Pe urmă îmi vine să urlu, mă uit la stelele ce nu se văd ziua la amiază. Dau cu capul de pereți și-mi zic: „Am muncit degeaba, scriind fără rost, așa că mă paște reumatismul cardiac pierzându-mi timpul pentru o scriere ce se va numi eșec total sau poate doar unicolor”.

Toate acestea sunt zbateri, multe trăiri; pliate, amestecate laolaltă, se omogenizează. Cum după furtuni vin zile cu soare, mă apuc și încep altă bucată de gânduri-cuvinte strânse și nevopsite; ele vin de peste tot, am de unde să le acumulez. Și cum se poate numi cel ce scrie, de nu colecționar de cuvinte. Cuvinte ce apoi mental se transformă.

Metamorfoză?

Poate că nu, ori poate ceva aproape de *nu*. Toți folosim cuvintele. Nu sunt puțini acei ce scriu, în fiecare dintre noi se zbate acel ceva ce te face să-și așezi gândurile pe foi de hârtie, ca apoi să le dai altora să le citească. Nu oricine are curajul de-a ieși din el însuși. De aici diferența dintre scriitori și ceilalți. Unul este în față (cel ce scrie), altul stă cuminte și citește ce alții au scris, ignorând. Nu de puține ori aud: „asta o puteam scrie și eu, sau, și eu puteam face asta”

Scrisul este acea meserie ce te face să-ți scoți ciorapii de tine ștrincăniți la mezat, nu-ți vine să o faci, dar o faci. O faci ca să poți împleni alte cuvinte ca apoi să le poți iar dăru. Ce nu se înțelege, este că-n croșetarea de cuvinte pun mari bucăți de suflet. Și pun atât, că uneori par un altul, mai gol, celor ce mă cunosc, după ce m-au citit. Acesta este adevărul te dai la citit, te deschizi încât nu mai ai nimic al tău, totul fiind al cititorului.

Dumnezeu a creat miliarde și miliarde de cuvinte de suflete. Dintre acestea, o mică parte dau cuvântului șirag, culoare și unele, chiar valoare, făcând cuvântul să răsune într-un alt fel. Un *altfel* cu fiecare în parte, fiecă scriitor având un *ceva* personal. Tricotaje din fire de cuvinte, ciorapi titrați a căror valoare este mare pentru mine. Dar a căror valoare doar cititorul o dă.

Căldura din tricotajul acesta vine din suflet, dintr-un suflet ce se dăruiește astfel.

În loc de postfață. Doar pentru cei interesați

Am ales să scriu două rânduri despre cele scrise în acest volum; zic am ales, nu pentru că această carte nu are prefață. Ba are și cred eu una bună, dar aș a fi dator multora cu precizări privitoare la aceste rânduri scrise, ce din rânduri devenit-au fraze, fraze ce s-au înmulțit transformându-se apoi la fel ca piatra zdrobită de tumultoasa apă în firicel. Din firicele de nisip apoi maltă făcut-am, legat cu liant din flori albe de păr. Stropit din belșug cu roua frunții, văzut-a lumini de zile sub înfățișări de vremi, gânduri de răzvrătit condeier.

Ales-am să dau aste rânduri ca deslușiri pentru cititor. Dar mințit-am din început.

Nu vor fi doar două rânduri, am multe a spune așa că... înțelegători, umil vă rog, a fi. Cât despre precizări, ele vor fi la fel cu bucățile scrise de față. Dușuri scoțiene în caniculă. Am scris asta de la bun început ca să știe cel ce citește de obicei doar finalul ce a pierdut, ori dimpotrivă ce a câștigat, dacă a lăsat strângerea-mi de boabe din mine necitite, răsfoind foile doar. Cu toate că cel ce vrea să vândă își laudă marfa, eu cred că foile legate-n coperte din astă ieșitură la vedere (nu pot eu să o denumesc carte), sunt gânduri; gândind poți depăna cuvinte și ce-i alta gândul, de nu lumina ce vine din interior? Sau poate aplecarea pe-o latură!?! (hm.. ce latură vedea-vor ele, negânditele).

Într-un loc poate ar fi trebuit să scriu „**Atenție, frige! aici sunt gânduri ce-mi ard și acum buricele degetelor.**” Nu am făcut-o; astfel am prilejul de a vă atrage atenția acum și în acest loc. Nu voiam să scap din vedere acest avertisment, fără el, aș fi rămas un meschin al sentimentalismului. Aș fi lăsat deoparte adevăratele arderi în

ciuda primelor porniri. Neîmpărtășit, un sentiment duce la alte sentimente, uneori la sentimente contradictorii primului sentiment. Nu aș fi dorit să vă ardeți mentalul și eu să nu fi spus nimic, cum altfel ați fi știut să chemați pompierii când v-ați apucat de citit?

Deci, atenție mare, aceste bucăți se citesc doar lângă o sursă de apă (puteți bea liniștit dar nu înghițiți cartea pe de-a-ntregul și nemestecată, cade greu la...intelect). Când simțiți miros de fum, nu-l băgați în seamă, este de la țigările fumate de autor. Cartea se citește cu telefonul pe aproape (atenție 112 este număr de urgențe, nu are nimic cu scrisul meu); cum poți suna un prieten să-ți sară în ajutor, altfel, în caz de probleme grave pricinuite de citit? Să aveți în preajmă o pușcă, poate trec pe lângă și astfel îmi mai trece și mie ceva greu prin cap, dar nu împușcați politicienii, ei nu au nicio vină; și cum aș mai găsi câte ceva de scris, de toate ar fi așa cum ei au promis?

De vină pentru cele scrise aici, este în bună măsură și editoarea, Ileana Floran. Ea, doar ea, m-a făcut să am încredere în mine și să mă apuc să mai și scriu (ete, acum îmi dau seama, se săturase de atâta vorbit și na! mi-a închis gura...greu mă mai prind!); la "Emma" au văzut lumina tiparului primele mele gânduri, acolo am deschis pentru prima dată o pagină electronică. Așa că, de sunați la salvare sau la cei ce sting focul, să nu uitați că boala aceasta este molipsitoare și incurabilă și eu am contactat-o de la acest **om minunat**, ceea ce veți face și voi, cititori iubiți ai filelor de față.

Am pus aici ce am găsit. Găsind bucăți mari din mine am pus cu dărnicie în fiecare scriere, nu am pus totul dând definiții, deoarece nici eu nu m-am definit întru totul, de aceea, un vag *iz-sentiment* de neliniști persistă. Dar ce carte te face să nu cauți, ce scriere nu-ți dă acel sentiment acut ce te face

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

a merge mai departe în nelinişti sufleteşti, dând sau nu dreptate autorului, căutând acel *ceva* pe care nu ți-l poate da decât împlinirea. Cu împlinirile stau prost și cred că răzbate.

Nu, nu sunt un om împlinit, nu pot să mă consider astfel. Deoarece doar un om *împlinit* poate *împlini* multitudinea *împlinirilor* căutătoare din lumea aceasta. Nu mă pot considera împlinit, deoarece eu caut încă să împlinesc și nu împlinesc ce alții caută. Aici cred cu tărie că împlinit nu ești decât atunci când ceri împlinirea de la Tatăl Împlinirilor.

Nu pot afirma, responsabil fiind de cele spuse, că sunt chiar neîmplinit pe deplin, dar neîncheiat sunt. Încheierea și împlinirea deplină, vin odată cu lauda din curte. Toate se închid când învelișul se dă locului căruia îi aparține, iar spiritul... of, vai, spiritul, spiritul își încheie menirea pe acest tărâm de jale și lacrimi, dar tărâm și de mari bucurii, bucurii mărunte dar bucurii ce sunt prolog.

Sufletul răspunde atunci ce a făcut, iar eu consider că am trăit în lumea aceasta și clipe de rai (chiar de nu zilnic), am întâlnit și oameni (unii aveau acea carismă ce te face să faci diferența între uman și sfânt), am văzut și locuri (nu puține și multe ieșite din banal).

De aceea, aceste rânduri au devenit scrieri prinse în doaște, ca cineva, cândva, să găsească o bucată de suflet, iar la reîntâlnirea finală poate o să-mi zică: „Am adus cu mine și bucată aceasta, este de la tine”. Bucăți de inimi schimbate reciproc. Test de reciproc curaj. În fine, ce este o zi, de nu diferite teste? Teste de tărie, teste de smerenie, teste de încredere și fidelitate și alte multe. Toate laolaltă, demască marele examen al zilei tocmai trecute; diferența dintre o zi bună și una proastă sunt aceste mici, dar multe, teste trecute sau nu. Sper să fi trecut cât mai multe teste și să fi reușit să fac cât mai multe zile mai bune.

CUPRINS

Prefața	
Pomul ce nu se cunoaște	8
Cuvântul	10
Castanul meu	13
Cercul cu colțuri	15
Și totuși	18
Întrebări	22
File de rumeguș	24
Levitație	27
Nud interior	29
Rouă de clipe	32
Eu stau	34
Timpuri	36
Zbor	39
Contrarii	41
Călcând în străchinile minții	43
Remember	45
Zile ce nu seamănă	47
Darurile Creatorului	50
Căutându-mă	52
Grâu de vară	55
Scriitori în derivă	58
Alte ramuri	62
Chiar mă doare durerea ta!	64
Ieri, ori un altfel de a privi ziua de mâine	65
Ficțiune	70
Negru impur	73
Alb impur	76
Tristeți	78
Pata de clipă încleiată	81

Învăţare de timp sub trunchi de vremuri

De unde a fugit?	83
Plastic	86
Trunchiuri de timp sau „anotimpele” vremurilor	88
Letargie de primăvară	90
Bună, iară-i primăvară!	92
De ziua lor, tot binele din lume!	95
Treceri tăcute	97
Feerică iarnă	100
Poveşti	100
Şi parcă nu înţelegi	102
Implicare într-un alt fel	103
Personajii	108
Tata	110
Cristina	115
Bătrânul dascăl	116
Oda căpşunurilor	119
Vise	121
Scorburi găunoase	124
De unde, ce?	126
Arderi degeaba	128
Anunţ, sau poate, invitaţie	132
Diferenţă	136
Înţelesuri	138
De ce doi plus doi nu mai sunt egal cu patru, ori, cum de <i>sau</i> se scrie legat sau despărţit după bunul plac, nu gramatical?	142
O altfel de umilire, sau de ce mai trag clopotele?!?	145
Electorale	150
Cuvinte ştrincănite	153
În loc de postfaţă. Doar pentru cei interesaţi	157

Dan Orghici

De același autor:

Vise (ne)însemnate, Editura "Emma", 2005

În lucru:

Din cuvinte adunate

**Toate drepturile revin autorului.
Reproducerea fără acordul scris al autorului, interzisă !**

Învocare de timp sub trunchi de vremuri

Drum de piatră

Piatră, piatră-nsetată de apă, piatră de râu aruncată de furiile naturii în drum. Durere de piatră-nsetată, sete de apă. Tumult de ape ce curg încet tot anul, fir ce pare un joc de copil. O dată în an, firul devine fluviu, iar fluviul se varsă-n marea de pietre, pietre de apă însetate, ce vor sta căruțașilor în drum. Drum pavat cu pietre, pietre moi de apă, ce se sparg sub greutatea zilelor ce trec. Durere ce se aude ca un trosnet de piatră spartă în drum.

Cale pe care trece încet o vacă mergând la păscut, apoi alene vine un car cu trei boi, doi ce trag și unul ce merge biped înaintea lor. Iubire de piatră de apă însetată, ciocnire ce divide, împărțire, ce redă la urma urmei tot praful din drum. Iubire ce doare, căci fracturile dor, iar piatra se frânge în două apoi în mai multe, până ajunge un fir de nisip. Nisip de piatră. Piatră, piatră-nsetată de apă, iubire, durere, rupere, praf în drum.

Sunt piatră, piatră dusă de apă pe al vieții drum...

Dan Orghici
